

CURTEA DE APEL GALAȚI

DECIZII RELEVANTE
TRIMESTRUL al IV-lea 2020

CUPRINS

SECȚIA I CIVILĂ

1. Drept civil.....	2
2. Reguli de procedură aplicabile în cazul sesizării prin comisie rogatorie internațională. Exequator – recunoaștere hotărâre străină. Aplicarea regulilor privind suspendarea facultativă a cauzei pentru lipsa părților legal citate.....	12
3. Despăgubirile derivând din lipsa de folosință a unui imobil se datorează de la data de la care proprietarul a fost împiedicat în exercitarea prerogativelor de proprietate.....	14

SECȚIA a II-a CIVILĂ

1. Recurs în interesul legii. Stabilirea competenței materiale. Efect asupra cauzelor civile în curs de judecată	18
2. Greșita judecare în apel a unei cauze în care este incidentă numai calea de atac a recursului.....	21
3. Termenul legal de contestare a deciziilor luate de comitetul creditorilor este același, indiferent de motivul invocat (de ordine publică, atrăgând nulitatea absolută, sau de ordine privată, impunând nulitatea relativă).....	24
4. Momentul de început al termenului de contestare a tabelului definitiv de creanțe. Moment subiectiv (când partea contestatoare a cunoscut situația de fapt) și moment obiectiv (când partea ar fi trebuit să cunoască situația).....	27

SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI

1. Contestație la executare. Deducerea din pedeapsă a perioadei în care persoana condamnată a fost arestată în străinătate, în baza mandatului european de arestare emis în cauză. Neasimilarea cu detenția, în sensul art. 26 alin. (1) din Decizia-cadru 2002/584, a perioadei în care persoana condamnată a fost eliberată condiționat pe cauțiune de autoritățile britanice, până la preluarea sa de către autoritățile judiciare din România.....	42
--	----

SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

1. Anulare act administrativ	46
2. Anulare act administrativ	56

SECȚIA I CIVILĂ

1. Titlu: Drept civil

Index tematic: Prescripția extinctivă

Index alfabetic:

1. Acțiunea în pretenții civile delictuale este o acțiune patrimonial supusă regulilor prescripției extinctive, chiar dacă dreptul încălcat este un drept civil nepatrimonial (dreptul la viață, dreptul la imagine etc.).

2. Momentul la care începe să curgă termenul de prescripție extinctivă în cazul răspunderii civile delictuale. Prescripția începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască, atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea.

3. În cazul în care actul normativ special nu prevede termene de prescripție extinctivă, se aplică regulile generale ale art. 998-999 C.civil de la 1864 sau ale art. 1349 C.civil din 2011.

4. Prescripția extinctivă nu curge împotriva celui lipsit de capacitate de exercițiu.

Legislație relevantă: art. 998-999 C.civil de la 1864 (art. 1349 C.civil din 2011),

art. 8 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958 și art. 2528 alin. 1 C.civil din 2011,

art. 14 alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 sau art. 2532 pct. 4 C.civil din 2011.

Rezumat: *1. Cererea de chemare în judecată avea ca obiect o acțiune civilă în pretenții în valoare de 400.000 euro, având ca temei răspunderea civilă delictuală pentru încălcarea unor drepturi personal nepatrimoniale, iar **nu** o acțiune în constatare încălcare drepturi personal nepatrimoniale. În aceste condiții, acțiunea are un caracter patrimonial, fiindu-i aplicabile normele prescripției extinctive – art. 1 din Decretul nr. 167/1958 sau art. 2501 alin. 1 C.civil din 2011.*

2. Prescripția extinctivă începe să curgă în cazul acțiunilor întemeiate pe răspunderea civilă delictuală de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască, atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea.

Art. 8 din Decret stabilește două momente alternative de la care prescripția începe să curgă, respectiv fie de la momentul subiectiv al cunoașterii pagubei și pe cel care răspunde de ea, fie momentul obiectiv (determinat judecătorește) al datei la care putea ori trebuia să cunoască anumite elemente.

Criteriul subiectiv nu poate fi interpretat că el acordă creditorului posibilitatea de a exercita în mod arbitrar acțiunea, deoarece însăși norma juridică stabilește o limită în aplicarea acestui criteriu, și anume neglijența celui îndreptățit să promoveze acțiunea.

*Norma juridică indică expres "data când **trebuia** să cunoască aceste împrejurări", în acest fel criteriul subiectiv fiind dublat de unul obiectiv, ce se concretizează în momentul când păgubitul trebuia să cunoască paguba și pe cel care răspunde de ea.*

Soluția amânării începerii curgerii termenului de prescripție de la data la care cel păgubit a cunoscut paguba reprezintă neajunsul de a amâna, în unele cazuri, data începerii curgerii termenului de prescripție un timp prea îndelungat, ceea ce ar contraveni scopului legiuitorului prin instituirea prescripției extinctive, respectiv clarificarea raporturilor juridice.

De aceea, legiuitorul a instituit al doilea moment, cel obiectiv, de la care începe să curgă prescripția extinctivă, acela la care păgubitul trebuia să cunoască paguba.

Stabilirea unui astfel de moment obiectiv se întemeiază și pe ideea culpei prezumate a păgubitului de a nu fi depus toate diligențele necesare pentru descoperirea pagubei.

Dacă se lasă exclusiv la latitudinea păgubitului momentul la care va descoperi paguba (sau pe autorul ei), practic i se permite de a dilata nejustificat și la simpla lui voință termenul de la care începe să curgă prescripția extinctivă, lucru de neprimut (cu alte cuvinte, termenul de prescripție începe să curgă doar dacă păgubitul își dorește acest lucru).

Reclamantul putea și trebuia a fi suficient de diligent să afle de existența unui eventual prejudiciu prin consultarea dosarului de informator deschis și existent în arhiva CNSAS într-un termen rezonabil de la intrarea în vigoare a Legii nr. 187/1999 și, în condițiile în care se considera prejudiciat, putea promova prezenta acțiune în termenul general de prescripție.

Dacă s-ar fi instituit doar momentul obiectiv, fără cel subiectiv, practic reclamantul-apelant ar fi putut promova prezenta acțiune oricând, atunci când ar fi dorit, invocând fără nici un temei că abia a aflat de prejudiciul încercat, ceea ce ar fi transformat nelegal o acțiune patrimonială prescriptibilă extinctiv într-o acțiune patrimonială practic imprescriptibilă.

3. Chiar dacă Legea nr. 187/1999 nu arată expres caracterul prescriptibil al dreptului de a obține despăgubiri și nici nu precizează un termen de prescripție, acest lucru nu înseamnă că nu sunt aplicabile regulile prescripției extinctive, deoarece acțiunea în răspundere civilă delictuală este o acțiune patrimonială, iar Legea nr. 187/1999, dacă nu conține norme speciale privitoare la prescripție, se completează cu norma generală, care este în cazul de față Decretul nr. 167/1958, raportat la momentul săvârșirii faptei ilicite și art. 6 alin. 4 din Noul Cod civil, indicate și de prima instanță.

Așa fiind, regulile de drept comun (Decretul nr. 167/1958) privind termenul în care poate fi inițiată o acțiune civilă în răspundere delictuală sunt aplicabile și acțiunii de față.

4. Fapta pârâtului-intimat a fost săvârșită, prin prepușii săi, în timpul minoratului apelantului și a produs efecte în perioada 19.05.1988 (data recrutării)-22.12.1989.

Apelantul a devenit major la data de 21.05.1990 și abia după acest moment se consideră că, în calitate de deplin titular de drepturi și obligații, putea promova o acțiune civilă în pretenții delictuale pentru daune morale.

Decizia civilă nr. 96A/21.10.2020 a Curții de Apel Galați

1. Cererea de sesizare a instanței de judecată

Prin cererea înregistrată sub nr. ... și la data de ... pe rolul Tribunalului ... – Secția I civilă reclamantul ... a solicitat în contradictoriu cu pârâtul Statul Român, prin Ministerul Finanțelor, pronunțarea unei hotărâri prin care să se dispună obligarea pârâtului să îi plătească suma de 400.000 euro, în echivalent lei la data plății, cu titlu de daune morale.

2. Hotărârea atacată și soluția pronunțată

Prin sentința civilă nr. ... Tribunalul ... a admis excepția prescripției extinctive și a respins acțiunea civilă în pretenții (acțiune răspundere civilă delictuală) ca fiind prescrisă sub aspect extintiv.

Motivele de fapt și de drept care au fundamentat soluția primei instanțe

În motivarea în fapt a acțiunii, reclamantul a arătat în cursul anului 1988, în timp ce urma cursurile liceale la Liceul ..., a fost recrutat ca informator din rândul elevilor minori și că în acea perioadă era chemat periodic de către ofițerul care l-a recrutat și era întrebat despre diferite lucruri care se întâmplau în școală, în familie sau în legătură cu persoanele cu care intra în contact.

Fiind minor cu discernământul diminuat la acea dată, nu a conștientizat pe deplin nici efectele pe care aceste întrebări le puteau avea asupra persoanelor pentru care i se solicita să ofere informații, și nici efectele pe care aceste întrebări le puteau avea asupra propriei sale persoane.

Având cunoștință de situația delicată în care s-a aflat în perioada în care a fost elev și având intenția de a se înscrie la un concurs pentru ocuparea unei funcții publice (pentru care era necesar să dau o declarație pe propria răspundere din care să rezulte că nu a fost colaborator al Securității), în cursul anului 2019 a solicitat C.N.S.A.S. - Direcția Arhiva Centrală să efectueze verificări pentru a vedea dacă fusese întocmit vreun dosar pe numele său și, ca urmare a acestor verificări, a constatat că a fost întocmit dosarul nr. ... Verificând conținutul acestui dosar, a luat cunoștință că în numele său au fost consemnate declarații care priveau elemente concrete ce excedau ceea ce știa și ceea ce a declarat la acea vreme. În plus, printre filele dosarului se regăsește și un tabel cuprinzând numele a 17 persoane care fac parte din comunitatea în care trăia la acea vreme și în legătură cu care au fost întocmite note informative în numele său.

Atunci a realizat cu adevărat atât dimensiunea exactă a abuzului la care a fost supus prin racolarea mea ca informator din rândul elevilor minori, cât și consecințele directe pe care această activitate le-a avut asupra persoanelor din jur.

Toate aceste întâlniri creau o presiune puternică și constantă asupra sa, influențând dramatic relațiile cu colegii de școală, cu persoanele apropiate și chiar și cu părinții. În acest sens, a precizat că în acea perioadă tatăl său era șofer de TIR și efectua curse internaționale, ceea ce i-a creat temerea ca nu cumva declarațiile să îl afecteze din punct de vedere profesional.

În ceea ce privește existența faptei ilicite, în mod evident aceasta constă în racolarea sa ca informator, în condițiile în care era elev, încă minor, cu discernământul diminuat, neputând să își dea seama de consecințele pe care faptele mele le aveau și puteau să le aibă asupra sa și asupra apropiaților. De asemenea, fapta ilicită constă și în întocmirea în numele său a mai multor note informative. Temerea insuflată de ofițerul cu care a intrat în contact a fost de natură să îmi diminueze semnificativ discernământul. Această temere i-a fost indusă prin afirmații privind sancțiunile școlare, corijențele sau repetenția.

În ceea ce privește existența prejudiciului, a apreciat că acesta este justificat de consecințele ce decurg din această calitate pe care a avut-o în timp ce era elev. În acea perioadă a devenit o persoană distantă, înstrăinată, nu mai avea timp pentru pasiunile sale sau pentru activități specifice vârstei, fiind preocupat să-și îndeplinească obligațiile față de stat. Din acest motiv, evoluția sa profesională a cunoscut o perioadă de stagnare. Mai mult decât atât, chiar și în prezent îi este

îngrădit în mod semnificativ dreptul la muncă, deoarece o serie întreagă de profesii sau meserii impun condiția negativă de a nu fi fost colaborator al securității (impunând darea unei declarații pe propria răspundere în acest sens).

Legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu este evidentă, având în vedere aspectele prezentate anterior.

Referitor la vinovăție, a apreciat că această condiție este pe deplin îndeplinită din moment ce, prin raportare chiar la drepturile civile prevăzute de Constituția din acea perioadă, caracterul ilegal al acestor acțiuni de recrutare ale securității este evident. În plus, potrivit dispozițiilor art. 10 pct.3 din Decretul nr.212 din 31 octombrie 1974, pentru ratificarea Pactului Internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale și Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice, statele părți la pact recunosc măsuri speciale de ocrotire și de asistență trebuie luate în favoarea tuturor copiilor și adolescenților, fără nici o discriminare din motive de filiațiune sau din alte motive. Copiii și adolescenții trebuie ocrotiți împotriva exploatarei economice și sociale. Folosirea lor la lucrări de natură a le dauna moralitatea sau sănătatea, de a le pune viața în primejdie sau de a dauna dezvoltării lor normale trebuie sancționată prin lege. Statele trebuie, de asemenea, să stabilească limite de vârstă sub care folosirea muncii salariate a copiilor va fi interzisă și sancționată prin lege.

Potrivit dispozițiilor art. 2528 alin. (1) din Codul civil, prescripția dreptului la acțiune în repararea unei pagube care a fost cauzată printr-o faptă ilicită începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba cât și pe cel care răspunde de ea.

La data de ..., pârâțul Statul Roman, prin Ministerul Finanțelor Publice, reprezentat de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice ..., prin Administrația Județeană a Finanțelor Publice ..., a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepțiile netimbrării cererii, lipsei calității procesuale pasive a Statului Român și excepția prescripției dreptului material la acțiune, iar pe fond, a solicitat respingerea ca neîntemeiată.

În motivare, a arătat că, având în vedere că acțiunea reclamantului este una evaluabilă în bani, reclamantul datorează taxa judiciară de timbru, potrivit criteriilor reglementate de art. 3 O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru.

Asupra excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâțului, instanța s-a pronunțat la termenul din data de ..., respingând excepția ca nefondată, constatând, totodată, că excepția netimbrării a rămas fără obiect, reclamantul depunând la dosar o taxă judiciară de timbru de 100 lei, așa cum s-a stabilit de către Tribunal.

Referitor la prescripția dreptului material la acțiune, a indicat că însăși Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărât că acțiunea privind repararea prejudiciului moral cauzat prin vătămarea unor drepturi personale nepatrimoniale are un caracter patrimonial, fiind supusă regulilor referitoare la prescripția extinctivă (termenul general de prescripție de 3 ani), prevăzute de Decretul nr. 167/1956 (art. 2501 NCC), întrucât drepturile în discuție nu au un caracter *intuitu personae*, în sensul de a fi inseparabile de individ.

La termenul din data de ... Tribunalul ... a pus în discuție excepția prescripției dreptului material la acțiune.

Tribunalul a considerat că excepția este întemeiată, pentru următoarele considerente:

Conform art.4 alin 6 din Noul Cod civil, prescripțiile, decăderile și uzucapiunile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit. Alineatul 6 al aceluiași articol prevede că dispozițiile legii noi se aplică tuturor actelor și faptelor încheiate sau, după caz, produse ori săvârșite după intrarea sa în vigoare, precum și situațiilor juridice născute după intrarea sa în vigoare.

Textul de lege se referă la situația prescripțiilor, decăderilor și uzucapiunilor începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi, astfel că, în cauza de față, legea aplicabilă va fi stabilită în funcție de momentul la care a început să curgă termenul de prescripție al dreptului material la acțiune și, în funcție de acest reper, se va determina și legea substanțială aplicabilă raportului juridic dedus judecății.

Instanța a apreciat ca momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție în cazul acțiunilor legate de activitatea fostei Securități este data de la care orice persoană, indiferent dacă a avut ori nu a avut cunoștință de existența unui dosar pe numele său și indiferent de calitatea în care a figurat în evidențele acestei structuri, data publicării în Monitorul Oficial a Legii nr.187/1999, privind accesul la propriul dosar și deconspirarea securității ca poliție politică, care, în art.1 prevede următoarele:

(1) Orice cetățean român sau cetățean străin care după 1945 a avut cetățenie română are dreptul de acces la propriul dosar întocmit de organele securității, ca poliție politică. Acest drept se exercită la cerere și constă în studierea nemijlocită a dosarului, eliberarea de copii de pe actele dosarului și de pe înscrisurile doveditoare despre cuprinsul dosarului.

(2) Totodată persoana, subiect al unui dosar din care rezultă că a fost urmărită de organele securității statului, are dreptul, la cerere, să afle identitatea agenților de securitate și a colaboratorilor, care au contribuit cu informații la completarea acestui dosar.

(3) De drepturile prevăzute la alin. (1) și (2) beneficiază soțul supraviețuitor și rudele până la gradul al doilea inclusiv ale persoanei decedate, în afară de cazul în care aceasta a dispus altfel.

(4) Exercitarea drepturilor prevăzute la alin. (1)-(3) se face personal sau prin reprezentant cu procură specială și autentică.

Acest act normativ a fost publicat în Monitorul Oficial nr.603/9.12.1999.

În termen de 3 ani de la data publicării în Monitorul Oficial a Legii nr.187/1999, orice persoană interesată putea să exercite dreptul de a lua cunoștință de propriul dosar, să afle dacă a fost urmărită, precum și identitatea agenților de securitate și a colaboratorilor care au contribuit cu informații la completarea acestui dosar, și putea formula acțiuni întemeiate pe dreptul comun, pentru situația în care s-ar fi considerat lezată în vreun fel prin existența lui.

În cazul reclamantului, care avea cunoștință despre calitatea sa informator, este cu atât mai justificată concluzia că acesta se putea adresa instanței de judecată chiar mai înainte de apariția legii de mai sus.

Însă, dat fiind faptul că unei asemenea alegații i s-ar putea opune contraargumentul că nu se putea exercita o acțiune în repararea unui prejudiciu mai înainte ca titularul ei să cunoască în mod

concret conținutul dosarului său de colaborator, instanța a stabilit drept punct de plecare al termenului de prescripție momentul data publicării în Monitorul Oficial a Legii nr.187/1999.

Din această perspectivă, legea aplicabilă este Decretul nr.169/1957, deoarece întreg termenul de 3 ani a curs sub imperiul său, acesta împlinindu-se cu mult înainte de data formulării prezentei cereri, adică ..., adică la peste 20 de ani de la data expirării acestui termen.

Art.1 din Decretul nr.167/1958 prevede că dreptul la acțiune, având un obiect patrimonial, se stinge prin prescripție, dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit în lege.

Odată cu stingerea dreptului la acțiune privind un drept principal se stinge și dreptul la acțiune privind drepturile accesorii.

Orice clauză care se abate de la reglementarea legală a prescripției este nulă.

Articolul 3 din același act normativ stabilește că termenul prescripției este de 3 ani.

Prescripția extinctivă constituie acea instituție juridică ce constă în stingerea dreptului la acțiune în sens material ca urmare a neexercitării dreptului în termenul stabilit de lege.

Efectul împlinirii termenului de prescripție constă, în accepțiunea Decretului nr.167/1958, în stingerea dreptului subiectiv civil și a obligației civile corelative.

Cum, în speță, termenul de 3 ani a fost cu mult depășit, a admis excepția și a respins cererea ca fiind prescrisă sub aspect extinctiv.

4. Cererea de apel

4.1 Împotriva sentinței Tribunalului ... în termen legal a declarat apel, la data de 30.07.2020, reclamantul ...

4.2 Motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază apelul sunt, *în esență*, următoarele:

- în mod eronat Tribunalul a apreciat creanța reclamantului ca având caracter patrimonial, ceea ce ar determina aplicarea termenelor de prescripție extinctivă, în speță cel de 3 ani, care, mai mult decât atât, ar fi început să curgă de la data intrării în vigoare a Legii nr. 187/1999;

- din nicio normă juridică a Legii nr. 187/1999 nu rezultă caracterul prescriptibil al dreptului de a obține despăgubiri pentru atingerile aduse drepturilor unor persoane prin acțiunile nelegale ale fostei Securități, ca poliție politică, și Legea nici nu stabilește că un astfel de termen de prescripție începe să curgă de la momentul intrării ei în vigoare;

- susținerile primei instanțe, în sensul că reclamantul ar fi cunoscut calitatea sa de informator și, astfel, avea posibilitatea de a formula acțiunea chiar și anterior apariției Legii nr. 187/1999, nu pot fi reținute, întrucât reclamantul a precizat și cu ocazia dezbaterilor în fond că nu avea cunoștință că i s-ar fi deschis un dosar de informator, deoarece mereu a apreciat că nu a furnizat Securității informații relevante privind persoanele sau împrejurările de care a fost întrebat de Securitate;

- reclamantul a făcut dovada că nu a semnat nici un angajament de informator, nu a semnat nici un denunț și nu a avut cunoștință de existența dosarului de informator până la momentul la care a avut acces la fondul arhivistic CNSAS, iar acest moment poate reprezenta începutul curgerii termenului de prescripție extinctivă;

- reclamantul a făcut dovada că abia după ce a studiat dosarul care fusese deschis pe numele său ca informator a aflat că ar fi dat informații pe care de fapt nu le furnizase nimănui niciodată,

astfel că și în această situație s-a demonstrat că termenul de prescripție extinctivă a început să curgă de la momentul la care i s-a pus la dispoziție acel dosar, respectiv din anul 2019.

4.3 În dovedirea apelului apelanta a solicitat administrarea probei cu acte și testimonială, dar ulterior nu a mai reiterat această cerere și, prin intermediul apărătorului ales, a formulat concluzii privind apelul.

4.4 În drept a invocat disp. art. 471 și urm. C.proc.civ. și art. 2528 N.C.civ.

5. Întâmpinarea

5.1 Pârâtul-intimat a formulat în termen legal întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat, reluând aceleași argumente formulate în fața primei instanțe.

5.2 Intimatul nu a solicitat administrarea de noi probatorii.

6. Motivarea hotărârii instanței de apel

Analizând întreg materialul probator administrat în cauză prin prisma motivelor de apel invocate în termenul legal și cu ignorarea unor eventuale motive de apel invocate cu depășirea acestui termen, pentru a face aplicarea principiului disponibilității părților în procesul civil și a disp. art. 9 și 477 C.proc.civ., Curtea apreciază că apelul nu este fondat și se impune a fi respins în temeiul disp. art. 480 alin. 1 C.proc.civ., cu consecința menținerii hotărârii primei instanțe ca fiind temeinică și legală, având în vedere următoarele considerente:

Cu titlu preliminar, se impune a face o corectă calificare a acțiunii civile cu care reclamantul a înțeles să investească Tribunalul ..., având în vedere că pe parcursul procesului a susținut că acțiunea este o acțiune în pretenții civile determinate de un fapt ilicit al pârâtului, cu consecința obligării acestuia din urmă la plata unei sume de bani pentru acoperirea prejudiciului moral, sau că este o acțiune privitoare la încălcarea drepturilor personal nepatrimoniale, care sunt imprescriptibile extinctiv.

Din cererea de chemare în judecată rezultă că obiectul acțiunii are caracter patrimonial, bănesc, iar nu nepatrimonial, reclamantul cuantificând pretențiile sale la suma de 400.000 euro în echivalent lei (la data plății, probabil), indicând ca temei de drept răspunderea civilă delictuală – art. 1349 C.civil din 2011 (Noul Cod civil) și art. 10 din Decretul nr. 212/1974, privind ratificarea Pactului internațional cu privire a drepturile economice, sociale și culturale, cu referire la protecția copilului. Același obiect a fost indicat expres și prin cererea de apel, astfel că nu există dubii privind caracterizarea acțiunii.

Ca motivare în fapt a acțiunii, reclamantul a arătat că a suferit un prejudiciu moral prin *fapta ilicită* a pârâtului, care constă în *racolarea* lui ca informator pe timpul cât era încă minor și în aceea că fosta securitate, ca poliție politică, *a întocmit în numele reclamantului*, fără nici un suport real, note informative privind informații pe care reclamantul nu le dăduse.

Astfel, fapta ilicită indicată expres de reclamant are *două* componente (cele indicate mai sus), iar nu și faptul că Statul Român, prin legislația adoptată, i-ar îngădi în vreun fel dreptul la muncă etc. prin aceea că impune ca angajatul să nu fi fost colaborat al securității ca poliție politică.

De asemenea, *prejudiciul* indicat ca fiind încercat de reclamant este dat de faptul că în perioada respectivă a devenit o persoană distantă, înstrăinată, care nu mai avea timp pentru pasiunile sale sau pentru activități specifice vârstei etc., iar în prezent întâmpină dificultăți în

alegerea unui loc de muncă sau să ocupe o funcție electivă, deoarece i se solicită să nu fi fost colaborator al fostei securități.

Având în vedere aceste precizări exprese făcute prin cererea de chemare în judecată, care reprezintă actul de investire a instanței și stabilește cadrul procesual ales de reclamant, Curtea consideră că prima instanță a stabilit corect obiectul acțiunii ca *o acțiune în pretenții întemeiată pe răspunderea civilă delictuală, cu consecința analizării posibilității de a institui în sarcina pârâtului o obligație patrimonială de dezdăunare, cu titlu de despăgubiri pentru daune morale.*

Chiar dacă reclamantul a mai arătat ulterior că acțiunea este generată de încălcarea unor drepturi personal nepatrimoniale, cum ar fi dreptul la demnitate, la muncă etc., el nu a solicitat să se constate încălcarea unor drepturi personal nepatrimoniale, solicitare căreia, într-adevăr, nu i se poate opune un termen de prescripție extinctivă, ci a solicitat doar acoperirea unui prejudiciu moral pentru încălcarea unor drepturi personal nepatrimoniale.

Cu alte cuvinte, acțiunea nu se rezumă la a se constata încălcarea unui drept personal nepatrimonial și la solicitarea de încetare a acestor încălcări, caz în care acțiunea ar fi imprescriptibilă sub aspect extinctiv, ci se solicită o sumă de bani pentru repararea unui prejudiciu moral ca urmare a încălcării unor drepturi personal nepatrimoniale, caz în care acțiunea este supusă regulilor privitoare la prescripția extinctivă (de exemplu, acțiunea în recunoașterea paternității unei invenții/opere etc. este imprescriptibilă, dar acțiunea promovată pentru recuperarea drepturilor bănești de autor este prescriptibilă).

În mod corect s-a arătat că o acțiune privitoare la repararea unui prejudiciu cu titlu de daune morale cauzat prin vătămarea chiar și a unor drepturi personal nepatrimoniale are caracter patrimonial, ceea ce impune aplicarea normelor referitoare la prescripția extinctivă.

Suținerea apelantului că Legea nr. 187/1999 nu arată expres caracterul prescriptibil al dreptului de a obține despăgubiri și nici nu precizează un termen de prescripție este corectă, dar acest lucru nu înseamnă că nu sunt aplicabile regulile prescripției extinctive, deoarece, așa cum am arătat anterior, acțiunea în răspundere civilă delictuală este o acțiune patrimonială, iar Legea nr. 187/1999, dacă nu conține norme speciale privitoare la cele două aspecte, se completează cu norma generală, care este în cazul de față Decretul nr. 167/1958, raportat la momentul săvârșirii faptei ilicite și art. 6 alin. 4 din Noul Cod civil, indicate și de prima instanță.

Așa fiind, regulile de drept comun (Decretul nr. 167/1958) privind termenul în care poate fi inițiată o acțiune civilă în răspundere delictuală sunt aplicabile și acțiunii de față.

Faptele ilicite indicate expres prin acțiune sunt, așa cum am arătat anterior, două: 1) racolarea reclamantului ca informator pe timpul cât era încă minor; și 2) fosta securitate, ca poliție politică, a întocmit în numele reclamantului, fără nici un suport real, note informative privind informații pe care reclamantul nu le dăduse.

Cu privire la prima faptă ilicită, Curtea constată că ea a fost săvârșită de pârâtul-intimat, prin prepușii săi, în timpul minoratului apelantului, și a produs efecte în perioada 19.05.1988 (data recrutării) - 22.12.1989.

Apelantul a devenit major la data de ... și după acest moment se consideră că, în calitate de deplin titular de drepturi și obligații, putea promova o acțiune civilă în pretenții delictuale pentru daune morale.

Faptul că apelantul-reclamant a fost recrutat de fosta securitate în anul 1988 este recunoscut chiar de acesta prin acțiunea formulată, unde indică faptul că *"(...) în cursul anului 1988, în timp ce urmam cursurile liceale la Liceul ..., am fost recrutat ca informator din rândul elevilor minori. În acea perioadă eram chemat periodic de către ofițerul care m-a recrutat și eram întrebat despre diferite lucruri care se întâmplau în școală, în familie sau în legătură cu persoanele cu care intram în contact"*, acest aspect fiind reluat și de apărătorul apelantului odată cu concluziile formulate la termenul de judecată din data de 21.10.2020.

Sușinerile apelantului din motivele de apel că nu avea cunoștință de faptul că i s-a deschis dosar de informator (chiar și pentru că nu a semnat un angajament) pot fi reale, dar nu au relevanță juridică în cauză, pentru că primul fapt ilicit cauzator de prejudicii, așa cum a fost indicat de reclamant, nu e acela că i s-a deschis dosar de informator, ci acela că a fost recrutat ca informator, profitându-se de starea de minorat, discernământul diminuat etc.

Astfel, calitatea de informator recrutat în timpul minorității a știut-o încă de la data recrutării și de la momentul la care furniza informațiile respective, chiar și inutile dacă erau, așa cum susține.

În aceste condiții, reclamantul trebuia să formuleze cererea de chemare în judecată în termenul de prescripție extinctivă de 3 ani prevăzut de Decretul nr. 167/1958, care a început să curgă de la momentul la care a devenit major ... și s-a împlinit la data de ...

Considerăm că sunt îndeplinite și condițiile stipulate de art. 8 din Decret, întrucât știa cine a săvârșit fapta prejudiciabilă (Statul, prin prepușii săi) încă de la momentul recrutării, iar prejudiciul îl cunoștea tot din perioada anterioară anului 1990, deoarece relatează în motivarea acțiunii că a devenit o persoană distantă, înstrăinată, nu mai avea timp pentru pasiunile sale sau alte activități specifice vârstei, fiind preocupat să-și îndeplinească "obligațiile" față de stat, evoluția sa înregistrând o perioadă de stagnare.

Față de aceste argumente, Curtea consideră că Tribunalul a dat o legală dezlegare privind prescripția extinctivă referitor la prima faptă ilicită a pârâtului-intimat.

Cu privire la a doua faptă ilicită, și Curtea consideră că termenul de prescripție extinctivă a început să curgă la intrarea în vigoare a Legii nr. 187/1999, având în vedere următoarele argumente:

Așa cum s-a arătat, în materia răspunderii civile delictuale patrimoniale prescripția dreptului la acțiune în repararea pagubei pricinuită prin fapta ilicită, începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască, atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea – art. 8 din Decret.

Așa cum am arătat și în ceea ce privește prima faptă ilicită, apelantul-reclamant a cunoscut persoana care a săvârșit-o încă de la momentul recrutării sale, respectiv Statul, prin prepușii săi.

Cu privire la pagubă, de asemenea se poate constata că însuși reclamantul arată prin acțiune că ea constă în aceea că a devenit o persoană distantă, înstrăinată etc., aspect pe care l-a putut conștientiza sau ar fi trebuit să-l conștientizeze încă de la momentul la care a devenit major și au încetat presiunile din partea autorului faptei ilicite, respectiv din anul 1990.

Considerând că paguba era cunoscută ulterior anului 1990, doar după ce apelantul ar fi consultat dosarul său din arhivele CNSAS, se impune a face următoarele precizări:

Norma din art. 8 al Decretului stabilește două momente alternative de la care prescripția începe să curgă, respectiv fie de la momentul *subiectiv* al cunoașterii pagubei și pe cel care răspunde de ea, fie momentul *obiectiv* (*determinat judecătorește*) al datei *la care putea ori trebuia să cunoască anumite elemente*.

Criteriul subiectiv nu poate fi interpretat că el acordă creditorului posibilitatea de a exercita *în mod arbitrar acțiunea*, deoarece *însăși norma juridică stabilește o limită în aplicarea acestui criteriu*, și anume *neglijența* celui îndreptățit să promoveze acțiunea.

Norma juridică indică expres *”data când **trebuia** să cunoască aceste împrejurări”*, în acest fel criteriul subiectiv fiind dublat de unul obiectiv, ce se concretizează în momentul când păgubitul *trebuia* să cunoască paguba și pe cel care răspunde de ea.

Soluția amânării începerii curgerii termenului de prescripție de la data la care cel păgubit a cunoscut paguba reprezintă neajunsul de a amâna, în unele cazuri, data începerii curgerii termenului de prescripție un timp prea îndelungat, ceea ce ar contraveni scopului legiuitorului prin instituirea prescripției extinctive, respectiv clarificarea raporturilor juridice.

De aceea legiuitorul a instituit al doilea moment, cel obiectiv, de la care începe să curgă prescripția extinctivă, acela la care păgubitul trebuia să cunoască paguba.

Stabilirea unui astfel de moment obiectiv se întemeiază și pe ideea culpei prezumate a păgubitului de a nu fi depus toate diligențele necesare pentru descoperirea pagubei.

Dacă se lasă exclusiv la latitudinea păgubitului momentul la care va descoperi paguba (sau pe autorul ei), practic i se permite de a dilata nejustificat și la simpla lui voință termenul de la care începe să curgă prescripția extinctivă, lucru de neprimut (cu alte cuvinte, termenul de prescripție începe să curgă doar dacă păgubitul își dorește acest lucru).

Ca și Tribunalul, și Curtea consideră că reclamantul putea și trebuia a fi suficient de diligent să afle de existența unui eventual prejudiciu încercat prin cea de-a doua faptă ilicită dedusă judecării prin consultarea dosarului de informator deschis și existent în arhiva CNSAS într-un termen rezonabil de la intrarea în vigoare a Legii nr. 187/1999 și, în condițiile în care se considera prejudiciat, putea promova prezenta acțiune în termenul general de prescripție.

Dacă s-ar fi instituit doar momentul obiectiv, fără cel subiectiv, practic reclamantul-apelant ar fi putut promova prezenta acțiune oricând, atunci când ar fi dorit, invocând fără nici un temei că abia a aflat de prejudiciul încercat, ceea ce ar fi transformat nelegal o acțiune patrimonială prescriptibilă extintiv într-o acțiune patrimonială practic imprescriptibilă.

Față de toate aceste aspecte, Curtea consideră că prima instanță a dat o dezlegare legală aspectului referitor la împlinirea termenul de prescripție extinctivă și pronunțat o hotărâre legală, ce nu se impune a fi reformată, cu consecința respingerii apelului ca nefondat, în temeiul disp. art. 480 alin. 1 C.proc.civ.

2. Titlu: Reguli de procedură aplicabile în cazul sesizării prin comisie rogatorie internațională. Exequator – recunoaștere hotărâre străină. Aplicarea regulilor privind suspendarea facultativă a cauzei pentru lipsa părților legal citate.

Cuprins pe materii: Drept procesual civil. Comisie rogatorie internațională în materie civilă. Exequator – recunoaștere hotărâre străină. Suspendarea facultativă a cauzei pentru lipsa părților legal citate

Legislație relevantă: art. 411 alin.1 C.proc.civ., Legea nr. 189/2003

Rezumat: *În cauză, prima instanță a fost investită cu soluționarea unei cereri având ca obiect „exequator – recunoaștere hotărâre străină” prin intermediul unei comisii rogatorii internaționale.*

Comisia rogatorie internațională în materie civilă sau comercială este actul prin care o autoritate judiciară dintr-un stat mandatează o autoritate judiciară din alt stat să îndeplinească, în locul și în numele său, un act judiciar într-un caz determinat. Obiectul comisiei rogatorii poate consta în: audieri de martori sau alte persoane implicate, obținerea de documente, efectuarea de expertize, realizarea de cercetări sau procurarea unor alte acte ori informații necesare pentru soluționarea unui caz determinat. Aspectele rezultă din coroborarea dispozițiilor Codului de procedură civilă român, Tratatului încheiat între România și Republica Moldova la 06.07.1996 și Legea nr. 189/2003.

În speța de față prin comisie rogatorie Republica Moldova a solicitat recunoașterea hotărârii străine în vederea soluționării cauzei ... înregistrată la Judecătoria C din Republica Moldova.

Dat fiind modul special de investire a instanței române, nu direct de către părți printr-o acțiune distinctă, ci prin comisie rogatorie de către o altă instanță, în baza unui tratat asumat de ambele țări din care fac parte acele instanțe, Curtea apreciază că nu devin incidente dispozițiile legale legate de suspendarea voluntară a cauzei, care au un caracter sancționator față de atitudinea părților care înțeleg să amâne soluționarea cauzei ori să o lase cauza în nelucrare pentru o perioadă.

În aprecierea instanței de recurs, această împrejurare a investirii instanței prin comisie rogatorie și a îndeplinirii altor obligații puse în vedere de instanța română petentului direct interesat în soluționarea cererii, chiar în condițiile în care nu s-a solicitat judecarea cauzei în lipsă în fața instanțelor române, nu poate fi interpretată altfel decât ca reprezentând o stăruință a părții în judecată, iar nu ca intenție de suspendare voluntară a cauzei.

În speța de față, instanța de control judiciar a apreciat că în mod greșit tribunalul a procedat la suspendarea cauzei în temeiul art. 411 alin. 1 pct. 2 C.proc.civ.

Decizia civilă nr. 255/R din 14 octombrie 2020 a Curții de Apel Galați

Prin acțiunea înregistrată la data de ... pe rolul Tribunalului G, ce formează obiectul dosarului nr. ..., Judecătoria C din Republica Moldova a formulat o solicitare de comisie rogatorie,

solicitând Tribunalului G recunoașterea și încuviințarea executării Hotărârii Judecătorei C din 12.09.2014 din cauza civilă nr. ..., petent creditor ..., intimat debitor ...

În cauză au fost înaintate, odată cu cererea de comisie rogatorie, extrase din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, extrase din Tratatul încheiat între Republica Moldova și România la 06.07.1996, cererile petentului creditor, citații, certificate grefă și hotărârea legalizată a cărei recunoaștere se solicită.

După înregistrarea cererii, completul aleatoriu investit cu soluționarea cauzei a calificat acțiunea ca „exequator – recunoaștere hotărâri străine” și a pus în vedere petentului ... obligația achitării unei taxe judiciare de timbru în sumă de 20 lei, care a fost achitată de parte, dovada fiind atașată dosarului de fond.

Primul termen de judecată a fost stabilit în cauză la data ..., când soluționarea cauzei era suspendată prin decret prezidențial pentru instituirea stării de urgență din cauza pandemiei.

Al doilea termen de judecată a fost stabilit la data ..., pentru când soluționarea cauzei a fost amânată la ..., din motive de nelegală citare a petentului ...

La următorul termen de judecată, prin încheierea de ședință din data de ..., Tribunalul G, a dispus suspendarea cauzei în temeiul art. 411 alin. 1 pct. 2 C.proc.civ.

În considerentele încheierii, s-a reținut că la acest termen niciuna dintre părți nu s-a prezentat și nici nu a solicitat soluționarea cauzei în lipsă.

Încheierea de suspendare a fost comunicată petentului ... și intimatului ... la data ...

La data ..., împotriva Încheierii de ședință din ... a Tribunalului G a formulat recurs petentul ...

Cererea de recurs a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel G la data ... sub nr. de dosar .../a1.

Prin cererea de recurs recurentul a solicitat casarea încheierii atacate și repunerea cauzei pe rol pentru continuarea judecării cererii de recunoaștere hotărâre străină.

Cererea de recurs nu a fost motivată în fapt și în drept.

Recurentul a solicitat soluționarea cauzei în lipsa părților.

Cererea de recurs a fost legal timbrată în temeiul art. 25 alin. 1 lit. b din OUG nr. 80/2013.

În calea de atac a recursului nu s-au administrat probe noi.

Verificând legalitatea și temeinicia încheierii de ședință ... pronunțată de Tribunalul G, instanța de control judiciar reține că prezenta cale de atac este fondată pentru următoarele considerente:

În fapt, Tribunalul G a fost investit cu soluționarea unei cereri având ca obiect „exequator – recunoaștere hotărâre străină” prin intermediul unei comisii rogatorii internaționale.

Așa cum rezultă din coroborarea dispozițiilor Codului de procedură civilă român, Tratatului încheiat între România și Republica Moldova la 06.07.1996 și Legea nr. 189/2003, comisia rogatorie internațională în materie civilă sau comercială este actul prin care o autoritate judiciară dintr-un stat mandatează o autoritate judiciară din alt stat să îndeplinească, în locul și în numele său, un act judiciar într-un caz determinat. Obiectul comisiei rogatorii poate consta în: audieri de martori sau alte persoane implicate, obținerea de documente, efectuarea de expertize,

realizarea de cercetări sau procurarea unor alte acte ori informații necesare pentru soluționarea unui caz determinat.

În speța de față, prin comisie rogatorie, Republica Moldova a solicitat recunoașterea hotărârii străine în vederea soluționării cauzei 9-1/2020 înregistrată la Judecătoria C din Republica Moldova.

Dat fiind modul special de investire a Tribunalului G, nu direct de către părți printr-o acțiune distinctă, ci prin comisie rogatorie de către o altă instanță, în baza unui tratat asumat de ambele țări din care fac parte acele instanțe, Curtea apreciază că nu devin incidente dispozițiile legale legate de suspendarea voluntară a cauzei, care au un caracter sancționator față de atitudinea părților care înțeleg să amâne soluționarea cauzei ori să lase cauza în nelucrare pentru o perioadă.

În speță nu s-ar putea considera că petentul ... direct interesat de soluționarea cauzei a dovedit un comportament pasiv, dată fiind împrejurarea că, deși i s-a pus în vedere să timbreze cererea de recunoaștere a hotărârii străine conform legislației românești și-a îndeplinit această obligație.

În aprecierea instanței de recurs, această împrejurare a investirii instanței prin comisie rogatorie și a plății taxei judiciare de timbru de către petentul direct interesat în soluționarea cererii, chiar în condițiile în care nu s-a solicitat judecarea cauzei în lipsă în fața instanțelor române, nu poate fi interpretată altfel decât ca reprezentând o stăruință a părții în judecată, iar nu ca intenție de suspendare voluntară a cauzei.

În speța de față, Curtea de apel apreciază că în mod greșit tribunalul a procedat la suspendarea cauzei în temeiul art. 411 alin. 1 pct. 2 C.proc.civ..

În concluzie, pentru considerentele anterioare, în temeiul art. 414 și 415 pct. 4 C.proc.civ., instanța de control judiciar va admite recursul declarat de recurentul petent ... și va casa încheierea de ședință din data ... pronunțată de Tribunalul G, cu consecința trimiterii cauzei la aceeași instanță pentru continuarea judecății.

3. Titlu: Despăgubirile derivând din lipsa de folosință a unui imobil se datorează de la data de la care proprietarul a fost împiedicat în exercitarea prerogativelor de proprietate.

Cuprins pe materii: Drept civil. Drept de proprietate privată. Atributele dreptului de proprietate

Legislație: art. 550, art. 555 Cod civil

Rezumat: *Pârâtul, constructor de bună credință, a ridicat o hală pe terenul reclamantului. Ca urmare a exercitării de către reclamant a dreptului de accesiune imobiliară începând cu 23.11.2010, acesta a devenit și proprietarul construcției. Pârâtul a continuat să folosească hala și terenul aferent și după această dată.*

Reclamantul este îndreptăţit la despăgubiri pentru lipsa de folosinţă a imobilului începând cu data de 23.11.2010. Buna credinţă a pârâtului a încetat odată cu data rămânerii definitive a hotărârii prin care pârâtul era obligat să lase în deplină proprietate şi paşnică folosinţă terenul şi hala.

Decizia civilă nr. 333/R din 23.11.2020 a Curţii de Apel Galaţi

Prin sentinţa civilă ... Judecătoria ... a respins ca neîntemeiată cererea reconvenţională formulată în cauză.

Pentru a pronunţa această hotărâre prima instanţă a reţinut că prin decizia civilă nr. ... pronunţată de Tribunalul ... în dosar nr. ..., irevocabilă, reclamanta-pârâtă ... a fost obligată să lase în deplină proprietate şi posesie suprafaţa de 1168 mp situată pe ... Km 183+100 şi a fost respinsă ca neîntemeiată cererea pârâtei-reclamante ... având ca obiect obligarea reclamantei-pârâte ... la ridicare construcţie.

Prin sentinţa civilă nr. ... pronunţată de Judecătoria ... în dosar nr. ..., definitivă prin respingerea apelului ca nefondat, reclamanta-pârâtă ... a fost obligată să elibereze imobilul construcţie intitulat generic C1 – depozit de produse alimentare preambalate situat pe terenul în suprafaţă de 1168 mp ca urmare a exprimării opţiunii ... de a deveni şi proprietara construcţiei în virtutea accesiunii imobiliare.

Prin procesul-verbal emis la data de ... orele 10.00 în dosarul de executare nr. ... al ... s-a pus în executare sentinţa civilă nr. ..., s-a constatat că depozitul este eliberat în totalitate.

Prin cererea reconvenţională, pârâta-reclamantă a solicitat contravaloarea lipsei de folosinţă pentru perioada cuprinsă între ... – ...

S-a respins cererea cu motivarea că din anul 2011, după pronunţarea şi comunicarea deciziei civile nr. ..., pârâta-reclamantă avea posibilitatea să solicite reclamantei-pârâte să elibereze imobilul construcţie depozit situat pe terenul în suprafaţă de 1168 mp.

Împotriva acestei hotărâri, la data de ... pârâta reclamantă a declarat apel, prin care a solicitat admiterea apelului şi schimbarea în parte a hotărârii, în sensul admiterii în tot a cererii reconvenţionale, cu cheltuieli de judecată, apel respins prin prisma următoarelor considerente:

În ciuda faptului că deţinea un titlu executoriu împotriva intimatei în ceea ce priveşte terenul în suprafaţă de 1168 mp, apelanta a început să se manifeste ca un proprietar cu privire la construcţiile edificate de intimată pe acest teren abia din a doua jumătate a anului 2015, când la data de ... a notificat-o pe intimată să elibereze construcţia, iar ulterior, la data de ... a introdus pe rolul Judecătoriei ... acţiunea care a format obiectul dosarului nr. ... având ca obiect evacuarea intimatei din construcţia menţionată, dosar soluţionat prin admiterea acţiunii prin sentinţa civilă nr. ... Până la momentul la care apelanta a ieşit din pasivitate în ceea ce priveşte construcţia edificată pe terenul în suprafaţă de 1168 mp intimata a folosit respectiva construcţie şi, în mod implicit, şi terenul pe care era situată construcţia, având acordul tacit al apelantei care, deşi prin decizia civilă nr. ... a Tribunalului ... avea recunoscut un drept de proprietate asupra construcţiei ca urmare a accesiunii imobiliare artificiale, nu a înţeles să se manifeste ca proprietar al respectivei construcţii.

Împotriva deciziei Tribunalului a declarat recurs reclamanta ... a invocat următorul motiv de recurs:

Hotărârea a fost dată cu încălcarea normelor de drept material – art. 488 pct. 8 C. proc.civ. atâta vreme cât toate argumentele instanței sunt axate pe pasivitatea acestei societăți în preluarea construcției și nu pe dreptul acesteia din urmă de a fi despăgubită pentru perioada în care i-au fost folosite terenurile în condițiile în care dreptul său de proprietate asupra acestora este unul necontestat și când prin decizia Tribunalului din 2010, ... a fost obligată în mod expres să lase în proprietate și deplină posesie terenul în discuție. Faptul că intimata a fost de bună credință la momentul edificării construcției nu înlătură obligația sa de a plăti despăgubiri pentru terenul pe care îl ocupă fără drept de la momentul admiterii acțiunii în revendicare.

Intimatul la acest moment are doar un drept de creanță dat de contravaloarea construcției.

Cât privește dreptul de folosință al terenului ce se găsește sub construcție, chiar și cu bună credință, acesta nu este prevăzut în mod expres și nu poate face obiectul unei analogii în lipsa unui astfel de prevederi exprese.

Cât privește calea de acces în suprafața de 200 mp (suprafața neafată sub construcție) folosită de către societatea intimată, aceasta nu a fost tratată de către instanță, atenția sa fiind atribuită în mod exclusiv suprafeței de 1.168 mp.

Pentru aceste motive solicită admiterea recursului, casarea în totalitate a deciziei, iar în rejudecare admiterea cererii reconvenționale așa cum a fost formulată.

Prin decizia civilă nr. ... a Curții de Apel ... s-a admis recursul reținându-se următoarele:

Ocuparea terenului de 1168 mp plus alea de acces în suprafață de 200 mp fără drept, începând cu data rămânerii definitive a deciziei civile nr. ... a Tribunalului ... reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate manifestată prin împiedicarea de a exercita atribute esențiale ale acestui drept precum posesia și folosința și, în mod, corelativ, imputabilă intimatei în calitate de posesor, astfel încât acordarea despăgubirilor pentru lipsa de folosință este pe deplin justificată. Potrivit art. 555 Cod civil, proprietatea privată este dreptul titularului de a poseda, folosi și dispune de un bun în mod exclusiv, absolut și perpetuu, în limitele stabilite de lege.

Buna credință a intimatei constatată în ceea ce privește edificarea construcției a încetat odată cu statuările instanței din decizia civilă nr. ... potrivit cărora intimata trebuia să lase recurentei în deplină proprietate și pașnică folosința terenul și construcția. Pasivitatea recurentei în a-și valorifica aceste drepturi este sancționată de legiuitor prin prescripție și nicidecum prin nrecunoașterea dreptului de a primi c/val. lipsei dreptului de folosință a bunului, așa cum s-a dispus în cauză.

În conformitate cu art.550 Cod civil, fructele civile se cuvin proprietarului.

În speță, prejudiciul creat constă în lipsirea reclamantei de exercițiul concret al dreptului de folosință pentru terenul în litigiu, dar și de valorificarea concretă a tuturor beneficiilor materiale pe care folosința unui bun le poate asigura titularului dreptului, astfel încât acesta este îndreptățit la contravaloarea lipsei de folosință.

Potrivit contractelor de închiriere depuse la dosar prețul pentru închirierea unui teren în zonă este de 1 euro/mp.

Despăgubirile pentru lipsa de folosință, în măsura în care nu intră sub incidența termenului de prescripție, se datorează de la data când proprietarul a fost împiedicat în exercitarea prerogativelor dreptului său de proprietate. În speța aceasta dată este de ... - data rămânării definitive a deciziei civile nr. ...

Însă, față de data formulării acțiunii (a cererii reconvenționale: ...) se constată că despăgubirile în cauză se datorează începând cu ... și până la data eliberării terenului în cauză. Recurenta a solicitat însă doar până la ..., dată ce urmează a fi avută în vedere de instanță prin prisma principiului disponibilității părților.

Pentru aceste considerente, în aplicarea dispozițiilor art. 496 alin. (1) C.proc.civ în referire la art. 488 pct. 8 Cod proc civ., Curtea a admis recursul declarat de apelanta-recurentă, a casat decizia recurată și, în rejudecare, a admis apelul declarat de pârâta-reclamantă-apelantă sentinței civile pronunțată de Judecătoria ..., a schimbat în parte sentința apelată și, în rejudecare, a admis în parte cererea reconvențională și a obligat pe reclamanta-pârâtă să plătească pârâtei-reclamante suma de 49.248 euro (1168 mp+200mp teren x 36 luni x1 euro/mp/lună) în echivalent lei la data plății, cu titlu de despăgubiri civile.

SECȚIA a II-a CIVILĂ

1. Titlu: Recurs în interesul legii. Stabilirea competenței materiale. Efect asupra cauzelor civile în curs de judecată

Cuprins pe materii: Drept procesual civil

Indice alfabetic: - Drept procesual civil

- Competența materială

- Recurs în interesul legii

Legislație relevantă: art. 25 și art. 130-131 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă

Decizia nr. 13/2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea recursului în interesul legii

Rezumat: *Pronunțarea unei decizii de către Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea recursului în interesul legii, decizie prin care se stabilește competența (materială procesuală) a secțiilor unei instanțe, produce un efect echivalent cu o nouă regulă (lege) de procedură (privind competența). Or, regimul modificării unei astfel de reguli este stabilit de art. 25 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal învestite vor continua să fie judecate de acele instanțe, potrivit legii sub care au început. Mai mult chiar, în caz de trimitere spre rejudecare, dispozițiile legale privitoare la competență, în vigoare la data când a început procesul, rămân aplicabile și doar în cazul în care instanța investită este desființată, dosarele se vor trimite instanței competente potrivit legii noi.*

Sentința nr. 23/25.11.2020 a Curții de Apel Galați

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Brăila - Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal sub nr. 925/113/2019*, reclamantul ... a solicitat în contradictoriu cu pârâtele ... și ..., obligarea asiguratorului la plata sumei de 50.000 euro (echivalent în lei la cursul valutar BNR de la data plății) cu titlu de daune morale, rezultate în urma producerii incidentului rutier și obligarea asiguratorului la plata penalităților de întârziere în cuantum de 0,2% din cuantumul despăgubirilor, pentru fiecare zi de întârziere, calculate de la data avizării daunei, respectiv 11.04.2018 și până la plata efectivă, pentru diminuarea nejustificată a despăgubirilor, precum și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că urmare a accidentului cauzat de intervenienta ... la data de 14.02.2018, a suferit leziuni de natură a-i pune în primejdie viața, sens în care a solicitat obligarea asiguratorului ... la plata sumei de 50.000 euro titlu de daune morale și a penalităților de întârziere aferente, în temeiul art.192 cod procedură civilă, art.27 Cod procedură penală, art.1349, art.1381, art.1385 alin.1 și 2, art.1387 alin.1 și 2, art.1388 alin.1 teza I Cod civil, Norma ASF nr.20/2017 și Legea nr. 132/2017.

Prin încheierea pronunțată la data de 07.10.2020 de Tribunalul Brăila - Secția I Civilă în dosarul nr.925/113/2019, s-a dispus scoaterea de pe rol a cauzei civile formulată de reclamantul ..., în contradictoriu cu pârâtele ... și ... și înaintarea dosarului Secției a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal din cadrul Tribunalului Brăila spre competență soluționare.

În acest sens, instanța a reținut că în raport de obiectul cauzei - acțiune în răspundere civilă delictuală având ca obiect plata de despăgubiri materiale formulată de o terță persoană păgubită prin producerea unui accident de circulație, calitate procesuală pasivă în fața primei instanțe având asigurătorul RCA, pârâta ... și persoana vinovată de producerea accidentului, pârâta ...

Având în vedere și decizia RIL a ÎCCJ nr. 13/2020, în temeiul art.200 al.2 Cod procedură civilă, instanța a dispus scoaterea de pe rol a cauzei și înaintarea dosarului Secției a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal din cadrul Tribunalului Brăila spre competență soluționare.

La termenul din 11 noiembrie 2020 instanța a invocat, din oficiu, excepția de necompetență materială procesuală a Secției a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal a Tribunalului Brăila.

Prin încheierea de ședință din 11.11.2020 pronunțată de Tribunalul Brăila – Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal s-a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Secției I civilă a Tribunalului Brăila.

S-a constatat ivit conflict negativ de competență și s-a dispus suspendarea judecării cauzei până la soluționarea conflictului.

S-a dispus înaintarea dosarului Curții de Apel Galați, în vederea soluționării conflictului de competență.

Pentru a pronunța această încheiere, tribunalul a reținut că în cadrul dosarului nr. 925/113/2019 înregistrat la Secția I Civilă a Tribunalului Brăila, excepția de necompetență nu a invocată în termenul prevăzut de art. 131 alin.1 Cod procedură civilă, primul termen de judecată la care părțile au fost legal citate în fața primei instanțe și puteau pune concluzii fiind stabilit la data de 09.10.2019. Cauza a fost amânată pentru ca reclamantul să facă dovada clasării clauzei penale, la termenul din 11 decembrie 2019, când instanța a dispus suspendarea judecării cauzei, în temeiul art.413 alin.1 pct.2 Cod procedură civilă.

Cauza a fost repusă pe rol la data de 07.10.2020, la cererea reclamantului, instanța invocând din oficiu la acest termen excepția de necompetență materială procesuală a Secției I Civile a Tribunalului Brăila.

Având în vedere decizia RIL nr.31/2019 a ÎCCJ, tribunalul a reținut că instanța inițial sesizată, respectiv Secția I Civilă a devenit competentă să soluționeze prezenta cauză prin neinvocarea excepției de necompetență materială procesuală în termenul legal prevăzut de art. 131 alin.1 Cod procedură civilă.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 136 alin. 1) Cod procedură civilă, în referire la art. 132 alin.1) Cod procedură civilă, instanța a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Secției I Civile a Tribunalului Brăila, iar potrivit art. 133 pct.2, art. 134 și art.136 alin.2 Cod procedură civilă, a constatat ivit conflictul negativ de competență între Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal și Secția I Civilă din cadrul Tribunalului Brăila, a suspendat judecarea cauzei până la soluționarea conflictului de competență și a dispus înaintarea dosarului la Curtea de Apel Galați pentru soluționarea acestuia.

La Curtea de Apel Galați, cauza a fost înregistrată sub nr. 925/113/2019* la data de 18.11.2020.

Analizând probele administrate în cauză, instanța reține următoarele:

În fapt, cauza ce formează obiectul prezentului dosar a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Brăila – Secția I civilă la data de 06.05.2019. Primul termen a fost stabilit în cauză la

data de 09.10.2019, părțile fiind legal citate, dar la acest termen nici părțile și nici instanța din oficiu nu au invocat necompetența materială a secției (urmată de declinarea în favoarea Secției a II-a civilă).

Excepția necompetenței a fost invocată abia la al treilea termen de judecată, cel din 07.10.2020, când a și fost admisă, iar competența a fost declinată în favoarea Secției a II-a civile.

Această din urmă secție și-a declinat, la rândul său, competența în favoarea Secției I civile, ivindu-se astfel conflictul negativ.

În drept, Secția a II-a civilă a tribunalului poate invoca necompetența materială procesuală dacă instanța care și-a declinat competența în favoarea sa nu a invocat excepția de necompetență în termenul legal, indiferent dacă această din urmă instanță se declarase sau nu competentă prin încheiere interlocutorie pronunțată potrivit prevederilor art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Soluția reiese din dispozitivul Deciziei nr. 31/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii; deci, sesizarea Curții de Apel cu prezentul conflict de competență este legală.

Potrivit art. 130 alin. (2) din Codul de procedură civilă, necompetența materială trebuie invocată de părți ori de către judecător la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii. În speță, la primul termen de judecată din cauză nu a fost invocată excepția necompetenței, nici ce părți și nici de instanță, deci invocarea excepției, ulterior acestui moment, nu mai este posibilă.

Concluzia nu este contrazisă de pronunțarea Deciziei nr. 13/2020 de către Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea recursului în interesul legii, potrivit căreia, în litigiile având ca obiect plata de despăgubiri materiale și morale formulate de terțele persoane păgubite prin producerea accidentelor de circulație, în care calitatea procesuală pasivă o are asigurătorul RCA, iar persoana vinovată are calitatea de intervenient forțat sau de pârât alături de asigurătorul RCA, cât și în litigiile privind acțiunile în regres formulate de asigurător împotriva persoanei vinovate de producerea accidentului, competența materială procesuală revine secțiilor specializate.

Această decizie produce, cel mult, efectul unei noi reguli (legi) de procedură (privind competența), dacă nu este luat în considerare faptul că este dată în interpretarea unor reguli preexistente. Însă, chiar dacă este echivalată cu o normă juridică nouă, regimul modificării unei astfel de reguli este stabilit de art. 25 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanțe, potrivit legii sub care au început. Mai mult chiar, în caz de trimitere spre rejudecare, dispozițiile legale privitoare la competență, în vigoare la data când a început procesul, rămân aplicabile și doar în cazul în care instanța investită este desființată, dosarele se vor trimite instanței competente potrivit legii noi.

Așadar, nu există niciun argument în favoarea declinării competenței materiale cu încălcarea art. 130 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

În consecință, Curtea va stabili competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Brăila – Secția I civilă.

2. Titlu: Greșita judecare în apel a unei cauze în care este incidentă numai calea de atac a recursului

Cuprins pe materii: Drept procesual civil

Indice alfabetic: - Drept procesual civil

- Cale de atac

- Recurs

Legislație relevantă: art. 10 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ

art. 457 și art. 488 alin. (1) pct. 5 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă

Rezumat: *În raport cu dispozițiile art. 10 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, instanța competentă să soluționeze pricina, în primă instanță, este secția de contencios administrativ și fiscal a tribunalului. În cauză nu a fost invocată excepția necompetenței materiale a judecătoreiei, astfel că, în acord cu art. 130 alin. (2) C.pr.civ., competența rămâne câștigată acestei instanțe.*

Însă, regimul special al invocării necompetenței materiale nu duce la schimbarea naturii juridice a cauzei, aceasta rămânând o pricină de contencios administrativ și fiscal; altfel spus, prin faptul că a început a se judeca la judecătoreie, cauza nu a devenit una în pretenții de drept comun. Or, potrivit aceluiași art. 10 din Legea nr. 554/2004, hotărârile de primă instanță pronunțate în contencios administrativ și fiscal sunt supuse numai căii de atac a recursului, iar nu apelului urmat de recurs.

Decizia nr. 280/R/17.11.2020 a Curții de Apel Galați

1. Prin cererea înregistrată sub nr. 15693/231/2018 pe rolul Judecătoreiei Focșani, reclamantul ... a chemat în judecată pe pârâta ..., pentru petenții în cuantum de 8009,31 lei.

2. Sentința instanței de fond. Prin sentința civilă nr. 7918/26.11.2019 Judecătoria Focșani a respins ca fiind neîntemeiată excepția prescrierii dreptului material la acțiune, excepție invocată de pârâta ..., iar pe fond a admis acțiunea promovată de ... și a obligat pe pârâta ... să plătească reclamantei suma de 500,58 lei cu titlu de cota de 0,1% din valoarea lucrărilor de construcții, conform art. 30 din Legea nr. 50/1991; 500,98 lei reprezentând penalități de întârziere la suma datorată cu titlu de 0,1% prevăzută de art. 30 din Legea nr. 50/1991; suma de 3504,07 lei reprezentând cota de 0,7% din valoarea lucrărilor de construcții, cota instituită prin art. 40 din Legea nr. 10/1995 și 3.504,07 lei reprezentând penalități de întârziere la această sumă.

3. Apelul. Împotriva acestei sentințe, în termen legal a declarat apel pârâta ...

Apelanta a arătat că sentința nu este legală și temeinică în condițiile în care, așa cum a arătat și prin întâmpinarea depusă la dosar, construcțiile au fost finalizate în luna noiembrie 2009, iar apoi înregistrate în evidențele fiscale ale Primăriei orașului ... începând cu 28.01.2010. S-a arătat că de la acest moment societatea a început să achite impozitul aferent dreptului de proprietate, valoarea de impozitare fiind actualizată periodic chiar dacă nu a fost încheiat un proces verbal final de recepție.

A solicitat admiterea apelului și în rejudecare, admiterea excepției prescripției și respingerea acțiunii ca fiind prescrisă.

În drept, apelul a fost întemeiat pe dispozițiile art. 466 și următoarele din C.pr. civilă.

În dovedirea susținerilor sale, apelanta nu a solicitat probe noi față de cele administrate în fața primei instanțe.

Intimata ..., prin întâmpinarea depusă la dosar a solicitat respingerea apelului ca fiind nefondat.

4. Decizia instanței de apel. Prin decizia civilă nr. 205/04.08.2020 Tribunalul Vrancea a admis apelul formulat de apelanta-pârâtă ... împotriva sentinței civile nr. 7918 din 16.11.2019 pronunțată de Judecătoria Focșani în dosarul nr. 17184/231/2018 în contradictoriu cu intimatul-reclamant ..., având ca obiect pretenții; a fost schimbată sentința și în rejudecare a admis excepția invocată de pârâtă ... și în consecință a respins acțiunea ca fiind prescrisă; a fost obligată intimata-reclamantă ... să plătească apelantei-pârâte ... suma de 1500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

5. Recursul. Împotriva acestei decizii a declarat recurs ... solicitând casarea în tot a hotărârii recurate și menținerea sentinței civile nr. 7918/26.11.2019 pronunțate de Judecătoria Focșani, pentru următoarele considerente:

Hotărârea este nelegală fiind incident motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 Cod procedură civilă. Astfel, din analiza considerentelor deciziei recurate rezultă că instanța de apel nu a motivat soluția pronunțată, rezumându-se la afirmația că în speță lucrările ar fi fost finalizate în fapt în anul 2009 și concluzionând că urmează a se admite apelul; soluția nu conține argumentele care să o sprijine și nu cuprinde raționamentul care a stat la baza sa. Nu s-a precizat care este temeiul de drept pentru care termenul de prescripție poate fi considerat ca începând să curgă prin raportare la o presupusă încetare a lucrărilor, nedovedită prin încheierea procesului verbal de recepție la terminarea acestora și textul de lege care impunea aceasta.

Decizia recurată este nelegală fiind incident motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă. Astfel, soluția instanței de apel s-a fundamentat pe aplicarea greșită a prevederilor legale referitoare la recepția la terminarea lucrărilor de construcții și a prevederilor referitoare la începutul prescripției extinctive.

Sub un prim aspect, recepția la terminarea lucrărilor de construcții nu se prezumă. Conform art. 37 alin. 1 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, persoanele fizice și juridice care realizează lucrări de construcții în condițiile prezentei legi au obligația de a executa integral lucrările până la termenul prevăzut în autorizație. Potrivit art. 37 alin. 2 din Legea nr. 50/1991 lucrările de construcții autorizate se consideră finalizate dacă s-au realizat toate elementele prevăzute în autorizație și dacă s-a efectuat recepția la terminarea lucrărilor.

Așadar considerarea ca finalizate a unor lucrări în privința cărora nu s-a întocmit proces-verbal de recepție la terminarea acestora contravine prevederilor legale. Cu atât mai mult, în lipsa procesului verbal de recepție la terminarea lucrărilor de construcții, nu putea începe curgerea termenului de prescripție pentru obligații a căror existență și întindere se calculează prin raportare la valoarea lucrărilor determinată prin procesul verbal de recepție. Sub un al doilea aspect, în privința intervenirii prescripției extinctive, soluția instanței de apel s-a fundamentat pe aplicarea greșită a prevederilor legale referitoare la începutul prescripției extinctive. Recurentul a luat cunoștință despre valoarea finală a lucrărilor de construcții odată cu transmiterea de către Primăria Municipiului ... a declarației privind valoarea reală a lucrărilor de construcții nr. 913/05.02.2013, moment la care a început să curgă termenul de prescripție a obligațiilor de plată ale pârâtei, astfel că, potrivit art. 91 Cod procedura fiscală (în vigoare la momentul recepției la terminarea lucrărilor) termenul de prescripție s-ar fi împlinit la 1 ianuarie 2019, dată față de care acțiunea a fost promovată înăuntrul termenului de prescripție.

Pentru motivele arătate a solicitat casarea hotărârii recurate, menținerea sentinței civile nr. 7918/26.11.2019 pronunțate de Judecătoria Focșani și obligarea intimatei pârâte la plata sumei de 8.009,31 lei.

Analizând probele administrate în cauză, instanța reține următoarele:

Potrivit art. 483 alin. (3) din Codul de procedură civilă, recursul urmărește să supună instanței competente examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile.

Conform art. 499 C.pr.civ., hotărârea instanței de recurs va cuprinde în considerente numai motivele de casare invocate și analiza acestora, arătându-se de ce s-au admis ori, după caz, s-au respins. Totodată, conform art. 489 alin. (3) C.pr.civ., motivele de casare care sunt de ordine publică pot fi ridicate din oficiu de către instanță.

Din această perspectivă, Curtea constată că ambele instanțe de fond au reținut, în mod corect, că obiectul prezentului litigiu este o obligație fiscală a societății ... către ... Această calificare este în acord cu motivarea Deciziei nr. 8/2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Așadar, în raport cu dispozițiile art. 10 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, instanța competentă să soluționeze pricina, în primă instanță, era secția de contencios administrativ și fiscal a tribunalului. Totuși, în cauză, nu a fost invocată excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Focșani, astfel că, în acord cu art. 130 alin. (2) C.pr.civ., competența rămâne câștigată acestei instanțe.

Însă, regimul special al invocării necompetenței materiale nu duce la schimbarea naturii juridice a cauzei, aceasta rămânând o pricină de contencios administrativ și fiscal; altfel spus, prin faptul că a început a se judeca la judecătorie, cauza nu a devenit una în pretenții de drept comun. Or, potrivit aceluiași art. 10 din Legea nr. 554/2004, hotărârile de primă instanță pronunțate în contencios administrativ și fiscal sunt supuse numai căii de atac a recursului, iar nu apelului urmat de recurs.

Așadar, Tribunalul Vrancea trebuia să judece calea de atac, declarată în cauză de ..., ca recurs (cu întregul regim juridic aferent – termen de declarare, conținut al cererii, componență a instanței etc.), iar nu ca apel. Or, judecând astfel, tribunalul a pronunțat o hotărâre casabilă potrivit art. 488 alin. (1) pct. 5 C.pr.civ., în sensul că a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității.

Este indiferent faptul că partea a declarat apel, întrucât, conform art. 457 C.pr.civ., hotărârea judecătorească este supusă numai căilor de atac prevăzute de lege, în condițiile și termenele stabilite de aceasta, și aceasta indiferent de mențiunile din dispozitivul ei și de calea de atac declarată de parte.

În consecință, constatând nelegalitatea deciziei recurate, Curtea va admite recursul declarat de ... împotriva deciziei civile nr. 205 din 04.08.2020 a Tribunalului Vrancea, va casa în tot hotărârea și va trimite cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

3. Titlu: Termenul legal de contestare a deciziilor luate de comitetul creditorilor este același, indiferent de motivul invocat (de ordine publică, atrăgând nulitatea absolută, sau de ordine privată, impunând nulitatea relativă)

Cuprins pe materii: Insolvență

Indice alfabetic: - Insolvență

- Comitetul creditorilor

- Termen de contestare

Legislație relevantă: art. 51 alin. (6) din Legea nr. 85/2014 a insolvenței

Rezumat: *Potrivit art. 51 alin. (6) din Legea nr. 85/2014 a insolvenței, împotriva acțiunilor, măsurilor și deciziilor luate de comitetul creditorilor, orice creditor poate formula contestație la judecătorul-sindic, în termen de 5 zile de la publicarea procesului-verbal al comitetului creditorilor în BPI. Așadar, legea nu distinge între motivele invocate împotriva acțiunilor, măsurilor și deciziilor luate de comitetul creditorilor; pentru orice motiv, fie că este de ordine publică (și atrage nulitatea absolută), fie că este de ordine privată (și atrage nulitatea relativă), contestația trebuie formulată în termenul de 5 zile de la publicarea actului. Așadar, este indiferent motivul invocat de contestatoare, iar în condițiile în care nu a respectat termenul, cererea sa este tardivă.*

Decizia nr. 260/A/04.11.2020 a Curții de Apel Galați

1. Cererea de chemare în judecată

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Vrancea, sub nr. 81/91/2016/a15, creditoarea ... a formulat în contradictoriu cu debitoarea ... și Comitetul Creditorilor acesteia acțiune în constatarea nulității absolute a Hotărârilor Comitetului Creditorilor din 08.11 și 12.11.2019 și 17.02.2020.

În motivarea acțiunii creditoarea prin administratorul judiciar ... a arătat că hotărârile din 08.11 și 12.11.2019 și 17.02.2020 au fost aprobate fără știința administratorului judiciar înlocuit de Curtea de Apel Galați la 18.09.2019.

Fostul administrator judiciar ... a îngreunat activitățile de preluare a atribuțiilor de către ..., condiții în care nu a avut cunoștință de convocările Comitetului Creditorilor și nu și-a putut exprima punctul de vedere.

Potrivit proceselor verbale încheiate la adunările comitetului creditorilor, comitetul a aprobat rapoarte ale administratorului judiciar privind derularea planului de reorganizare conținând concluzii care contrazic situația financiară reală a societății.

Din acest motiv a solicitat să se constate nulitatea absolută a proceselor verbale.

Administratorul judiciar al ..., a invocat excepția tardivității întrucât hotărârea comitetului creditorilor trebuia atacată în 5 zile de la publicarea în BPI.

2. Hotărârea instanței de fond

Prin sentința civilă nr.91 din 23 iunie 2020 pronunțată de Tribunalul Vrancea, Secția a II-a civilă și de contencios administrativ fiscal, a fost respinsă, ca tardivă contestația formulată de ... pentru debitoarea ..., cu sediul în ..., bd ..., bl..., ap..., sector ... pentru constatarea nulității absolute a Proceselor verbale ale Adunării Comitetului Creditor al debitoarei ... nr. 669/8.11.2019; 674/12.11.2019 și 67/17.02.2020.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut următoarele:

... este creditoarea debitoarei ... cu o creanță reprezentând 89,33% din total creanțe.

Cele două societăți sunt în reorganizare judiciară.

Administratorul judiciar desemnat inițial pentru ... a fost ...

La 18.09.2019 ... a fost înlocuit cu ... care a fost confirmat de Adunarea Creditorilor la 25.02.2020.

La 4.03.2020 ... a solicitat constatarea nulității absolute a hotărârilor Comitetului Creditorilor din 08.11.2019, 12.11.2019 și 17.02.2020.

Practicianul a invocat nulitatea absolută a hotărârilor însă, din motivele de fapt ale acțiunii nu se identifică elemente care țin de nulitatea absolută, criteriile vizând oportunitatea.

Ca urmare, în cauză nu poate opera caracterul imprescriptibil specific instituției nulității absolute.

Prin raportare la disp. art. 51 alin. 6 din Legea nr. 85/2014 se constată următoarele:

Procesele-verbale cuprinzând hotărârile a căror anulare se cere au fost publicate în BPI la 11.11.2019, 13.11.2019 și 18.02.2020, iar acțiunea este formulată la 04.30.2020, peste termenul prevăzut de art. 51 alin.6 din Legea 85/2014.

Creditoarea ... a fost convocată prin administratorul special și nu a formulat contestația în termen, iar rapoartele aprobate de Comitetul Creditorilor reflectă opinia practicianului, starea de reorganizare putând înceta la inițiativa creditorilor.

Așa fiind, a fost respingă contestația ca tardiv formulată.

3. Apelul

Impotriva acestei hotărâri a declarat apel, apelanta ..., prin administrator judiciar ..., prin care a solicitat admiterea apelului și în temeiul prevederilor art.480, alin.3 C.pr.civ., anularea hotărârii criticate și pronunțarea unei hotărâri prin care să se constate nulitatea absolută a actelor întocmite de comitetul adunării creditorilor, respectiv: procesul verbal nr. 669/08.11.2019, publicat în BPI nr. 21318/11.11.2019 prin care a fost desemnat ca evaluator inginerul ...; procesul verbal al comitetului adunării creditorilor nr. 674/12313619, publicat în BPI nr.21595/13.11.2019, prin care a fost aprobat raportul trimestrial privind situațiile financiare ale debitorului ... aferent trimestrului II, anul 1 de reorganizare judiciară și procesul verbal al comitetului adunării creditorilor nr. 67/27.02.2020, publicat în BPI nr. 3280/18.02.2020, prin care a fost aprobat raportul - trimestrial privind situațiile financiare ale debitorului ... aferent trimestrului III, anul I de reorganizare judiciară.

Solicită ca în temeiul prevederilor art. 476 din C.pr.civ, a se analiza cauza sub toate aspectele, analizând atât în fapt cât și în drept sentința criticată.

În al doilea rând, a solicitat a se constata că judecătorul fondului a considerat contestația o acțiune care tinde să demonstreze nulitatea absolută a unor decizii ale comitetului creditorilor, adoptate în condiții nelegale, cu încălcarea prevederilor art. 84 și 87 din Legea nr.85/2014.

A susținut faptul că prin acțiunea formulată, a solicitat a se constata că cele trei procese verbale ale adunării creditorilor debitoarei ..., menținute sunt nule absolut, întrucât au fost adoptate cu puncte de vedere exprimate, din partea ..., doar de către administratorul special ..., fără avertizarea administratorului judiciar nou desemnat în cauză, respectiv ...

A susținut a se reține că cele două debitoare au ca acționari și administratori, membrii aceleiași familii ..., administratorul special ... a fost de acord cu planul de reorganizare al ..., prin care aproape a fost anulată o creanță chirografară de peste 11,6 milioane lei a ... față de ...

Prin respingerea contestației ca tardiv formulată, a susținut că instanța de fond a ignorat normele de drept imperative, de ordine publică, ce au atras, în opinia sa, nulitatea absolută, deci imprescriptibilă, a deciziilor adoptate de către adunările comitetului creditorilor.

A precizat că prin decizia nr.242 din 18.09.2019 a Curții de Apel Galați, s-a procedat la înlocuirea fostului administrator judiciar ... cu un alt administrator judiciar.

Aceasta înseamnă ca, de la data pronunțării deciziei Curții de Apel Galați în conformitate cu prevederile art 84, alin.1 din Legea nr.85/2014, „în afară de cazurile prevăzute la art. 87, de cele autorizate de judecătorul sindic sau avizate de către administratorul judiciar, toate actele operațiunile și plățile efectuate de debitor ulterior deschiderii procedurii, sunt nule de drept”, dacă nu sunt avizate de către noul administrator judiciar.

A susținut că aceste prevederi trebuie coroborate cu cele ale art.87, alin.1 lit.a din Legea nr.85/2014, care prevăd ca, în perioada de observație, debitorul va putea continua activitatea curentă, dar sub supravegherea administratorului judiciar dacă, astfel cum este cazul în speță, a formulat cerere de reorganizare și nu i-a fost ridicat dreptul de administrare.

În cauza ce formează obiectul dosarului nr. 81/91/2016 al Tribunalului Vrancea, pentru adoptarea deciziilor criticate, au fost avute în vedere punctele de vedere exprimate exclusiv de către administratorul special ..., cu ignorarea completă a apelantei în calitate de administrator judiciar și cu încălcarea gravă a intereselor ... și a creditorilor săi, dar și cu încălcarea gravă a normelor imperative cuprinse în legea specială, ceea ce atrage nulitatea absolută a punctelor de vedere exprimate și, pe cale de consecință a deciziilor comitetului creditorilor.

A susținut că nu este vorba de afectarea unui interes doar al debitoarei ..., care să atragă o nulitate relativă, ce poate fi invocată doar în termenul de contestare, ci este vorba de o nulitate absolută, ce privește ignorarea normelor de ordine publică în conformitate cu care trebuie să se desfășoare toate procedurile de insolvență, legiuitorul stabilind regula imperativă ca debitoarea căreia nu i s-a ridicat dreptul de administrare are dreptul să continue activitatea, dar cu avizarea tuturor operațiunilor sale, de către administratorul judiciar.

A solicitat a se constata faptul că administratorul special ... a acționat în mod abuziv și a refuzat constant să ofere orice date în legătură cu procedura de insolvență a ... noului administrator judiciar, care nu a avut cunoștință de calitatea de creditor majoritar al societății în procedura de insolvență a ...

Pentru aceste motive a solicitat admiterea apelului așa cum a fost formulat.

În drept, a invocat art.466 și 476 din C.pr.civ. și prevederile art. 84 și 87 din Legea nr.85/2014.

4. Analizând probele administrate în cauză, reține următoarele:

Potrivit art. 476 din Codul de procedură civilă, apelul provoacă o nouă judecată asupra fondului, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept. Totuși, instanța nu poate depăși limitele a ceea ce părțile doresc să supună judecății, potrivit principiului disponibilității reglementat în apel de art. 477 din Codul de procedură civilă.

Din această perspectivă, Curtea reține, **în fapt**, că soluția primei instanțe a fost de respingere ca tardivă a contestației declarate de debitoarea ... prin administrator judiciar ... Prin cererea de apel, contestatoarea a invocat faptul că actele atacate (proces-verbale ale comitetului creditorilor) sunt afectate de nulitate absolută, ceea ce exclude incidența tardivității.

În drept, potrivit art. 51 alin. (6) din Legea nr. 85/2014 a insolvenței, împotriva acțiunilor, măsurilor și deciziilor luate de comitetul creditorilor, orice creditor poate formula contestație la judecătorul-sindic, în termen de 5 zile de la publicarea procesului-verbal al comitetului creditorilor în BPI. Așadar, legea nu distinge între motivele invocate împotriva acțiunilor, măsurilor și deciziilor luate de comitetul creditorilor; pentru orice motiv, fie că este de ordine publică (și atrage nulitatea absolută), fie că este de ordine privată (și atrage nulitatea relativă), contestația trebuie formulată în termenul de 5 zile de la publicarea actului. Așadar, este indiferent motivul invocat de contestatoare, iar în condițiile în care nu a respectat termenul, cererea sa este tardivă, iar, așa cum corect arată judecătorul-sindic, acest termen a fost încălcat cu privire la toate hotărârile comitetului creditorilor care au fost criticate.

În consecință, reținând netemeinicia argumentelor invocate, Curtea va respinge ca neîntemeiat apelul declarat de ... prin administrator judiciar ... împotriva sentinței civile nr. 91 din 23.06.2020 a Tribunalului Vrancea.

4. Titlu: Momentul de început al termenului de contestare a tabelului definitiv de creanțe. Moment subiectiv (când partea contestatoare a cunoscut situația de fapt) și moment obiectiv (când partea ar fi trebuit să cunoască situația)

Cuprins pe materii: Insolvență

Indice alfabetic: - Insolvență

- Contestarea tabelului definitiv de creanțe

- Termen de contestare

Legislație relevantă: art. 113 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 a insolvenței

Rezumat: Potrivit art. 113 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, contestația se depune în termen de 15 zile de la data la care partea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației. Așadar, procedura este condiționată de respectarea unui termen de 15 zile care începe să curgă ori de la un moment subiectiv (când partea a cunoscut situația), ori de la un moment obiectiv (partea ar fi trebuit să cunoască situația).

Partea nu are alegerea între aceste două momente, ci contează care dintre ele se ivește primul. De asemenea, legea nu stabilește că partea poate primi un alt termen, rezonabil, în care să consulte un expert și să-și exercite dreptul la apărare. Așadar, partea trebuie să se încadreze în termenul de 15 zile (care este unul mare, dacă îl raportăm la termenele uzuale din procedura insolvenței, termene ce variază între 3 și 10 zile), termen ce începe a curge fie de la momentul subiectiv, fie de la cel obiectiv.

În speță, momentul subiectiv este cel al publicării tabelului definitiv al creditorilor debitoarei, însă informația cuprinsă în acest tabel nu era una nouă, ci reprezenta reluarea celei deja publicate în tabelele de creanță anterioare. Așadar, momentul obiectiv a fost cel al publicării,

pentru prima dată, a creanțelor celor doi creditori contestați, respectiv 13.11.2019, pentru că atunci ar fi trebuit contestatoarea să cunoască existența și regimul juridic al creanțelor contestate.

Decizia nr. 263/A/04.11.2020 a Curții de Apel Galați

1. Cererea de chemare în judecată

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Brăila, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, la data de 25.02.2020 sub nr. 1790/113/2019/a1, contestatoarea ... a formulat contestație împotriva înscrierii în tabelul creditorilor al debitoarei a creanțelor numiților ... și ... ca fiind cauzate de dol din partea creditorilor și erori esențiale în aprecierea acestora din partea lichidatorului judiciar.

Astfel, urmare a identificării unor grave carențe de interpretare a documentelor juridice contabile de către lichidatorul judiciar, ce au dus la calificarea greșită a unor chestiuni de drept fiscal și financiar care au condus la înscrierea drepturilor de creanță a asociatului și a fostului asociat al debitoarei, mamă și fiu, care prin premeditarea aducerii societății debitoare în etapa unei insolvențe fără bunuri au emis act juridice cu debitoarea sau între aceștia, prin care au sustras bunuri din societate pentru a evita urmărirea acestora de către creditori și în această procedură.

În fapt, contestatoarea a verificat în 21.02.2020 documentele depuse la dosarul cauzei (cele 2 volume) și a constatat că:

Asociatul ..., (creditor cu 20,22% din masa credală) a redus capitalul debitoarei pe care l-a constituit ca împrumut asociat în mod nelegal, micșorând gajul general al creditorilor societății — acesta însușindu-și suma respectivă cu titlu de creanță proprie (ca urmare a dobândirii calității de creditor) căpătând o cotă procentuală mare în masa credală asigurându-și alături de mama sa (fostul asociat - ...) un procentaj de votare care asigură extragerea din fața răspunderii pentru aducerea debitoarei în insolvență și neantizarea creanțelor creditorilor.

Așa cum rezultă din opinia expertiza anexată - creanța numitului ..., deși este prezentată ca provenind dintr-un împrumut acordat societății așa cum reiese din contractul de împrumut nr. 002 din data de 30.06.2019 pentru suma de 125.515,78 lei, pe un termen de 5 ani, acordat conform punctului 3 din contract ”prin casa/banca”, aceasta valoare provine de fapt din diminuarea capitalului social așa cum rezulta din fișa contului 4551.ST (în data de 06.05.2019 s-a transferat din creditul contului 456 în creditul contului 4551.ST suma de 100.072,03 lei).

Operația nu este permisă nici de reglementările contabile în vigoare, conform ordin 1802/2014, datoria față de asociați ca urmare a diminuării capitalului rămâne evidențiată în creditul contului 456 nefiind permisă înregistrarea în corespondență cu contul 4551. A apreciat că această operație a fost făcută cu intenția de a se ascunde proveniența creanței.

Fostul asociat ..., (creditor cu 25,26 % din masa credală) a formulat o cerere de creanță întemeiată pe contract de împrumut a cărui dată certă nu poate fi stabilită, fiind sub semnătură privată, adăugând la cererea sa un contract de împrumut datat în 30.06.2015 și fișă de cont ce atestă înregistrarea în societate a sumei declarate ca împrumutate la 16 luni mai târziu. În susținerea recunoașterii împrumutului s-au adăugat și 3 extrase cont anuale (care de fapt sunt formulare de confirmare de sold) ce apar datate 3-2-1 ani în urmă, deși configurația acestora este vădit cu specific de preconstituire în scopul susținerii unei forme juridice neconforme adevărului factual.

Asa cum susține expertul ... în opinia anexată, „Creanța numitei ... provine dintr-un împrumut acordat societății conform contract nr.001 din data de 30.06.2015 în sumă de 96858,21 lei pe termen de 5 ani, scadența fiind la 30.06.2020, dar care este evidențiat conform fișei contului 4551. ... împrumut asociat ... în data de 30.11.2016 în corespondență cu contul 891, cont în afara bilanțului și nu cu contul de casă sau cont curent așa cum se stipulează prin punctul 3 din contractul de împrumut.

În opinia expertului, trebuie analizate datele informative din bilanțurile din 2015-2018 pentru a se verifica dacă aceste sume au fost recunoscute ca fiind datorii pe termen lung, și dacă contractul acesta de împrumut nu a fost redactat ulterior, înainte de inițierea procedurii de faliment având forma identică cu cea a contractului nr. 002 încheiat de societate cu numitul ... în 30.06.2019.”

Aceeași creditoare - în completarea sumelor de mai sus a solicitat cu documente pro-causa concepute - împreună cu actualul asociat și aflat în relație de filiație, au perfectat un contract de închiriere în data de 03.01.2019 (chiar în perioada în care negocia o nouă eșalonare de datorii cu contestatoarea creditoare) prin care era pus la dispoziția debitoarei un spațiu de 20 mp la o valoare a chiriei de 4 ori mai mare decât un birou de aceeași suprafață aflat la etajul 25 dintr-un imobil de birouri cu armură de sticlă din centrul financiar al ... la 100 de metri de ... Este vădită intenția părților de a încărca patrimoniul societății debitoare cu datorii care să micșoreze accesul la distribuiri eventuale către creditorii societății și de a amplifica poziția de creditor ai celor 2 creditori ... Imobilul respectiv este domiciliul celor 2 creditori.

Deși acestea sunt constatări minimale, detaliate sub aspect financiar contabil de opinia extrajudiciară anexată, a solicitat admiterea contestației cu consecința înlăturării creanțelor contestate ale celor 2 ... de la masa credală. Solicită să se dispună ca respectivele creanțe să fie admise provizoriu la masa credală în conformitate cu prevederile art.113 alin.(4) Legea nr. 85/2014.

În susținere, a anexat înscrisuri.

În drept, a indicat cele invocate în cuprinsul contestației.

La data de 12.03.2020, intimații ... și ... au formulat întâmpinare prin care au solicitat, în principal, admiterea excepției și respingerea acțiunii ca tardiv introdusă iar, în subsidiar, respingerea contestației ca neîntemeiată.

În ceea ce privește excepția tardivității, a arătat că în Buletinul Procedurilor de Insolvență nr. 21541/13.11.2019 a fost publicat tabelul preliminar al creanțelor debitoarei ..., conform căruia creditorii ... și ... au fost înscrși la masa credală cu suma de 125.516 lei și respectiv 156.858 lei.

În data de 29.11.2019, urmare înregistrării declarației de creanță a creditoarei ..., tabelul preliminar a fost completat, un exemplar fiind depus la dosarul cauzei publicat în BPI nr.22780/29.11.2019, fără ca tabelul preliminar completat să fi adus modificări cu privire la cuantumul creanțelor celor doi creditori.

Conform dispozițiilor art. 111 alin.1 și următoarele din Legea 85/2014, „debitorul, creditorii și orice altă parte interesată vor putea să formuleze contestații față de tabelul de creanțe, cu privire la creanțele și drepturile trecute sau după caz netrecute de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar în tabel, în termen de 7 zile de la publicarea în BPI a tabelului preliminar”.

În prezenta cauză, contestația formulată de către creditoarea ... este depusă în data de 24.02.2020 cu depășirea evidentă a termenului în care aceasta putea fi înregistrată.

Este foarte adevărat faptul că prevederile art. 113, alin.1 dau posibilitatea ca „după expirarea termenului de depunere a contestațiilor prevăzut de art. III alin. 2 și până la închiderea procedurii orice parte interesată poate face contestație împotriva înscrierii unei creanțe sau unui drept de preferință în tabelul definitiv ori în tabelele actualizate, în cazul descoperirii existenței unui fals, dol sau eroare esențială”. Dar conform prevederilor aceluiași articol, alin. 2 „contestația se depune în termen de 15 zile de la data la care partea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației.

Or, deși contestatoarea știa sau ar fi trebuit să cunoască, în calitatea sa de creditor înscris la masa credală, modalitatea în care au fost înscrși creditorii ... și ..., încă din data de 13.11.2019 respectiv 29.11.2019 când au fost publicate tabelele de creanță, aceasta nu a înțeles să formuleze contestație în interiorul termenelor legale.

Cererile de creanțe depuse de creditorii ... și ... au fost însoțite de înscrisurile din care rezultă creanțele acestor, prin urmare creditoarea ... trebuia să manifeste diligența și să cunoască toate aspectele juridice și economice pe care le invoca prin prezenta contestație.

De asemenea, a susținut că nu există nicio modificare între tabelul preliminar și cel definitiv în ceea ce privește înscrierea creanței celor doi creditori, iar contestatoarea nici nu a făcut dovada apariției vreunui motiv care să se încadreze în cele expres limitativ prevăzute de art. 113 din Legea nr. 85/2014, astfel încât contestația să poată fi reținută ca fiind formulată în interiorul termenelor legale.

După cum se poate observa, în temeiul art. 113 alin.1 din Legea nr. 85/2014 se poate face contestație împotriva tabelului definitiv numai în anumite condiții, adică împotriva înscrierii unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabelul definitiv de creanțe, în cazul descoperirii existenței unui fals, dol sau unei erori esențiale care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, precum și în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare până atunci necunoscute.

În cazul său, contestatoarea nu poate invoca necunoașterea situației care a determinat promovarea prezentei contestații, deoarece actele pe care aceasta înțelege să le conteste în prezenta cauză, conform propriilor susțineri erau depuse la dosarul de fond putând fi astfel analizate, iar contestația putea fi promovată în interiorul termenelor legale.

..., ca parte în procedura de insolvență a cunoscut sau trebuia să cunoască toate înscrisurile depuse de creditorii ... și ... în susținerea cererilor lor de creanțe, pe cale de consecință nu mai poate invoca dolul cu eludarea termenelor legale imperative.

A apreciat că invocarea existenței unui fals, dol sau eroare esențială este pur formală având în vedere că este terț față de contractele/actele invocate, contestatoarea fiind în culpă procesuală pentru neexercitarea dreptului în termenul legal.

Contestatorul a cunoscut cauza sub toate aspectele încă de la momentul înscrierii creanțelor în tabelul preliminar sau ar fi trebuit să o cunoască, pe cale de consecință invocarea acestor situații în cadrul unei contestații întemeiată pe dispozițiile art. 113 din Legea nr. 85/2014 trebuie sancționată cu respingerea acțiunii ca fiind tardiv introdusă.

Conform art. 1214 pct. 4 din NCPC, dolul nu se presupune or în cazul de față motivele invocate în susținerea contestației de către ... sunt pur speculative, fără a fi dovedite în concret.

Pe cale de consecință, având în vedere cele prezentate mai sus, a invocat excepția tardivității și a solicitat respingerea acțiunii contestatoarei ca fiind tardiv introdusă.

Pe fondul cauzei, a solicitat respingerea contestației ca neîntemeiată.

În drept, a invocat art. 111 pct. din Legea nr. 85/2014.

La data de 12.03.2020, a depus întâmpinare reprezentată de Cabinet Individual de Insolvență ..., în calitate de lichidator judiciar, care a formulat întâmpinare la contestația formulată de către creditoarea ..., împotriva tabelului de creanțe al debitoarei ... cu privire la înscrierea creanțelor creditorilor ... și ... prin care a solicitat, în principal, admiterea excepției tardivității și respingerea acțiunii, ca tardiv introdusă și, în subsidiar, respingerea contestației ca neîntemeiată.

Cu privire la excepția tardivității a arătat că creanțele contestate ale creditorilor ... și ... figurează în Tabelul preliminar al creanțelor debitoarei ..., tabel publicat în Buletinul Procedurilor de Insolvență nr. 21541 din data de 13.11.2019. Cuantumul creanțelor celor doi creditori figurează fără niciun fel de modificare și în tabelul preliminar completat publicat în BPI nr.22780 din data de 29.11.2019. Contestația promovată de către creditoarea ..., contestație ce vizează - creanțele celor doi creditori, este depusă în data de 24.02.2020 cu depășirea evidentă a termenului în care aceasta putea fi formulată.

În acest sens a indicat dispozițiile art. 111, alin.1 și următoarele și ale art. 113, alin. 1 din Legea nr. 85/2014.

Având în vedere cele expuse anterior, a apreciat că atitudinea creditoarei a fost una pasivă, acesta neînțelegând să formuleze contestație în interiorul termenelor legale, deși cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască aspectele invocate, atât timp cât ea însăși este înscrisă la masa credală având acces la dosar, iar erau documentele pe care le contestă sunt depuse la dosarul de fond putând fi astfel analizate.

Nu există nicio modificare între tabelul preliminar și cel definitiv în ceea ce privește înscrierea creanței celor doi creditori.

Invocarea art. 113 din Legea nr. 85/2014 în baza căruia contestatoarea ... și-a întemeiat prezenta acțiune este pur și simplu făcută pentru a induce în eroare instanța cu privire la admiterea acțiunii ca fiind făcută în interiorul termenului legal de formulare a acesteia.

Pe fondul cauzei a solicitat respingerea contestației ca neîntemeiată.

La data de 26.05.2020, contestatoarea a formulat răspuns la întâmpinare, arătând, în ceea ce privește excepția tardivității, că termenul de 7 zile pus la dispoziție de către legiuitor prin art.111 alin.(1) și (2) Legea nr. 85/2014 este un termen raportat la publicarea tabelului de creanțe în BPI, legiuitorul având în vedere contestarea calității de creditori și mai puțin contestarea detaliilor legate de creanțe care sunt rezultatul unor acte juridice ce trebuie analizate în detaliu. Apoi, termenul de 7 zile fiind raportat la publicarea în BPI, este o dovadă fermă a faptului că legiuitorul a avut în vedere tabelul de creanțe și nu falsul, dolul sau eroarea esențială a înscrisurilor care stau la baza unei creanțe, aspecte care nu fac obiectul comunicării prin BPI. Apreciază că art. 113 al Legii nr. 85/2014 a fost edictat de legiuitor tocmai pentru ivirea situațiilor în care verificările realizate de către practicianul în insolvență nu sunt aprofundate și descoperirea vreuneia dintre ipotezele semnalate sunt constatate în cadrul derulării insolvenței. Apoi, înscrisurile obținute de la dosar (21.02.2020) spre analiză și emiterea unei opinii de specialitate - unui expert/consultant fiscal care a emis aprecieri legate de documentele contabile și justificativ financiar care au fost anexate cererilor de creanță.

Pe cale de consecință, contestatoarea nu avea cum să emită pretenții cu privire la creanțele celor 2 creditori intimați, atâta timp cât era necesară o verificare din care a rezultat constatarea unor grave carențe de interpretare a documentelor juridice și contabile, ce au dus la calificarea greșită a unor chestiuni de drept și fiscal financiar care au condus la înscrierea drepturilor de creanță a asociatului și a fostului asociat al debitoarei, mamă și fiu, care prin premeditarea aducerii societății debitoare în etapa unei insolvențe fără bunuri - au emis acte juridice cu debitoarea sau între aceștia, prin care au sustras bunuri din societate pentru a evita urmărirea acestora de către creditori și în această procedură.

Motivarea contestației este clară în care ce privește aprecierea dolului, dar și indicarea elementelor care se constituie în dovezi ale dolului celor 2 intimați creditori. Dolul este prezent în raporturile juridice realizate de respectivi creditori care afectează masa credală și prin cererile de creanță formulate, favorizat de eventuala închidere a procedurii insolvenței fără analiza temeinică a actelor referite. În conformitate cu prevederile art. 1214 alin.(4) Cod Civil — „dolul nu se presupune”, ci evident trebuie dovedit, ori dovada dolului se realizează prin documentele emise chiar de către intimații creditori. Dolul sau erorile esențiale nu se pot aprecia în 7 zile sau prin presupuneri rezultate din lecturarea tabelului publicat în BPI, ci după analize comparative realizate asupra documentelor, dar și prin apariția intenției de a se închide procedura insolvenței printr-un raport depus la câteva 4 luni de la deschiderea procedurii.

Sub aspectul erorii esențiale, apreciază că această ipoteză înglobează actul în sine de a fi acceptată o creanță la masa credală, deși din înscrisurile justificative ar fi rezultat elemente care ar fi afectat decizia de admitere a practicianului în insolvență sau de naștere a suspiciunii oricărei părți interesate cu privire la legalitatea înscrierii creanței.

Firește că, operează o prezumție de legalitate a creanțelor înscrise în tabelul creditorilor, însă art. 113 din lege asigură posibilitatea verificărilor rezultate din descoperirea vreuneia dintre ipoteze ce obligă practic Judecătorul Sindic să realizeze o cenzură judiciară în condiții de contradictorialitate și cu administrarea de probe, dacă este investit cu contestație.

Pentru aceste motive, în opinia sa excepția tardivității trebuie respinsă ca fiind împotriva scopului avut în vedere de legiuitor prin edictarea art. 113 alin.(1) Legea 85/2014, fiind netemeinică.

Contestatoarea a răspuns de asemenea și în ceea ce privește apărările intimaților, pe fondul cauzei.

La termenul de judecată din data de 24.06.2020, instanța a pus în discuția părților excepția tardivității și a rămas în pronunțare pe aceasta.

2. Hotărârea instanței de fond

Prin sentința civilă nr.170 din 26 iunie 2020 pronunțată de Tribunalul Brăila, Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal, a admis excepția tardivității invocată de intimații ... și ... și de ... reprezentată de Cabinet Individual de Insolvență ..., în calitate de lichidator judiciar.

A fost respinsă ca tardiv formulată contestația formulată de contestatoarea ... în contradictoriu cu intimații ..., ... și ... reprezentată de Cabinet Individual de Insolvență ..., în calitate de lichidator judiciar.

A fost obligată contestatoarea la plata către intimatul ... a cheltuielilor de judecată constând în onorariu avocat în cuantum de 3.570 de lei

A fost obligată contestatoarea la plata către intimata ... a cheltuielilor de judecată constând în onorariu avocat în cuantum de respectiv 2.142 de lei.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut următoarele:

Cele două creanțe contestate au fost cuprinse în tabelul preliminar al creanțelor debitoarei ..., tabelul fiind publicat în BPI nr. 21541/13.11.2019. De asemenea, acestea au fost cuprinse în tabelul preliminar completat care a fost publicat în BPI nr. 22780/29.11.2019. Acestea se regăsesc și în tabelul definitiv publicat în BPI nr. 23657/11.12.2019.

Potrivit dispozițiilor art. 111 din Legea 85/2014, creditorii pot face contestație față de tabelul de creanțe, cu privire la creanțe și drepturile trecute sau netrecute în tabel în termen de 7 zile de la publicarea în BPI a tabelului preliminar, contestația urmând să fie depusă la Tribunal.

Contestația din prezenta cauză a fost formulată la data de 25.02.2020, cu nerespectarea termenului legal menționat.

Textul art. 113 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, invocat de contestatoare, conferă oricărei persoane interesate posibilitatea de a face contestație împotriva trecerii unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabelul definitiv de creanțe, după expirarea termenului de depunere a contestațiilor împotriva creanțelor și drepturilor de preferință înscrise în tabelul preliminar de creanțe și până la închiderea procedurii, dacă sunt îndeplinite condițiile textului.

Redactarea textului impune ca o condiție pentru a uza de calea contestației prevăzute de art. 113 necunoașterea existenței cauzelor arătate care, dacă ar fi fost cunoscute la data judecării contestațiilor la tabelul preliminar de creanțe, ar fi determinat o altă înscriere în tabelul definitiv de creanțe.

În contextul în care aspectele nou descoperite erau cunoscute și puteau fi invocate pe calea contestației la tabelul preliminar în temeiul art. 111 din Legea nr. 85/2014 nu se poate susține „descoperirea (...)” și, ca urmare nu se poate uza de calea contestației prevăzute de art. 113 din Legea nr. 85/2014.

În cauză contestatoarea invocă dolul din partea creditorilor și erori esențiale în aprecierea documentelor juridice și contabile de către lichidator. Intenția de a se ascunde proveniența creanței intimatului ... rezultă, în opinia acesteia, din înregistrarea creanței într-un cont diferit. S-a invocat, de asemenea, existența unei suspiciuni în sensul datei întocmirii contractului de împrumut din care derivă creanța intimatei ... În același sens, rezultă, conform susținerilor contestatoarei, intenția de a încărca patrimoniul debitoarei cu datorii din încheierea unui contract de închiriere la o valoare a chiriei foarte ridicată.

Toate aceste elemente învederate de contestatoare au fost cunoscute sau puteau fi cunoscute la momentul înscrierii creanțelor. Astfel că descoperirea existenței elementelor învederate cu întârziere are drept cauză unică lipsa de diligență din partea contestatoarei.

În raport cu aceste considerente, instanța va admite excepția tardivității invocată de intimații ... și ... și de ... reprezentată de ..., în calitate de lichidator judiciar și va respinge ca tardiv formulată contestația.

În temeiul art. 451 C. proc. civ., instanța a obligat contestatoarea la plata către intimații ... și ... a cheltuielilor de judecată constând în onorariu avocat în quantum de 3.570 de lei, respectiv 2.142 de lei.

3. Apelul

Împotriva acestei sentințe a declarat apel contestatoarea ..., prin care a invocat netemeinicia și nelegalitatea acesteia, solicitând anularea în conformitate cu prevederile tezei 1 a alin.(3) art.480 CPC. pentru următoarele:

În fapt, a apreciat că în mod greșit instanța fondului a admis excepția tardivității formulării contestației de către subscrisa, invocată de către intimați, deși excepția este netemeinică și trebuia respinsă, pentru că termenul de 7 zile pus la dispoziție de către legiuitor prin art.111 alin.(1) și (2) Legea nr. 85/2014 este un termen raportat la publicarea tabelului de creanțe în BPI, legiuitorul având în vedere contestarea calității de creditori și mai puțin contestarea detaliilor legate de creanțe care sunt rezultatul unor acte juridice ce trebuie analizate în detaliu; apoi, termenul de 7 zile fiind raportat la publicarea în BPI, este o dovadă fermă a faptului că legiuitorul a avut în vedere tabelul de creanțe și nu falsul, dolul sau eroarea esențială a înscrisurilor care stau (a baza unei creanțe, aspecte care nu fac obiectul comunicării prin BPI. Așa cum se poate observa, verificările documentelor depuse au inclus inclusiv aspectele ce vor fi expuse mai jos în secțiunea răspunsului la apărările de fond.

Față de aceste considerente, a apreciat că art. 113 al Legii nr. 85/2014 a fost edictat de legiuitor tocmai pentru ivirea situațiilor în care verificările realizate de către practicianul în insolvență nu sunt aprofundate și descoperirea vreuneia dintre ipotezele semnalate sunt constatate în cadrul derulării insolvenței.

A solicitat a se constata că apelanta că a remis înscrisurile obținute de la dosar (21.02.2020) spre analiză și emiterea unei opinii de specialitate - unui expert/consultant fiscal care a emis aprecieri legate de documentele contabile și justificativ financiar care au fost anexate cererilor de creanță.

De asemenea, a solicitat a se constata că nu avea cum să emită pretenții cu privire la creanțele celor 2 creditori intimați, atâta timp cât era necesară o verificare din care în aprecierea subscrisei, a rezultat constatarea unor grave carențe de interpretare a documentelor juridice și contabile, ce au dus la calificarea greșită a unor chestiuni de drept și fiscal financiar care au condus la înscrierea drepturilor de creanță a asociatului și a fostului asociat al debitoarei, mamă și fiu, care prin premeditarea aducerii societății debitoare în etapa unei insolvențe fără bunuri - au emis acte juridice cu debitoarea sau între aceștia, prin care au sustras bunuri din societate pentru a evita urmărirea acestora de către creditori și în această procedură.

Motivarea contestației este clară în ce privește aprecierea dolului, dar și indicarea elementelor care se constituie în dovezi ale dolului celor 2 intimați creditori.

Dolul este prezent în raporturile juridice realizate de respectivi creditori care afectează masa credală și prin cererile de creanță formulate, favorizat de eventuala închidere a procedurii insolvenței fără analiza temeinică a actelor referite.

A susținut că a fost de acord cu afirmația apărătorului părților adverse, conform căreia în conformitate cu prevederile art. 1214 alin.(4) Cod Civil – „dolul nu se presupune”, ci evident trebuie dovedit, ori dovada dolului se realizează prin documentele emise chiar de către intimații creditori, asupra cărora am făcut aprecieri, completate și mai jos.

Dolul sau erorile esențiale nu se pot aprecia în 7 zile sau prin presupuneri rezultate din lecturarea tabelului publicat în BPI, ci după analize comparative realizate asupra documentelor, dar și prin apariția intenției de a se închide procedura insolvenței printr-un raport depus la câteva 4 luni de la deschiderea procedurii.

Sub aspectul erorii esențiale, a apreciat că această ipoteză înglobează actul în sine de a fi acceptată o creanță la masa credală, deși din înscrisurile justificative ar fi rezultat elemente care ar

fi afectat decizia de admitere a practicianului în insolvență sau de naștere a suspiciunii subscrisei sau orice altă parte interesată, cu privire la legalitatea înscrierii creanței.

Apoi, alin.(2) al art.113 din Legea nr. 85/2014 - stipulează un termen de 15 zile pentru formularea Contestației calculat de la momentul de la care partea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască - deci nu un termen minimalist de 7 zile. Ci un termen rezonabil în interiorul căruia partea interesată poate să consulte un expert (așa cum am făcut noi) și poate să înțeleagă ce solicită – adică să își exercite într-un termen rezonabil dreptul la apărare.

A susținut că, în BPI s-au publicat numai rapoartele și tabelele și nicidecum actele de susținere AMPLE ale creanțelor aici contestate, subscrisa luând la cunoștință de actele probatorii de la dosarul instanței în data de 21.02.2020.

A învederat faptul că a fost în măsură să ia cunoștință de conținutul altor documente numai după ce a consultat dosarul instanței, deși art.150 CPC este aplicabil și apelanta nu este considerată în cunoașterea tuturor actelor de la dosar chiar în virtutea dispozițiilor derogatorii și excepționale ale art.42 din Legea 85/2014.

Pentru aceste motive, în opinia sa a apreciat că excepția tardivității trebuia respinsă, ca fiind împotriva scopului avut în vedere de legiuitor prin edictarea art.113 alin.(1) Legea nr. 85/2014, fiind netemeinică și pe cale de consecință acest motiv de apel trebuie admis ca fondat.

A susținut că în mod greșit au fost asumate de către instanță prin acordarea cuantumului cheltuielilor de judecată solicitate cu titlu de onorariu de către intimații ... din cel puțin 2 motive substanțiale: sumele pretinse sunt excesiv de mari reprezentând aproximativ 1.200 EUR (la cursul BNR mediu din această perioadă), în condițiile în care probabil sumele au fost pretinse că au fost plătite pentru întreg procesul și nu numai pentru invocarea și susținerea tardivității. Nu are cunoștință despre documentele justificative depuse (dacă se referă la toate etapele procesuale sau nu), dar a apreciat că instanța fondului trebuia să acorde cheltuielile de judecată proporționale cu munca prestată de avocat - adică în limitele tardivității - pentru că efectul de cascadă va veni în cazul anulării cu trimitere din ape), unde se vor solicita din nou sume cu titlu de onorariu - care oricum sunt mari față de complexitatea cauzei.

A precizat faptul că, sumele pretinse cu titlu de cheltuieli de judecată ca onorariu trebuiau cenzurate potrivit art.451 alin.(2) CPC, dat fiind faptul că munca avocatului a fost probabil comensurată și facturată în raport cu întreaga derulare a cauzei cu fondul complet - administrarea de probe, dezbateri, obiecțiuni, etc. Însă, a susținut că instanța de fond a apreciat că poate respinge contestația pe tardivitate fără să intre pe fond, astfel că era investită să aprecieze. Nu în ultimul rând, s-a constatat că s-au cheltuit cu titlu de onorariu sume diferite de la cei 2 creditor (mamă și fiu), deși întâmpinarea a fost una singură.

Concluzionând pe acest capăt de cerere de apel, a apreciat că este fondat.

Față de aceste argumente, a solicitat admiterea apelului și în principal, anularea sentinței apelate în temeiul art. 480 alin.(3) teză primă CPC și trimiterea cauzei la prima instanță pentru judecarea fondului.

În subsidiar față de capătul 1 ale cererii de apel, a solicitat admiterea capătului 2 al apelului urmând a dispune cenzurarea cheltuielilor pretinse de intimați, făcând aplicarea art.451 alin.(2) CPC prin raportare la art. 480 alin.(2) CPC. A solicitat obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

În drept, art.480 alin.(3) și (2) CPC și celelalte norme invocate.

4. Prin întâmpinarea depusă la dosar de către intimata ... prin ..., s-a solicitat respingerea apelului ca neîntemeiat.

S-a susținut faptul că hotărârea instanței de fond este temeinică și legală raportat la situația de fapt existentă în dosar și în coroborare cu temeiurile de drept aplicabile în cauză.

A solicitat a se observa că, creanțele contestate de către apelantă, creanțe deținute de către creditorii ... și respectiv ... figurează în Tabelul preliminar al creanțelor debitoarei ..., tabel publicat în Buletinul Procedurilor de Insolvență nr. 21541 din data de 13.11.2019. De asemenea, cuantumul creanțelor celor doi creditori figurează fără niciun fel de modificare și în tabelul preliminar completat publicat în BPI nr.22780 din data de 29.11.2019. Documentele care au însoțit declarațiile de creanță sunt la dosarul cauzei încă din luna Oct 2019.

Conform dispozițiilor art.111 alin.1 și următoarele din Legea nr. 85/2014, „debitoarea, creditorii și orice altă parte interesată vor putea să formuleze contestații față de tabelul de creanțe, cu privire la creanțele și drepturile trecute sau după caz netrecute de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar în tabel în termen de 7 zile de la publicarea în BPI a tabelului preliminar.”

Contestația promovată de către creditoarea ..., contestație ce vizează creanțele celor doi creditori, a fost depusă în data de 24.02.2020 cu depășirea evidentă a termenului în care aceasta putea fi formulată (după mai bine de 3 luni de la publicarea tabelelor de creanță).

Cu privire la prevederile art.113 alin.1 din Legea nr. 85/2014 care dă posibilitatea ca orice parte interesată să poată face contestație împotriva înscrierii unei creanțe sau unui drept de preferință în tabelul definitiv ori în tabelele actualizate menționăm că și în acest caz legiuitorul prevede condiții expres și limitative. Astfel, această contestație va putea fi promovată doar în cazul descoperirii existenței unui fals, dol sau eroare esențială” și de asemenea contestația se va depune în termen de 15 zile de la data la care partea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației.

Având în vedere cele expuse anterior, a solicitat a se constata că atitudinea creditoarei a fost una pasivă, acesta neînțelegând să formuleze contestație în interiorul termenelor legale, deși cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască aspectele invocate, atât timp cât ea însăși este înscrisă la masa credală având acces la dosar, iar documentele pe care le contestă sunt depuse la dosarul de fond din oct. – nov. 2019, putând fi astfel analizate.

A învederat instanței faptul că nu există nicio modificare între tabelul preliminar și cel definitiv în ceea ce privește înscrierea creanței celor doi creditori.

A apreciat că invocarea art 113 din Legea nr. 85/2014 în bază căruia contestatoarea ... și-a întemeiat acțiunea este pur și simplu făcută pentru a induce în eroare instanța cu privire la admiterea acțiunii ca fiind făcută în interiorul termenului legal de formulare a acesteia.

Textul invocat de către apelantă impune două condiții pentru admisibilitatea unei astfel de contestații, respectiv descoperirea împrejurării esențiale să fie ulterioară datei definitivării tabelului de creanțe și lipsa oricărei culpe pentru identificarea cu întârziere a acestei împrejurări din partea celui care o invocă.

Ori, lipsa de diligență a apelantei pentru descoperirea așa zisului doi pe care îl invocă abia prin contestația la Tabelul definitiv, nu poate fi imputabilă decât apelantei însăși, și de asemenea a arătat că nu sunt acte depuse ulterior, astfel încât să invoce descoperirea lor.

Pentru aceste motive a solicitat a se constata că excepția tardivității a fost corect admisă de instanță de fond și pe cale de consecință a solicitat respingerea apelului ca neîntemeiat.

Cu privire la cuantumul cheltuielilor de judecată, respectiv suma de 2.142 RON lei (cu TVA) pentru ... și suma de 3.570 RON (cu TVA) pentru ..., a apreciat că instanța de fond în mod legal și justificat a acordat aceste cheltuieli de judecată, raportat la complexitatea cazului.

Potrivit art. 451 pct. 1 din NCPC cheltuielile de judecată constau în taxele judiciare de timbru și timbrul judiciar, onorariile avocaților ... Ori, în cauză, așa cum rezultă din înscrisurile aflate la dosar, munca reprezentantului convențional a fost reală, efectiv prestată și în opinia noastră presupune ore/zile întregi de studiu în domenii vaste și diferite, prin urmare o complexitate mare a activității prestate de avocat. A enumerat cu titlu de exemplu, studiul cu privire la domeniul fiscalității, legea societăților comerciale, legea specială etc.

Având în vedere cele expuse anterior, în opinia sa nu pot fi primite susținerile apelantei conform căroră, sumele la care a fost obligat la plată sunt excesiv de mari, dacă avem în vedere valoarea la care ne raportăm, respectiv valoarea procesului de 125.516 lei pentru ... și 156.858 lei pentru ...

În concluzie, a solicitat respingerea acestui capăt al apelului formulat de apelanta ... ca nefondat și menținerea hotărârii instanței de fond cu privire la cheltuielile de judecată acordate, intimății având dreptul legal de a primi integral cheltuielile de judecată efectuate în cauză.

5. Prin întâmpinarea depusă la dosar de către intimății ... și ..., s-a solicitat respingerea apelului ca neîntemeiat.

Cu privire la excepția tardivității, a solicitat a se observa că hotărârea instanței de fond este temeinică și legală raportat la temeiurile de drept aplicabile în cauza și la situația de fapt din dosar.

Astfel, în Buletinul Procedurilor de Insolvență nr. 21541/13.11.2019 a fost publicat tabelul preliminar al creanțelor debitoarei ..., conform căruia creditorii ... și ..., au fost înscrși la masa credală cu suma de 125.516 lei și respectiv 156.858 lei; că cererile de creanțe au fost însoțite încă de la depunere de toate înscrisurile necesare din care au rezultat cele două creanțe, înscrisuri pe care le contesta apelanta.

Pe cale de consecință, toți participanții la procedură, inclusiv apelanta, au avut posibilitatea reală și efectivă să cunoască înscrisurile depuse de intimăți, încă din data de 13.11.2019. Condiția minimă era să manifeste diligență și să studieze dosarul cauzei.

În data de 29.11.2019, urmare înregistrării declarației de creanță a creditoarei ..., tabelul preliminar a fost completat, un exemplar fiind depus la dosarul cauzei și publicat în BPI nr.22780/29.11.2019. A precizat că tabelul preliminar completat nu a adus modificări cu privire la cuantumul creanțelor celor doi creditori.

La aceasta dată, de 29.11.2019, apelanta, prin apărător ales, a avut posibilitatea să verifice tabelul de creanțe, să verifice toate cererile de creanță și actele anexate acestora, deci inclusiv cele ale intimăților, însă din neglijență sau pasivitate nu a uzat de dreptul său.

În opinia sa, deoarece dolul se constată doar de către instanțele de judecată, apelanta trebuia să fie diligență, să verifice dosarul cauzei și cererile de creanțe depuse imediat după întocmirea tabelului de creanțe și apoi, în termenul prevăzut de lege să depună contestația.

Pentru aceste motive, a susținut că argumentul invocat de apelanta “cum că ar fi trebuit să verifice dolul prin persoane de specialitate” este unul nelegal și a solicitat să fie respins.

A susținut că potrivit dispozițiilor art.111 alin. 1 și următoarele din Legea nr. 85/2014, „debitorul, creditorii și orice altă parte interesată vor putea să formuleze contestații față de tabelul de creanțe, cu privire la creanțele și drepturile trecute sau după caz netrecute de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar în tabel, în termen de 7 zile de la publicarea în BPI a tabelului preliminar.”

A susținut că în prezenta cauză, contestația formulată de către creditoarea ... a fost depusă în data de 24.02.2020, cu depășirea evidentă a termenului în care aceasta putea fi înregistrată.

A confirmat faptul că prevederile art. 113 alin.1 acordă posibilitatea ca „după expirarea termenului de depunere a contestațiilor prevăzut de art. 111 alin. 2 și până la închiderea procedurii orice parte interesată poate face contestație împotriva înscrierii unei creanțe sau unui drept de preferință în tabelul definitiv ori în tabelele actualizate, în cazul descoperirii existenței unui fals, dol sau eroare esențială”. Dar conform prevederilor aceluiași articol, alin. 2 „contestația se depune în termen de 15 zile de la data la care partea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației.

Textul invocat impune două condiții pentru admisibilitatea unei astfel de contestații, respectiv descoperirea împrejurării esențiale să fie ulterioară datei definitivării tabelului de creanțe și lipsa oricărei culpe pentru identificarea cu întârziere a acestei împrejurări din partea celui care o invocă. Dacă creditorii sau debitorul cunoșteau împrejurarea respectivă înainte de definitivarea tabelului de creanțe, aveau deschisă calea contestației la tabelul preliminar.

De asemenea, nici cea de-a doua condiție pentru formularea contestației nu este îndeplinită și anume, apelanta se află în culpă pentru neformularea unei contestații la tabelul preliminar, lipsa de diligență a apelantei pentru descoperirea așa zisului dol pe care îl invoca abia prin contestația la Tabelul definitiv, nefiind imputabilă decât ei însăși.

Or, solicită a se constata că, deși contestatoarea știa sau ar fi trebuit să cunoască, în calitatea sa de creditor înscris la masa credală, modalitatea în care au fost înscrise creditorii ... și ..., încă din data de 13.11.2019 sau cel mai târziu în data de 29.11.2019 când au fost publicate tabelele de creanță modificate, aceasta nu a înțeles să formuleze contestație în interiorul termenelor legale.

Cererile de creanțe depuse de creditorii ... și ... au fost însoțite de înscrisurile din care rezultă creanțele acestor, prin urmare creditoarea ... trebuia să manifeste diligența și să cunoască toate aspectele juridice și economice pe care le invocă prin prezenta contestație.

A susținut că legiuitorul se referă în art. 113, alin.1 din Legea nr. 85/2014 la situația excepțională când pe parcursul procedurii se descoperă existența unui fals, dol sau eroare esențială, caz care este posibil doar dacă înscrisurile sunt depuse ulterior sau intervine situația existenței unei hotărâri judecătorești definitive care constată aceste împrejurări.

Invocarea de către apelanta a dispozițiilor art. 113 alin. 2 din Legea nr. 85/2014 nu este în favoarea sa, în condițiile în care dispoziția legală prevede că “contestația se depune în termen de 15 zile de la data la care partea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației”, iar acesta afirmă că a luat la cunoștință de actele depuse de creditorii intimati abia în data de 21.02.2020, în condițiile în care instanța de judecată a avut un program normal de activitate în toată această perioadă de timp.

În opinia sa, invocarea art. 42 din Legea nr. 85/2014 este pur speculativă în condițiile în care art. 113 alin.2 din Legea nr. 85/2014 este cel aplicabil în speță, dorindu-se prin aceasta să

existe o scuză a faptului că nu s-a studiat dosarul cauzei. Mai mult decât atât se arată că au cunoscut actele atașate cererilor de creanță numai după studiul dosarului cauzei în data de 21.02.2020.

Or legea prevede că este admisibilă doar o contestație în cazul apariției unui înscris nou și necunoscut părților, dar în această cauză înscrisurile se aflau la dosarul cauzei încă din data de 13.11.2019 , deci nu sunt noi și necunoscute părților.

De asemenea, a învederat faptul că nu există nicio modificare între tabelul preliminar și cel definitiv în ceea ce privește înscrierea creanței celor doi creditori, iar apelanta nici nu a făcut dovada apariției vreunui motiv care să se încadreze în cele expres și limitativ prevăzute de art. 113 din Legea nr. 85/2014, astfel încât contestația să poată fi reținută ca fiind formulată în interiorul termenelor legale.

În temeiul art. 113 alin.1 din Legea nr. 85/2014 se poate face contestație împotriva tabelului definitiv numai în anumite condiții, adică împotriva înscrierii unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabelul definitiv de creanțe, în cazul descoperirii existenței unui fals, dol sau unei erori esențiale care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, precum și în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare și până atunci necunoscute.

În cauză, apelanta nu poate invoca necunoașterea situației care a determinat promovarea prezentei contestații, deoarece actele pe care aceasta înțelege să le conteste în prezenta cauză, conform propriilor susțineri erau depuse la dosarul de fond putând fi astfel analizate, iar în caz de confirmare sau suspiciune de dol, contestația putea fi promovată în interiorul termenelor legale.

Apelanta ... ca parte în procedura de insolvență a cunoscut sau trebuia să cunoască toate înscrisurile depuse de creditorii ... și ... în susținerea cererilor lor de creanțe, pe cale de consecință nu mai poate invoca dolul cu eludarea termenelor legale imperative.

A apreciat că invocarea existenței unui fals, dol sau eroare esențială este pur formală având în vedere că este terț față de contractele/actele invocate, apelanta fiind în culpa procesuală pentru neexercitarea dreptului în termenul legal.

Pentru toate aceste motive a solicitat a se constata că excepția tardivității a fost corect admisă de instanța de fond și pe cale de consecință a solicitat respingerea apelului ca neîntemeiat.

Cu privire la cheltuielile de judecată, a solicitat a se observa că și în cazul prevăzut de art. 451 pct. 1 din NCPC, cheltuielile de judecată constau în taxele judiciare de timbru și timbrul judiciar, onorariile avocaților, ale experților și ale specialiștilor numiți în condițiile art. 330 alin. (3), sumele cuvenite martorilor pentru deplasare și pierderile cauzate de necesitatea prezenței la proces, cheltuielile de transport și, dacă este cazul, de cazare, precum și orice alte cheltuieli necesare pentru buna desfășurare a procesului.

Cu privire la quantumul cheltuielilor de judecată, respectiv suma de 2.142 RON lei (cu TVA) pentru ... și suma de 3.570 RON (cu TVA) pentru ... urmează a se constata că instanța de fond a procedat legal și justificat, astfel cum rezultă din înscrisurile depuse la dosarul cauzei (factură fiscală și dovada încasării onorariului conform dovezilor depuse în original). A susținut că munca avocatului în această speță, a constatat în cunoașterea impecabilă a legislației din domeniul dreptului civil, de afaceri, a legislației privind insolvența și a cunoștințelor de fiscalitate și contabilitate aplicată (pentru înțelegerea fenomenului și formularea obiectivelor la expertiză).

De asemenea, trebuie avut în vedere și faptul că avocatul a depus un efort însemnat pentru studiul cauzei în vederea efectuării întâmpinării într-un timp foarte scurt, activitate care justifică pe deplin suma acordată de instanța de fond, respectiv suma de 2.142 RON lei (cu TVA) pentru ...

și suma de 3.570 RON (cu TVA) pentru ..., deoarece au fost onorarii diferite pentru fiecare creditor în parte.

În concluzie, s-a solicitat respingerea apelului și obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

În drept, a invocat art. 111 și urm. din Legea nr. 85/2014, art. 205 din NCPC.

Analizând probele administrate în cauză, reține următoarele:

Potrivit art. 476 din Codul de procedură civilă, apelul provoacă o nouă judecată asupra fondului, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept. Totuși, instanța nu poate depăși limitele a ceea ce părțile doresc să supună judecății, potrivit principiului disponibilității reglementat în apel de art. 477 din Codul de procedură civilă.

Din această perspectivă, Curtea reține, **în fapt**, că societatea ... a contestat, la 25.02.2020, înscrierea în tabelul creditorilor a intimațiilor ... și ... Contestatoarea nu a indicat expres despre care tabel este vorba, dar a invocat art. 113 din Legea nr. 85/2014 a insolvenței, potrivit căruia se poate contesta înscrierea unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabelul definitiv de creanțe ori în tabelele actualizate. În cauză, ultimul tabel (actualizat) este cel definitiv al creditorilor debitoarei ..., publicat în BPI nr. 23657 din 11.12.2019.

În acest tabel, cei doi creditori sunt menționați cu sumele de 156.858 lei (...) și 125.516 lei (...), reprezentând creanțe chirografare cu ordinea de preferință stabilită de art. 161 pct. 9 din Legea nr. 85/2014.

Anterior, aceleași creanțe (titular, quantum și ordine de preferință) au fost înscrise în tabelul preliminar completat, publicat în BPI nr. 22780 din 29.11.2019 și, respectiv, în tabelul preliminar publicat în BPI nr. 21541 din 13.11.2019.

În drept, potrivit art. 113 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, contestația se depune în termen de 15 zile de la data la care partea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației. Așadar, procedura este condiționată de respectarea unui termen de 15 zile care începe să curgă ori de la un moment subiectiv (când partea a cunoscut situația), ori de la un moment obiectiv (partea ar fi trebuit să cunoască situația).

Partea nu are alegerea între aceste două momente, ci contează care dintre ele se ivește primul. De asemenea, legea nu stabilește că partea poate primi un alt termen, rezonabil, în care să consulte un expert și să-și exercite dreptul la apărare. Așadar, partea trebuie să se încadreze în termenul de 15 zile (care este unul mare, dacă îl raportăm la termenele uzuale din procedura insolvenței, termene ce variază între 3 și 10 zile), termen ce începe a curge fie de la momentul subiectiv, fie de la cel obiectiv.

În speță, momentul subiectiv este cel al publicării tabelului definitiv al creditorilor debitoarei ... (deci, 11.12.2019). Însă, informația cuprinsă în acest tabel nu era una nouă, ci reprezenta reluarea celei deja publicate în tabelele de creanță anterioare. Așadar, momentul obiectiv a fost cel al publicării, pentru prima dată, a creanțelor celor doi creditori contestați, respectiv 13.11.2019, pentru că atunci ar fi trebuit contestatoarea să cunoască existența și regimul juridic al creanțelor contestate.

În speță, fie că ne raportăm la momentul subiectiv, fie la cel obiectiv, depunerea contestației pe 25.02.2020 este făcută după curgerea termenului legal de 15 zile. Însă, trebuie subliniat că raportarea corectă se face la momentul obiectiv, pentru că el s-a ivit primul; deci, de la 13.11.2020 și până la 25.02.2020 sunt mai mult de 15 zile, astfel că, în mod corect, judecătorul-sindic a reținut că este tardivă contestația.

În consecință, stabilind netemeinicia argumentelor invocate, Curtea va respinge ca nefondat apelul declarat de ... împotriva sentinței nr. 170 din 26.06.2020 a Tribunalului Brăila.

SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI

1. **Titlu:** Contestație la executare. Deducerea din pedeapsă a perioadei în care persoana condamnată a fost arestată în străinătate, în baza mandatului european de arestare emis în cauză. Neasimilarea cu detenția, în sensul art. 26 alin. (1) din Decizia-cadru 2002/584, a perioadei în care persoana condamnată a fost eliberată condiționat pe cauțiune de autoritățile britanice, până la preluarea sa de către autoritățile judiciare din România.

Cuprins pe materii: Contestație la executare. Cauză de micșorare a pedepsei

Indice alfabetic: - contestația la executare

- cauză de micșorare a pedepsei

Legislație relevantă: art. 598 al. 1 lit. d Codul de procedură penală, art. 15 al. 1 Legea nr. 302/2004

Rezumat: *Întrucât condamnatul a fost în arest preventiv în Marea Britanie în vederea executării unui mandat european de arestare emis de autoritățile judiciare române pe perioada cuprinsă între 15.04.2019 și 23.04.2019, în conformitate cu prevederile art. 15 al. 1 din Legea nr. 302/2004, se impune ca această perioadă să fie dedusă din durata pedepsei pentru care a fost emis respectivul mandat european de arestare.*

Pe de altă parte, Curtea nu poate primi cererea condamnatului de a se deduce din pedeapsă și durata în care acesta a fost eliberat condiționat pe cauțiune de autoritățile judiciare britanice, de la data de 23.04.2019 până la predarea sa în România, apreciind că această eliberare pe cauțiune nu poate fi asimilată unei detenții, în sensul art. 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584.

Sentința penală nr. 266/C/10.11.2020 a Curții de Apel Galați

Prin sentința penală nr. 55/14.02.2020 a Tribunalului Galați s-a dispus respingerea ca nefondată a contestației la executare formulată de contestatorul-condamnat ... și obligarea acestuia la plata sumei de 413 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Prin aceeași hotărâre s-a dispus ca suma de 313 lei, reprezentând onorariul avocatului desemnat din oficiu, să se vireze către Baroul Galați din fondurile Ministerului Justiției.

Pentru a pronunța această sentință instanța de fond a reținut următoarele:

Persoana condamnată ... aflată la Penitenciarul Rahova, a formulat o contestație la executare întemeiată pe disp art. 598 din Codul de procedură penală prin care face cunoscut că se află în executarea unei pedepse de 4 ani și 10 luni închisoare conform deciziei penale nr. 158/2019 din 07.02.2019 pronunțată de Curtea de Apel Galați - dosar nr. 2606/121/2016 și solicită ca prin prezenta contestație la executare să se dispună computarea duratei măsurilor preventive executate pe teritoriul Marii Britanii din durata pedepsei privative de libertate.

Astfel, la data de 15.04.2019 a fost privat de libertate ca urmare a prezentării la poliția din Marea Britanie și a fost prelungită până la 09.11.2019 când s-a realizat extrădarea în România, iar de la aceasta dată se afla încarcerat la Penitenciarul Rahova în executarea mandatului de 4 ani și

10 luni închisoare. Solicită să fie dedusă perioada reținerii și arestării pe teritoriul Marii Britanii de la 15.04.2019 și până la 09.11.2019.

La dosarul cauzei au fost depuse înscrisuri emise de poliția din Marea Britanie în limba română și în limba engleză, respectiv de Direcția Națională pentru Managementul Infracților, Direcția Regală a Penitenciarelor, respectiv Penitenciarele din sectorul public ...

La dosarul cauzei s-a depus un înscris tradus din limba engleză nr. TR3.1304/13.11.2019 emis de Instanța Magistraților ... din care rezultă că se confirmă faptul că persoana condamnată ... s-a predat autorităților din Marea Britanie la 15.04.2019 și a fost prezentat la instanța mai sus menționată la 16.04.2019, iar la aceasta dată a fost admisă eliberarea condiționată pe cauțiune cu obligația de a respecta mai multe condiții printre care se numără și monitorizarea electronică.

Extrădarea a fost dispusă la 26.06.2019, iar hotărârea instanței de fond a fost atacată cu apel la Înalta Curte, iar apelul a fost respins la 05.10.2019 prin decizie definitivă. S-a confirmat că monitorizarea electronică rămâne valabilă pe durata examinării cauzei și va rămâne valabilă până la trimiterea în România.

Față de această situație, Tribunalul a constatat că la acest moment procesual contestația persoanei condamnate este nefondată deoarece acesta a fost liberat în Marea Britanie sub control judiciar pe cauțiune, iar potrivit Codului penal nu se deduce din pedeapsă perioada executată sub măsura preventivă a controlului judiciar, ci doar măsura arestării preventive și a arestului la domiciliu.

Pe cale de consecință, a fost respinsă ca fiind nefondată contestația la executare formulată de condamnatul ...

A fost obligat condamnatul la plata sumei de 413 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Suma de 313 lei pentru avocatul desemnat din oficiu, către Baroul ..., a fost avansată din fondurile Ministerului Justiției.

În termen legal împotriva acestei sentințe a formulat contestație condamnatul ... solicitând deducerea perioadei în care a fost privat de libertate în Marea Britanie, de la data reținerii sale (15.04.2019) și până la momentul predării efective către autoritățile judiciare din România (08.11.2019).

Contestația declarată de condamnatul ... este fondată și urmează a fi admisă.

Examinând sentința supusă controlului judiciar sub aspectele invocate în contestație, dar și din oficiu, sub toate aspectele, Curtea reține că, prin sentința penală nr. 670/15.11.2017 a Tribunalului Galați, definitivă prin decizia penală nr. 158/A/07.02.2019 a Curții de Apel Galați, contestatorul ... a fost condamnat la o pedeapsă de 4 ani și 10 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunilor de constituirea unui grup infracțional organizat și contrabandă calificată.

Pe numele condamnatului a fost emis mandatul european de arestare nr. 4/2019 din 08.03.2019, iar la data de 15.04.2019 condamnatul a fost arestat provizoriu pe teritoriul Marii Britanii pentru ca la data de 08.11.2019 să fie predat autorităților române în vederea executării pedepsei.

Din relațiile oficiale furnizate de autoritățile judiciare britanice, relații solicitate de instanța de apel, rezultă că ... a fost arestat la data de 15.04.2019 și a fost predat autorităților române la data de 08.11.2019. S-a mai arătat că, în tot acest timp, ... a fost ținut în arest preventiv pe perioada cuprinsă între 15.04.2019 și 23.04.2019 și că a fost eliberat condiționat pe cauțiune de la data de 23.04.2019 până la predarea sa.

Potrivit art. 15 al. 1 din Legea nr. 302/2004 *Durata pedepselor și a măsurilor privative de libertate, în îndeplinirea unei cereri formulate de autoritățile române în temeiul prezentei legi, este luată în calcul în cadrul procedurii penale române și se compută din durata pedepsei aplicate de instanțele române.*

În speță, așa cum s-a arătat mai sus, condamnatul ... a fost în arest preventiv în Marea Britanie în vederea executării unui mandat european de arestare emis de autoritățile judiciare române pe perioada cuprinsă între 15.04.2019 și 23.04.2019, perioadă care, în lumina prevederilor art. 15 al. 1 din Legea nr. 302/2004, se impune a fi dedusă din durata pedepsei de 4 ani și 10 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 670/15.11.2017 a Tribunalului Galați, în baza căreia a fost emis respectivul mandat european de arestare.

Pe de altă parte, Curtea nu poate primi cererea condamnatului ... de a se deduce din pedeapsa de 4 ani și 10 luni închisoare și durata în care acesta a fost eliberat condiționat pe cauțiune de autoritățile judiciare britanice, de la data de 23.04.2019 până la predarea sa în România, apreciind că această eliberare pe cauțiune nu poate fi asimilată unei încarcerări.

Din această perspectivă, Curtea face trimitere la hotărârea pronunțată în cauza C-294/16 PPU JZ de Curtea de Justiție a Uniunii Europene care a statuat că: „*noțiunea «detenție», în sensul articolului 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, trebuie să fie interpretată ca vizând, pe lângă încarcerare, orice măsură sau orice ansamblu de măsuri impuse persoanei în cauză, care, din cauza tipului lor, a duratei, a efectelor și a modalităților de executare, privează persoana în cauză de libertatea sa într-un mod comparabil cu o încarcerare*”.

În speță din actele depuse la dosarul instanței de fond rezultă că pe perioada eliberării condiționate pe cauțiune condamnatul ... a fost obligat să respecte și anumite măsuri de supraveghere care să poată permite autorităților controlarea sa și împiedicarea sustragerii de la executarea ulterioară a mandatului european de arestare.

Printre aceste măsuri, s-a numărat și obligația de a dormi noaptea la adresa indicată, de a nu părăsi, de duminică până joi, incinta locuinței în intervalul orar 21.00 – 06.00, și să poarte un dispozitiv de monitorizare electronic care să permită controlarea respectării acestor obligații.

Autoritățile britanice nu au transmis autorităților judiciare din România că aceste obligații instituite pe durata eliberării condiționate pe cauțiune sunt similare unei detenții ori că această perioadă poate fi asimilată unei privări de libertate.

La rândul său Curtea, examinând aceste măsuri în lumina prevederilor art. 26 al. 1 din Decizia Cadru nr. 2002/584, în interpretarea dată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, consideră că ele nu pot fi apreciate ca o privare de libertate comparabilă cu o încarcerare.

Este adevărat că aceste măsuri au avut ca efect și o anumită limitare a libertății de mișcare a condamnatului ... pe perioada cât a așteptat să fie predat autorităților judiciare din România însă,

în opinia Curții, ele nu sunt comparabile cu o încarcerare, ținând seama că, în ansamblu, pe toată perioada zilei și în mod nelimitat timp de trei zile pe săptămână, condamnatul se putea deplasa nestingherit, fără vreo constrângere din partea autorităților.

Din această perspectivă este de remarcat diferența evidentă între eliberarea pe cauțiune și arestul la domiciliu, în contextul în care această din urmă măsură preventivă limitează *de plano* orice părăsire a domiciliului de către persoana în cauză, la orice oră din zi și din noapte, pe când în cazul de față condamnatul ... a avut practic în timpul săptămânii posibilitatea de a părăsi domiciliul pe toată perioada când în mod obișnuit o persoană își desfășoară activitatea, iar în week-end nu a fost ținut să doarmă la domiciliul său. În acest sens trebuie subliniat că nu s-a făcut dovada faptului că persoana în cauză ar fi lucrat pe timp de noapte ori că ar fi avut o nevoie imperioasă de a părăsi locuința pe timpul nopții, așa încât, ținând seama și de faptul că în mod obișnuit, în timpul săptămânii, oamenii se odihnesc pe timpul nopții, se poate conchide că obligația impusă de autoritățile britanice nu a afectat decât într-o foarte mică măsură libertatea de mișcare a condamnatului ... care, în mod practic, pe perioada eliberării pe cauțiune, a putut să își desfășoare viața în mod obișnuit.

În concluzie, Curtea apreciază că gradul de libertate de care s-a bucurat în perioada eliberării condiționate pe cauțiune, persoana condamnată ... a fost unul extrem de mare și că restrângerea libertății sale nu a fost comparabilă cu o încarcerare, astfel încât să atragă deducerea perioadei respective din durata pedepsei pe care aceasta o are de executat.

Față de cele mai sus arătate, Curtea va admite contestația formulată de condamnatul ..., va desființa în întregime sentința penală nr. 55/14.02.2020 a Tribunalului Galați, iar în rejudecare, va admite contestația la executare formulată de condamnatul ... și va deduce din pedeapsa pe care condamnatul o execută și perioada în care condamnatul a fost arestat în Marea Britanie, în baza mandatului european de arestare emis în cauză, de la 15.04.2019 până la 23.04.2019 inclusiv.

În baza art. 275 alin. 3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare la judecarea în fond a contestației, precum și cele ocazionate de soluționarea prezentei contestații, vor rămâne în sarcina statului.

SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

1. Titlu: Anulare act administrativ

Cuprins pe materii: Drept administrativ

Legislație relevantă: Ordinul A.N.A.F. nr. 1443/2019, OUG nr. 86/2006

Rezumat: *Consortiu al practicienilor în insolvență a fost descalificat de către organul fiscal, în baza art. 9 alin. 3 lit. a și lit. d din Ordinul A.N.A.F. nr.1443/2019 deoarece ofertantul nu este inclus în lista practicienilor în insolvență agreeți de A.N.A.F. și forma asociativă nu este înregistrată în Registrul formula de organizare ținut de V.N.P.I.R.*

Decizia nr. 810/22.10.2020 a Curții de Apel Galați

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului ... la data de 14.01.2020 sub nr. 67/113/2020, reclamanta ... a chemat în judecată pe pârâta ... formulând contestație împotriva Deciziei nr. 35/21.11.2019 și a Deciziei nr. 13/30.12.2019 și solicitând anularea acestora.

Prin sentința civilă nr. 137/27.05.2020 instanța de fond a admis acțiunea formulată de reclamanta ..., reprezentată legal de asociat coordonator ..., în calitate de colaborator- coordonator al Consorțiului format din ... și ... în contradictoriu cu pârâta ...

A dispus anularea Deciziei nr. 13/30.12.2019 privind soluționarea plângerii prealabile și a Deciziei nr. 35/21.11.2019 emise de pârâta.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond – Tribunalul ... a reținut următoarele:

„Prin decizia nr. 35/21.11.2019 privind rezultatul selecție ofertantului pentru susținerea desemnării acestuia în procedura de insolvență a debitoarei ..., Consorțiul format din practicienii în insolvență ... și ... a fost descalificat cu motivarea că nu este înscris în lista practicienilor în insolvență agreeți de ANAF și forma asociativă nu este înregistrată în Registrul formelor de organizare ținut de UNPIR conform art. 5 alin. 3 din OUG nr. 86/2006.

Împotriva acestei decizii, ..., în calitate de colaborator-coordonator al Consorțiului, a formulat plângere prealabilă înregistrată la AJFP ..., plângere ce a fost respinsă ca neîntemeiată prin decizia nr. 13/30.12.2019.

Potrivit art. 8 alin. 4 din Statutul privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență republicat în Monitorul Oficial partea I nr. 724 din data de 03.09.2019: „*Formele de exercitare a profesiei se pot asocia liber, conform dreptului de liberă asociere, pentru gestionarea în bune condiții a procedurilor de insolvență, fără ca forma de asociere rezultată să fie înscrisă în Tabloul UNPIR sau Registrul formelor de organizare.*”

Potrivit art. 1 lit. f din Ordinul ANAF nr. 1443/2019 poate avea calitatea de ofertant entitatea care își desfășoară activitatea sub una dintre următoarele forme de exercitare a profesiei de practician în insolvență: cabinet individual, cabinete asociate, societăți civile profesionale cu răspundere limitată (SPRL), întreprindere profesională unipersonală cu răspundere limitată (IPURL), precum și consorțiul format prin acordul a două forme de exercitare a profesiei de practician în insolvență.

Este adevărat că potrivit art. 9 alin. 3 lit. a din Ordinul ANAF nr. 1443/2019 *Ofertele depuse până la termenul prevăzut la art. 8 alin. (5) vor fi descalificate dacă nu conțin ori nu îndeplinesc următoarele condiții: a) ofertanții nu sunt înscriși în Lista practicienilor în insolvență agreați de Agenția Națională de Administrare Fiscală*, dar din dispozițiile legale anterior menționate rezultă că poate fi ofertant consorțiul format prin acordul a două forme de exercitare a profesiei de practician în insolvență, iar în cazul consorțiului nu este necesară înscrierea în Tabloul UNPIR sau în Registrul formelor de organizare.

Rezultă astfel că Consorțiul format din practicienii în insolvență ... și ... îndeplinește condiția prev. de art. art. 9 alin. 3 lit. a din Ordinul ANAF nr. 1443/2019, întrucât membrii acestuia, respectiv ... și ..., sunt înscriși în Registrul formelor de organizare cu nr. 0873 și 0393.

Instanța mai reține că din certificatele de atestare fiscală depuse la dosarul cauzei rezultă că membrii Consorțiului nu înregistrează obligații fiscale/bugetare restante.

Instanța nu va reține susținerile pârâtei în sensul că dovada privind achitarea la zi a obligațiilor fiscale/bugetare trebuie să o facă consorțiul, întrucât această formă de asociere este permisă de lege fără a fi necesară înscrierea în Tabloul UNPIR sau Registrul formelor de organizare și fără a deveni subiect de drept fiscal distinct.

Față de aceste considerente, instanța va admite prezenta cerere și va anula Decizia nr.13/30.12.2019 privind soluționarea plângerii prealabile și a Deciziei nr.35/21.11.2019 emise de pârâta ..., ca fiind nelegale”.

Împotriva sentinței civile nr. 137/27.05.2020 pronunțată de Tribunalul ..., a formulat recurs ... prin ..., solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii atacate, iar în rejudecare respingerea acțiunii formulate de ..., în calitate de colaborator-coordonator al Consorțiului format din ... și ... , ca nefondată.

În motivare a arătat că hotărârea instanței de fond nu cuprinde motivele pe care se întemeiază, fiind dată cu încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material - motive prevăzute la art. 488 alin.1 pct. 6) și pct. 8) NCPC.

A apreciat că prima instanță a încălcat dispozițiile art. 425 alin. 1 lit. b) și art. 22 NCPC, făcând o aplicare greșită a legii în raport de situația de fapt rezultată din actele dosarului și dispozițiile legale aplicabile în materie, și că în considerentele sentinței recurată nu au fost precizate motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței și pe care se întemeiază soluția pronunțată, precum și motivele pentru care s-au admis sau au fost respinse apărările pârâților.

A considerat că sentința civilă apare astfel ca nemotivată, fiind pronunțată cu încălcarea prevederilor art. 22 NCPC, în sensul că instanța nu a stăruit, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii în scopul pronunțării unei soluții temeinice și legale. Aceasta nu a arătat motivele de fapt și de drept care i-au format convingerea, funcție de probele ce au fost administrate în cauză, privind pronunțarea soluției de admitere a acțiunii reclamantului.

A susținut că sentința civilă nu conține răspunsuri precise la apărările formulate, pe baza probelor administrate în cauză, a argumentelor și raționamentelor juridice, iar considerentele

sentinței nu sunt precise, necontradictorii și în concordanță cu faptele stabilite, nerespectarea acestor cerințe echivalând cu o nemotivare, ceea ce a condus la pronunțarea unei soluții netemeinice, susceptibilă de casare.

Cu privire la încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material, respectiv a dispozițiilor art. 1 lit. f), art. 9 alin. 3 lit. a) și art. 9 alin. 3 lit. d) raportat la art. 9 alin. (1) lit. c) din O.P.A.N.A.F nr. 1443/2019, a considerat că prima instanță a reținut în mod eronat faptul că atât timp cât membrii Consorțiului format din ... și ... sunt înscrși individual în Lista practicienilor în insolvență agreați de ANAF, nu este obligatorie înscrierea consorțiului participant la selecție în această Listă, condiția nefiind impusă în mod expres de OPANAF nr. 1443/2019.

A argumentat că în mod eronat instanța de fond își fundamentează motivarea soluției de admitere pe dispozițiile art. 5 alin. 3 din OUG nr. 86/2006, privind organizarea activității practicienilor în insolvență, întrucât actul normativ în cauză vizează cadrul general de asociere a practicienilor în insolvență și nu se circumscrie selecțiilor organizate de ANAF la care sunt aplicabile dispozițiile derogatorii ale OPANAF nr. 1443/2019.

A arătat că instanța a nesocotit dispozițiile prevăzute în mod expres la art. 9 alin. (1) lit. c) din OPANAF nr. 1443/2019 deoarece la oferta depusă de consorțiul format din ... și ... aflată la dosarul cauzei, se regăsesc două adeverințe cu nr. 2965/15.11.2019 și nr. 2985/19.11.2019 eliberate de UNPIR - Filiala ... distinct pentru fiecare din cele două entități ce formează consorțiul și nicidecum pentru consorțiu (oferant), adeverințe al căror conținut nu respectă dispozițiile exprese precitate, în sensul că nu dovedesc faptul că forma ofertantului este înscrisă în evidențele UNPIR.

A susținut că în același sens sunt edictate și dispozițiile exprese ale art. 9 alin. (1) lit. d) din Ordin, potrivit cărora ofertantul trebuie să prezinte un certificat de atestare fiscală valabil la data depunerii ofertei, emis de organul fiscal central competent, din care să rezulte că ofertantul nu înregistrează obligații fiscale/bugetare restante.

A precizat că ofertantul nu a depus un certificat de atestare fiscală pentru consorțiu, ci două certificate fiscale cu nr. 1618462/13.11.2019 și nr. 1618458/ 2.11.2019 ce atestă distinct pentru fiecare din cele două entități ale consorțiului, respectiv pentru ... și pentru ..., documente ce nu atestă că ofertantul nu înregistrează obligații fiscale, nu există un certificat de atestare fiscală eliberat pe numele consorțiului ofertant.

A argumentat că, în raport și de dispozițiile exprese ale art. 9 alin. 3 lit. c) și d), comisia de selecție a ofertelor a procedat în mod corect și legal la descalificarea ofertantului denumit consorțiu, atâta timp cât acesta nu a depus toate documentele și informațiile prevăzute expres de art. 9 alin. 1 din OPANAF nr. 1443/2019.

A considerat că prima instanță, prin sentința recurată, a nesocotit dispozițiile imperative ale OPANAF nr. 1443/ 2019, limitându-se la o analiză trunchiată a reglementarilor din ordin, fără analiza în ansamblu a acestora.

A precizat că A.J.F.P. ... - Comisia de selecție nu a contestat dreptul practicienilor în insolvență de a se asocia sub diverse forme în vederea desfășurării activității, dar acordurile încheiate între aceștia cu ocazia realizării acestor asocieri nu pot cuprinde obligații față de terți, cu

atât mai mult cu cât, condițiile de autorizare, respectiv de agreare sunt prevăzute de O.U.G nr. 86/2006, iar regulile și procedura de selecție sunt aprobate prin act normativ, respectiv O.P.A.N.A.F. nr. 1443/2019. În situația în care legiuitorul ar fi dorit să reglementeze diferit posibilitatea ca formele asociative de natura consorțiilor să participe la astfel de selecții fără ca aceste forme să fie ele însele agreate, ar fi precizat expres în ordin în art. 9 alin. 3 lit. a) această excepție prin adăugarea sintagmei „cu excepția consorțiilor”.

A subliniat că în ordinul care reglementează activitatea de selecție a practicienilor în insolvență, legiuitorul folosește termenul „oferant” în sarcina căruia sunt stabilite obligații cu privire la actele doveditoare pe care trebuie să le prezinte comisiei, or, în cauza dedusă judecării ofertant = consorțiu.

A menționat că adresa nr. 39545/29.11.2019 emisă de Direcția Generală Juridică din cadrul A.N.A.F. a fost însușită de instanța de fond așa cum a fost interpretată defectuos de reclamantă, fără a motiva și combate raționamentul logico-juridic privind motivele descalificării acesteia prin actul administrativ contestat. În prima parte a adresei se arată că un consorțiu poate avea calitatea de ofertant la procedura de selecție fără necesitatea agreării, întrucât dreptul de a participa la procedurile de selecție nu poate fi îngrădit sau limitat, însă în teza a doua se precizează că dispozițiile ordinului nici nu exclud, în mod expres, înscrierea pe lista practicienilor în insolvență agreați de către ANAF.

A considerat că forma asociativă „Consortiul format din ... și ...”, deși poate participa ca ofertant la procedurile reglementate de OPANAF nr. 1443/2019, nu poate fi considerat ofertant agreat de A.N.A.F.

A concluzionat că actul administrativ al Comisiei de selecție a practicienilor în insolvență de la nivelul A.J.F.P. ..., prin care a fost stabilit rezultatul procedurii de selecție cu privire la desemnarea unui practician în insolvență în funcția de administrator judiciar în dosarul nr. 2764/113/2019, având ca obiect procedura insolvenței debitorului ... a fost emis cu respectarea dispozițiilor OPANAF nr. 1443/2019.

Intimata ..., în calitate de colaborator-coordonator al Consortiului format din ... și ..., a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea ca nefondat a recursului formulat de recurenta-pârâtă ... prin ...

A susținut că motivele de recurs sunt în deplină disonanță cu interpretarea prevederilor legale invocate de recurentă însăși și chiar cu opinia emisă de către Direcția Generală Juridică din cadrul ... (din cadrul căreia face parte și recurenta-pârâtă) prin adresa nr. 39545/29.11.2019.

A motivat că în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 8 alin. 4 din Statutul privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență, art. 1 lit. f) și art. 9 alin. 3 din Ordinul ANAF nr. 1443/2019.

Față de motivele de recurs a solicitat respingerea recursului, subliniind că recurenta-pârâtă refuză să admită interpretarea legală a prevederilor invocate, reținute de instanța de fond, în conformitate cu care o asocierie fără personalitate juridică nu poate face dovada bonității sale fiscale și nici pe cea a înscrierii pe orice listă de agreare întocmită de către un organ fiscal, cât timp parcurgerea procedurii de agreare presupune însăși existența personalității juridice a entității.

A considerat că în mod complet absurd, recurenta, care admite, inclusiv în cererea de recurs, că entitatea denumită consorțiu nu are personalitate juridică și nu contestă în nicio privință dispozițiile art. 8 alin. 4 din Statutul privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență, pretinde că decizia de descalificare a ofertei consorțiului pentru motivele arătate în deciziile atacate - lipsa certificatului fiscal și lipsa dovezii agreării consorțiului de către ANAF - este una legală. A admite un asemenea nonsens, ar presupune a admite încălcarea dreptului la liberă asociere al formelor de organizare care profesează în domeniul insolvenței, deși acest drept este recunoscut prin Statutul profesiei, ba chiar a accepta încălcarea dreptului la liberă asociere tuturor formelor de profesii liberale, ipoteză care evident nu poate fi primită de către instanță.

A apreciat că este relevantă interpretarea de drept comun, în sensul prevederilor art. 1951 și art. 1953 alin. 1 Cod civil, a asocierii între profesioniști.

A arătat că însuși emitentul Ordinului nr. 1443/2019 a avut în vedere interpretarea dată de norma de drept comun asocierii libere între profesioniști, considerând modalitatea prin care aceștia se pot asocia în forma consorțiului, fără ca acesta să dobândească personalitate juridică, sens în care la Anexa 8 din ordin - Stabilirea criteriilor de punctare, se prevede că punctajul acordat în situația ofertelor depuse de forme de organizare asociate în consorțiu se stabilește prin cumularea numărului dosarelor, respectiv al personalului, acceptând astfel că un consorțiu nu are portofoliu profesional propriu și nici angajați.

A invocat definiția dată de OPANAF nr. 1443/2019 noțiunii de „ofertant”, concluzionând că din definiția dată prin chiar actul care stă la baza organizării procedurii de selecție rezultă că simplul acord de voință al oricăror două forme de organizare a profesiei de practician în insolvență este necesar și suficient pentru formarea consorțiului. Ordinul nu stabilește condiții de validitate ale acordului de formare a consorțiului și privind funcționarea consorțiului mai presus de dispozițiile comune regăsite în Statut, fapt care nu poate fi interpretat decât în defavoarea opiniei exprimate de recurentă.

A susținut că din această definiție rezultă în mod neechivoc că forma de exercitare a profesiei de practician în insolvență este proprie celor două forme care și-au dat acordul pentru formarea consorțiului și nu este proprie entității formate prin acest acord. Dezvoltând acest raționament, rezultă în mod evident că analiza îndeplinirii condițiilor de participare la procedura de selecție (conform art. 9 alin. 3 din Ordin) se face prin raportare la formele de exercitare a profesiei de practician în insolvență aflate în acord - entități cu personalități juridice distincte, iar nu la consorțiu în sine.

A precizat că în mod nelegal recurenta interpretează dispozițiile ordinului *stricto sensu*, omițând să ia în considerare faptul că OPANAF nr. 1443/2019 constituie cadrul legal pentru procedurile de agreare și selecție a practicienilor în insolvență de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, iar nu pentru organizarea activității practicienilor în insolvență, sens în care sunt relevante normele materiale cuprinse în O.U.G. nr. 86/2006 și în Statutul privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență.

Cu privire la adresa nr. 39545/29.11.2019, a invocat prevederile art. 9 alin. 1 Cod Civil și a arătat că din interpretarea adresei nr. 39545/29.11.2019, rezultă în mod evident că: un consorțiu

poate avea calitatea de ofertant la procedura de selecție organizată de ANAF; Ordinul ANAF nr. 1443/2019 nu prevede obligația agreării unui consorțiu pentru a putea participa la procedura de selecție, dar nici nu o exclude în mod expres; prevederile art. 8 alin. 4 din Statutul privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență, în conformitate cu care nu există obligația de a înregistra consorțiul în Registrul Formelor de Organizare și nici în Tabloul UNPIR, constituie o regulă de la care prevederile OPANAF nr. 1443/2019 nu derogă.

A subliniat că recurenta, deși contestă opinia susținută de către o structură centrală cu competențe juridice din cadrul ANAF, totuși folosește o parte a acestei interpretări în susținerea motivelor sale, respectiv în ceea ce privește lipsa dispozițiilor exprese de excludere a posibilității înscrierii unui consorțiu pe Lista practicienilor în insolvență agreați.

A învederat că, strict în ceea ce privește condiția înscrierii unui consorțiu pe Lista practicienilor agreați ANAF, aceasta este imposibil de realizat, întrucât o entitate fără personalitate juridică nu poate întruni condițiile legale pentru înscrierea pe această listă, prin parcurgerea procedurii prealabile de agreare - art. 4 alin. 2 din OPANAF nr. 1443/2019, întrucât consorțiul nu este înregistrat în evidențele UNPIR, nu are identitate fiscală și nici nu este asigurat în nume propriu.

A invocat art. 1 lit. d) din Ordinul nr. 1443/2019 care definește agrearea practicienilor în insolvență, considerând că este exclusă, chiar dacă în mod implicit, nu expres, posibilitatea participării la procedura de agreare de către un consorțiu, care nu are calitatea de practician în insolvență *in personam*, ci reprezintă doar o asociere de entități cu personalitate juridică proprie fiecărui asociat, acestea participând în nume propriu la procedura de agreare.

A apreciat, din perspectiva condițiilor participării la procedura de selecție a practicienilor în insolvență, condiția agreării reprezintă o obligație, nu un drept, că respectarea acesteia de către fiecare dintre formele de exercitare a profesiei, asociate în consorțiu, este o condiție necesară și suficientă, iar o interpretare în sensul extinderii acestei obligații și asupra consorțiului reprezintă o adăugare la lege.

A concluzionat, că măsura dispusă prin deciziile organului fiscal în sensul descalificării ofertei consorțiului pentru motivele prevăzute la art. 9 alin. 3 lit. a) și lit. d), raportat la art. 9 alin. 1 lit. c) din Ordinul ANAF nr. 1443/2019, prin raportare la entitatea fără personalitate juridică, iar nu la formele distincte de exercitare a profesiei, aflate în consorțiu, este una vădit nelegală, având în vedere reglementările dreptului comun și pe cele administrative din Statutul profesiei, dar și opinia interpretativă.

Cu privire la cazul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C.proc.civ., Curtea constată că susținerile recurteii nu sunt fondate, considerând că, din perspectiva dispozițiilor cuprinse la art. 488 pct. 6 C.proc.civ., coroborat cu cele ale art. 425 alin. (1) lit. b) C.proc.civ., hotărârea supusă recursului îndeplinește rigorile legale privind motivarea sa adecvată, putând permite, astfel, asigurarea garanțiilor procesuale privind accesul liber la justiție și exercitarea controlului ierarhic superior în cauză.

Hotărârea recurată cuprinde motivele de fapt și de drept, nu cuprinde motive contradictorii sau străine de obiectul sau natura cauzei, instanța arătând motivele pentru care a admis acțiunea formulată.

Examinând hotărârea criticată în raport de criticile formulate de recurentă-pârâtă care se subsumează dispozițiilor art. 488 pct. 8 C.proc.civ., de apărările reclamantei și dispozițiile legale incidente în cauză, Curtea o apreciază legală și temeinică, urmând a o menține ca atare.

În speță, prin Decizia nr. 35/21.11.2019, privind rezultatul selecției ofertantului pentru susținerea desemnării acestuia în procedura de insolvență a debitoarei ..., emisă de DGRFP ..., oferta depusă de Consorțiul Casa de Insolvență ... și ... a fost descalificată în baza art. 9 alin. 3 lit. a) și lit. d), raportat la art. 9 alin. 1 lit. c) din Ordinul ANAF nr. 1443/2019, deoarece ofertantul nu este înscris în lista practicienilor în insolvență agreați de ANAF și forma asociativă nu este înregistrată în Registrul formelor de organizare ținut de UNPIR, conform art. 5 alin. (3) din OUG nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență.

Problema centrală a cauzei, ce face și obiectul criticilor din recurs, constă în interpretarea dispozițiilor Ordinului ANAF nr. 1443/2019 în ceea ce privește agrearea și selecția unui consorțiu format prin acordul a două forme de exercitare a profesiei de practician în insolvență, în condițiile în care cele două forme de exercitare a profesiei de practician în insolvență care compun consorțiul sunt deja agreate prin Decizia ANAF privind rezultatul procedurii de agreare și îndeplinesc fiecare separat celelalte condiții de agreare și selecție.

Interpretarea legii civile se realizează în funcție de interpretarea oficială sau neoficială a legii civile, în funcție de criteriul rezultatului interpretării (literală, extensivă și restrictivă) și în funcție de criteriul metodei de interpretare folosite, respectiv: interpretare gramaticală, interpretare sistematică, istorico-teleologică sau interpretare logică.

În cauză, dintre criteriile enunțate mai sus, prezintă relevanță interpretarea oficială și interpretarea logică a dispozițiilor Ordinului ANAF nr. 1443/2019, privind procedurile de agreare și selecție a practicienilor în insolvență de către ANAF.

În ceea ce privește interpretarea logică a legii civile în doctrină și în practică au fost reținute următoarele reguli:

- excepția este de strictă interpretare și aplicare – *exceptio est strictissimae interpretationis*;
- unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă – *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*;
- legea civilă trebuie interpretată în sensul aplicării ei și nu în sensul neaplicării – *actus interpretandus est potius ut valeat, quam ut pereat*.

Procedând la o interpretare logică a dispozițiilor Ordinului ANAF nr. 1443/2019, Curtea constată faptul că, deși un consorțiu format prin acordul a două forme de exercitare a profesiei de practician în insolvență este considerat ofertant, acesta nu poate fi declarat agreat și selectat decât dacă documentația de participare la procedura de agreare și la procedura de selecție se referă la cele două forme de exercitare a profesiei de practician în insolvență, iar analiza documentațiilor depuse se realizează pentru cele două forme de exercitare a profesiei de practician în insolvență și nu pentru consorțiu.

Astfel, pornind de la legislația aplicabilă practicienilor în insolvență este necesar a se face distincția între formele de exercitare a profesiei de practician în insolvență și asocierea liberă a formelor de exercitare a profesiei, deoarece numai în prima situație este necesară înregistrarea în Tabloul UNPIR sau Registrul formelor de organizare.

Potrivit art. 4 și art. 5 din Ordonanță de urgență nr. 86/2006, privind organizarea activității practicienilor în insolvență, și art. 8 din Statutul privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență, profesia de practician în insolvență poate fi exercitată în următoarele forme:

- a) cabinete individuale, denumite CI;
- b) cabinete asociate, denumite CA;
- c) societate civilă profesională cu răspundere limitată, denumită SPRL;
- d) întreprindere profesională unipersonală cu răspundere limitată, denumită IPURL.

De asemenea, așa cum a reținut și instanța de fond, conform art. 8 alin. 4 din Statutul privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență, formele de exercitare a profesiei se pot asocia liber, conform dreptului de liberă asociere, pentru gestionarea în bune condiții a procedurilor de insolvență, fără ca forma de asociere rezultată să fie înscrisă în Tabloul UNPIR sau Registrul formelor de organizare.

Prin urmare, consorțiul format prin acordul de asociere a două forme de exercitare a profesiei de practician în insolvență nu poate fi încadrat ca fiind o formă de exercitare a profesiei de practician în insolvență în sensul art. 4 și 5 din Ordonanță de urgență nr. 86/2006, privind organizarea activității practicienilor în insolvență, și nici nu este înscris în Tabloul UNPIR sau Registrul formelor de organizare.

Pe de altă parte art. 1 lit. d și lit. f din Ordinul ANAF nr. 1443/2019, privind procedurile de agreare și selecție a practicienilor în insolvență de către ANAF, prevăd: „În înțelesul prezentului ordin, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

d) agrearea practicienilor în insolvență - activitatea realizată de Comisia de agreare pentru verificarea ofertelor depuse de practicienii în insolvență, privind îndeplinirea condițiilor prevăzute de prezentul ordin;

f) ofertant - entitatea care își desfășoară activitatea sub una dintre următoarele forme de exercitare a profesiei de practician în insolvență: cabinet individual, cabinete asociate, societăți civile profesionale cu răspundere limitată (SPRL), întreprindere profesională unipersonală cu răspundere limitată (IPURL), precum și consorțiul format prin acordul a două forme de exercitare a profesiei de practician în insolvență;”

Astfel, încă din partea explicativă a Ordinului ANAF nr. 1443/2019, se creează o necorelare a termenilor folosiți în cuprinsul procedurilor de agreare și selecție a practicienilor în insolvență de către ANAF.

În timp ce agrearea practicienilor în insolvență este definită ca fiind activitatea realizată de Comisia de agreare pentru verificarea ofertelor depuse de practicienii în insolvență, ofertant poate fi nu numai un practician în insolvență, ci și o asociere a formelor de exercitare a profesiei.

Ordinul ANAF nr. 1443/2019 se referă la procedurile de agreare și selecție a practicienilor în insolvență de către ANAF, însă practicienii în insolvență nu pot fi organizați decât în formele prevăzute de art. 4 și 5 din Ordonanță de urgență nr. 86/2006, respectiv: CI, CA, SPRL sau IPURL.

Altfel spus, deși Ordinul ANAF nr. 1443/2019 recunoaște calitatea de ofertant și consorțiului format prin acordul a două forme de exercitare a profesiei de practician în insolvență, acesta nu poate fi considerat ca fiind o formă de exercitare a profesiei de practician în insolvență în sensul reglementat de art. 4 și 5 din Ordonanță de urgență nr. 86/2006, privind organizarea activității practicienilor în insolvență.

În Capitolul II din Ordinul ANAF nr. 1443/2019, care are denumirea marginală „*Procedura de agreare de către ANAF a practicienilor în insolvență*”, se folosește atât termenul „ofertanți”, cât și termenul „practicienii în insolvență”, deși consorțiul nu constituie o formă de exercitare a profesiei de practician în insolvență în sensul dispozițiilor art. 4 și art. 5 din Ordonanță de urgență nr. 86/2006, iar activitatea de agreare se realizează prin verificarea ofertelor depuse de practicienii în insolvență, conform definiției de la art. 1 lit. d).

Astfel, la art. 4 alin. 1 din Ordinul ANAF nr. 1443/2019, se arată că „*Documentația de participare la procedura de agreare se depune de către ofertanți...*”, la art. 5 se arată că ofertanții vor fi agreați, descalificați sau respinși, în timp ce art. 6 alin. 4 din Ordinul ANAF nr. 1443/2019, se referă la lista practicienilor în insolvență agreați, descalificați sau respinși în cadrul procedurii de agreare, iar art. 7 alin. 1 se referă la procedura de selecție a practicienilor în insolvență agreați.

Cu privire la documentația de participare la procedura de agreare și la procedura de selecție, Ordinul ANAF nr. 1443/2019 prevede că ofertanții (inclusiv consorțiul) trebuie să depună un act justificativ eliberat de UNPIR din care să rezulte că forma (ofertantului) de exercitare a profesiei de practician în insolvență este înscrisă în evidențele UNPIR, potrivit art. 4 alin. 2 lit. b și art. 9 alin. 1 lit. c) din Ordinul ANAF nr. 1443/2019.

Or, așa cum s-a arătat mai sus, consorțiul în sine, format prin acordul de asociere a două forme de exercitare a profesiei de practician în insolvență, nu este înscris în Tabloul UNPIR sau Registrul formelor de organizare și prin urmare acesta nu poate depune vreun act justificativ eliberat de UNPIR din care să rezulte forma ofertantului de exercitare a profesiei de practician în insolvență.

Prin urmare, având în vedere că legea civilă trebuie interpretată în sensul aplicării ei și nu în sensul neaplicării, rezultă că un ofertant - consorțiu format prin acordul a două forme de exercitare a profesiei de practician în insolvență, poate fi declarat agreat și selectat numai dacă documentația de participare la procedura de agreare și la procedura de selecție se referă la cele două forme de exercitare a profesiei de practician în insolvență aflate în acord (CI, CA, SPRL sau IPURL), iar analiza documentațiilor depuse se realizează pentru cele două forme de exercitare a profesiei de practician în insolvență și nu pentru consorțiu în sine.

În același sens, așa cum a arătat și reclamanta, în Anexa nr. 8 la Ordinul ANAF nr. 1443/2019, privind Stabilirea criteriilor de punctare, se prevede că în situația consorțiului, personalul și numărul dosarelor va fi calculat prin cumulare, ceea ce conduce la concluzia că

analiza documentațiilor pentru un consorțiu se realizează prin raportare la cele două forme de exercitare a profesiei de practician în insolvență și nu pentru consorțiu în sine.

Recurenta a interpretat dispozițiile Ordinului ANAF nr. 1443/2019, aplicând principiul „unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă” și a pus semnul egal între ofertant și consorțiu, fără a avea în vedere faptul că prin această interpretare un consorțiu în sine nu poate fi nici agreat și nici selectat pentru susținerea desemnării în procedurile de insolvență deschise pentru contribuabilii pe care îi administrează ANAF și unitățile sale teritoriale, așa cum s-a dovedit în cauza de față.

Este evident faptul că o dispoziție legală a cărei interpretarea presupune punerea în opoziție a două principii nu este în acord cu normele de tehnică legislativă și creează reale dificultăți de interpretare atât pentru autoritățile care aplică în mod direct prevederile legale, cât și pentru cei cărora li se adresează.

Pe de altă parte, așa cum a reținut și instanța de fond, ANAF – Direcția Generală Juridică, prin adresa nr. 39545/29.11.2019 a făcut o interpretare oficială a dispozițiilor Ordinului ANAF nr. 1443/2019, în sensul că un consorțiu poate avea calitatea de ofertant la procedura de selecție organizată de ANAF și că dispozițiile Ordinului ANAF nr. 1443/2019 nu prevăd necesitatea agreării unui consorțiu pentru a putea participa la procedura de selecție, interpretare care este în acord cu cele arătate mai sus.

Având în vedere că motivele de recurs invocate sunt neîntemeiate, iar prima instanță a identificat, interpretat și aplicat în mod corect normele de drept incidente în cauză, în temeiul art. 496 Noul Cod procedură civilă, urmează a respinge recursul de față cu consecința menținerii sentinței recurată.

2. Titlu: Anulare act administrativ

Cuprins pe materii: Drept administrativ

Legislație relevantă: Legea nr. 273/2004, H.G. nr. 579/2016

Rezumat: *Reclamantul a solicitat acordarea indemnizației aferente concediului de acomodare. Modul de calcul al termenului de 90 de zile pentru formularea cererii, conform disp.art.47 alin.4 din Legea nr.273/2004 și art.67 din H.G. nr. 579/2016 pentru aprobarea Normelor Metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004.*

Decizia nr. 843/29.10.2020 a Curții de Apel Galați

Asupra cauzei de față, deliberând asupra recursului declarat împotriva sentinței civile nr. 810/20.12.2019 pronunțată de Tribunalul ... în dosarul nr. 2191/121/2019, constată următoarele:

1. Prin sentința civilă nr. 810/20.12.2019, Tribunalul ... a respins ca nefondată acțiunea formulată de reclamantul ... în contradictoriu cu pârâta ...

În motivarea sentinței, Tribunalul ... a reținut următoarele: „Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului ... - secția de contencios administrativ-fiscal sub nr. 2191/121/2019, reclamantul ..., în contradictoriu cu pârâta ..., a solicitat anularea deciziei nr. 75/2.04.2019 privind soluția de respingere a cererii de acordare a dreptului la indemnizația aferentă concediului de acomodare, precum și a deciziei nr. 1256/22.04.2019, respectiv obligarea la soluționarea favorabilă a cererii de acordare a dreptului la indemnizația aferentă concediului de acomodare cu începere de la data depunerii cererii. A solicitat și cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că prin sentința civilă nr. 1015/06.11.2018, pronunțată de Tribunalul ..., s-a dispus încredințarea în vederea adopției pentru o perioadă de 90 de zile a minorului ... la familia ... La data de 8 noiembrie 2018, s-a procedat la mutarea în fapt a minorului la domiciliul reclamantului. La data de 28 februarie 2019, prin sentința civilă nr. 208/2019, Tribunalul ... a dispus admiterea cererii de încuviințare a adopției formulată de către reclamantul din prezenta cauză, soluția ce a rămas definitivă la data de 21 martie 2019.

Precizează reclamantul că la data de 26 februarie 2019, a formulat cerere prin care a solicitat acordarea indemnizației aferente concediului de acomodare în cuantum de 1.700 de lei pe lună, însă prin decizia nr. 75/2.04.2019 s-a dispus respingerea acordării dreptului la indemnizația aferentă concediului de acomodare, în cuantum de 1.700 lei lunar, în calitate de persoană îndreptățită pentru copilul ..., cu motivarea că cererea a fost depusă cu nerespectarea termenului prevăzut de lege, de 90 de zile.

Reclamantul susține că în cadrul deciziei contestate nu se menționează care dispoziții prevăd acest termen de 90 de zile, precum și modalitatea de calcul a acestuia prin raportare la elementele concrete ale dosarului depus la AJPIS, astfel că în opinia sa, actul administrativ emis nu îndeplinește cerința motivării, nefiind posibilă formularea de critici față de acesta. Mai arată că la data de 12 aprilie 2019 a formulat contestație împotriva acestei decizii prin care a arătat că actul administrativ atacat nu este motivat în fapt și în drept, precum și că termenul de 90 de zile nu începe să curgă de la momentul indicat în cadrul deciziei nr. 75/2.04.2019.

Susține că prin decizia nr. 1256 din 22 aprilie 2019, comunicată la data de 25 aprilie 2019, pârâta i-a respins contestația, arătând că nu a fost respectat termenul de 90 de zile pentru formularea cererii de acordare a indemnizației. În justificarea acestei soluții, AJPIS a invocat dispozițiile art. 50 din Legea nr. 273/2004, precum și dispozițiile art. 67 din HG nr. 579/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, pentru modificarea și completarea HG nr. 233/2012.

Reclamantul apreciază că cele două decizii contestate sunt nelegale întrucât au fost interpretate greșit dispozițiile art. 47 alin. 4 din Legea nr. 273/2004 și dispozițiile art. 67 alin. 3 și alin. 4 din Normele Metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004, reținute de AJPIS.

Astfel, la art. 67 alin. 3 din Normele Metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției (HG nr. 579/2016) se prevede: “Pentru acordarea indemnizației lunare aferente concediului de acomodare, cererea și documentele justificative prevăzute la alin. 1 și 2 se depun în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care a fost pusă în executare hotărârea judecătorească de încredințare în vederea adopției și se înregistrează la agenția pentru plăți și inspecție socială județeană ...”, iar art. 47 alin. 4 din Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției prevede: “Cererea de încuviințare a adopției adresată instanței de judecată prelungește de drept perioada de încredințare până la soluționarea cererii prin hotărâre judecătorească definitivă. Pe această perioadă, dispozițiile alin. 1 se aplică în mod corespunzător.”

La art. 44 alin. 3 se prevede: “Hotărârile prin care se soluționează cererile de încredințare în vederea adopției sunt executorii de la data pronunțării.”

În opinia sa, soluția adoptată de către pârâtă este cu totul surprinzătoare având în vedere faptul că există deja un răspuns dat de către Ministerul Muncii și Justiției Sociale cu privire la momentul până la care se poate solicita acordarea indemnizației. În acest sens reclamantul solicită a se avea în vedere materialul atașat prezentei cereri în anulare, material descărcat de pe site-ul Ministerului Muncii și Justiției Sociale, respectiv de pe link: <http://www.mmuncii.ro/j33/images/Documente/Familie/ANPDCA/Precizari - concediu - acomodare.pdf>.

Întrebarea nr. 2: Dacă familia adoptatoare se află în perioada de încredințare în vederea adopției prelungită de drept poate beneficia de concediu de acomodare și de indemnizația aferentă. Dacă da, pe ce perioadă poate beneficia?

Răspuns: „Potrivit prevederilor art.50 din Legea nr.273/2004, republicată, concediul de acomodare are o perioadă de maximum 1 an și include și perioada de încredințare în vederea adopției ...”

Întrebarea nr. 3: “Concediul de acomodare încetează dacă a fost încuviințată adopția?”

Răspuns: „Menționăm că, potrivit legislației în vigoare în materia adopției, concediul de acomodare (reglementat la art. 50 alin. 1 din Legea nr. 273/2004, republicată) poate avea o durată de maximum 1 an, în el fiind inclusă și perioada de încredințare a copilului în vederea adopției. Voința legiuitorului, exprimată fără echivoc în norma legală a fost aceea că, începând cu perioada de încredințare în vederea adopției - IVA (și nu exclusiv în perioada de IVA) adoptatorii să poată beneficia de acest concediu, în scopul acomodării/adaptării copilului la noul său mediu de viață.

Dacă legiuitorul ar fi dorit ca acest concediu să se acorde în mod exclusiv/doar pe perioada IVA, s-ar fi menționat expres acest fapt în norma juridică. Într-o atare situație, în mod evident textul de lege nu ar mai fi conținut sintagma „care include și...”, ci ar fi menționat în mod direct faptul că acest concediu se acordă doar pe perioada IVA. Astfel, concediul de acomodare începe în perioada de IVA, (deci trebuie solicitat după punerea în executare a hotărârii de IVA și până la rămânerea definitivă a sentinței de încuviințare a adopției) și continuă până la împlinirea termenului maxim legal (1 an) ori până la împlinirea termenului pentru care a fost acordat (în cazul în care adoptatorul a solicitat un concediu mai mic de 365 de zile). Astfel, început în perioada de IVA, concediul continuă și după încuviințarea adopției, respectiv în perioada de monitorizare post adopție (acestea fiind celelalte etape firești ale procedurii de adopție, incluse-conform normei legale-în concediul de acomodare). De asemenea precizăm și faptul că, la art. 51 din actul normativ menționat mai sus sunt enumerate în mod expres/limitativ (și nu exhaustiv) condițiile de încetare a concediului de acomodare, iar încuviințarea adopției nu reprezintă una dintre condițiile de încetare enumerată de legiuitor în articolul anterior invocat.

Întrebarea nr. 4: „Până în ce etapă a adopției poate solicita familia concediul de acomodare? (În orice moment în decursul unui an de la data încredințării sau cererea poate fi depusă și după încuviințarea adopției ?)”

Răspuns: „Concediul de acomodare poate fi solicitat până la data rămânării definitive a sentinței de încuviințare a adopției (conform interpretării coroborate a art. 50 și art. 47 alin. 4 din Legea nr. 273/2004, republicată).”

Apreciază reclamantul că din moment ce concediul de acomodare poate fi solicitat oricând până la momentul rămânării definitive a sentinței de încuviințare, implicit și indemnizația urmează a fi obținută în aceleași condiții. Susține că în speță, cererea privind concediul de acomodare și acordare a indemnizației a fost depusă înainte de momentul la care a rămas definitivă sentința de încuviințare a adopției, respectiv cererea a fost înregistrată la data de 26 februarie 2019, iar soluția a rămas definitivă la data de 21 martie 2019.

În drept a invocat prevederile Legii nr. 273/2004, Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și Noul Cod de procedură civilă.

În susținerea acțiunii, reclamantul a depus înscrisuri și extras din legea privind procedura adopției.

Pârâta ... a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, arătând că prin sentința civilă nr. 1015/06.11.2018 a Tribunalului ... s-a dispus încredințarea în vederea adopției pentru o perioadă de 90 de zile a minorului ... la familia atestată în vederea adopției, ... și ... La data de 08.11.2018, în baza art. 59 alin. 3 din Hotărârea nr. 579/2016 s-a procedat la mutarea efectivă a copilului ... la familia ... și ..., fapt atestat prin procesul verbal nr. 1427/BAP/08.11.2018.

În perioada 21.05.2018 - 08.01.2019 reclamantul a beneficiat de prevederile Legii nr. 76/2002 (indemnizație de șomaj). Întrucât la data încredințării în vederea adopției nu realiza venituri supuse impozitului pe venit potrivit prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal,

acesta nu îndeplinea condițiile prevăzute la art. 50 pentru a beneficia de concediu de acomodare și indemnizația aferentă acestuia.

La data de 7.01.2019, la aproximativ 2 luni după mutarea copilului în familie, ... încheie contract de muncă cu angajatorul ...; prin Decizia nr. 362/26.02.2019 se suspendă contractul individual de muncă pe o perioadă de 1 an, începând cu 27.02.2019, în temeiul art. 51 lit. g din Codul muncii (concediu de acomodare).

Se mai arată că la data de 26.02.2019 prin cererea nr. 6135, reclamantul solicită acordarea indemnizației lunare pe perioada concediului de acomodare, iar prin adresa nr. 6163/26.02.2019 se solicita avizul ANPIS raportat la cererea depusă de contestator.

Prin adresa nr. 5102/26.03.2019 ANPIS apreciază că reclamantul nu poate beneficia de indemnizație lunară aferentă concediului de acomodare, astfel că prin decizia nr. 75/04.02.2019 s-a dispus respingerea acordării dreptului la indemnizație.

Pârâta precizează că în raport de disp. art. 50 din Legea nr. 273/2004 și ale art. 67 din HG nr. 579/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, pentru modificarea și completarea HG nr. 233/2012, indemnizația aferentă concediului de acomodare nu reprezintă un drept ori un beneficiu social acordat copilului, ci are rolul de a înlocui veniturile salariale pe care adoptatorul nu le mai primește în perioada în care se afla în concediu de acomodare. Voința legiuitorului, exprimată fără echivoc în norma legală a fost aceea ca, începând cu perioada de încredințare în vederea adopției, adoptatorii să poată beneficia de acest concediu, în scopul acomodării/adaptării copilului la noul său mediu de viață. De asemenea, din aceleași prevederi legale reiese că cererea pentru acordarea indemnizației lunare aferente concediului de acomodare se poate depune cel mai târziu până la împlinirea termenului pentru care a fost dispusă încredințarea în vederea adopției, respectiv 90 de zile.

Aceste 90 de zile se calculează de la data mutării efective a copilului la domiciliul adoptatorului/familiei adoptatoare (art. 59 alin. 2 din HG nr. 579/2016), în speță de la data de 08.11.2018.

S-a arătat că întrucât adoptatorul ... a depus cererea pentru acordarea indemnizației lunare aferente concediului de acomodare la data de 27.02.2019, adică după împlinirea termenului de 90 de zile, în mod corect prin decizia contestată s-a dispus respingerea cererii.

În subsidiar, pârâta a apreciat că reclamantul nu este îndreptățit la acordarea indemnizației nici pe fondul cauzei întrucât la data încuviințării adopției nu realiza venituri salariale, condiție impusă art. 50 din lege.

În drept a invocat Codul de procedură civilă, Legea nr. 554/2004, Legea nr. 273/2004 și HG nr. 579/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției.

În apărare, pârâta a depus documentația care a stat la baza emiterii deciziilor contestate.

Ambele părți au depus concluzii scrise.

Din analiza și coroborarea întregului material probator administrat în cauză, tribunalul constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. 1015/06.11.2018 a Tribunalului ..., pronunțată în dosarul nr. 3287/121/2018, s-a dispus încredințarea în vederea adopției pentru o perioadă de 90 de zile a minorului ... la familia atestată în vederea adopției, ... și ..., domiciliul minorului fiind stabilit pe perioada încredințării în vederea adopției la familia ... și ...

În baza sentinței civile executorii sus menționate, la data de 08.11.2018, potrivit art. 59 alin. 3 din Hotărârea nr. 579/2016 – normele metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, s-a procedat la mutarea efectivă a copilului ... la familia potențial adoptatoare ... și ..., fapt atestat prin procesul verbal nr. 1427/BAP/08.11.2018.

Din adeverința nr. 235/26.02.2020 emisă de Ministerul Muncii și Justiției Sociale rezultă că în perioada 21.05.2018 - 08.01.2019 reclamantul a beneficiat de prevederile Legii nr. 76/2002 (indemnizație de șomaj).

Tribunalul constată că la data de 06.11.2018 (data încredințării în vederea adopției) reclamantul nu realiza venituri supuse impozitului pe venit potrivit prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, astfel că acesta nu îndeplinea condițiile prevăzute la art. 50 din Legea nr. 273/2004 pentru a beneficia de concediu de acomodare și indemnizația aferentă acestuia.

Din înscrisul aflat la dosar rezultă că la data de 07.01.2019 (după aproximativ două luni de la mutarea copilului în familia sa), reclamantul a încheiat un contract individual de muncă cu ... pentru o perioadă nedeterminată, salariatul urmând să înceapă activitatea la data de 08.01.2019, iar potrivit adeverinței de venit nr. 68/25.02.2019, reclamantul a lucrat, realizând venituri în lunile ianuarie și februarie 2019.

Prin decizia nr. 362 din 26.02.2019 emisă de societatea angajatoare, contractul individual de muncă a fost suspendat pe o perioadă de 1 an, începând cu data de 27.02.2019, în temeiul art. 51 lit. g din Codul muncii (concediu de acomodare).

La data de 26.02.2019 reclamantul s-a adresat APIS a județului ... cu o cerere pentru acordarea indemnizației pe perioada concediului de acomodare, cerere înregistrată sub nr. 6135/2019.

Prin adresa nr. 6163/26.02.2019 AJPIS solicită avizul ANPIS, iar prin adresa nr. 5102/S.J.C./26.03.2019 această autoritate apreciază că reclamantul nu mai poate beneficia de indemnizația lunară aferentă concediului de acomodare întrucât a depus cererea pentru acordarea dreptului cu nerespectarea termenului prevăzut de lege.

Prin decizia nr. 75/04.02.2019 AJPIS ... a respins cererea de acordare a dreptului la indemnizație aferentă concediului de acomodare în cuantum de 1.700 lei formulată de reclamant, motivat de faptul că acesta a depus cererea cu nerespectarea termenului prevăzut de lege, de 90 de zile.

Această decizie a fost emisă în baza prevederilor OUG nr. 113/2011, ale HG nr. 151/2012, ale Legii nr. 273/21.06.2004, a art. I pct. 35 din Legea nr. 57/11.04.2016 și a Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004.

Împotriva deciziei nr. 75/2019 reclamantul a formulat contestație în termen legal, solicitând revocarea acesteia, contestație ce a fost respinsă prin decizia nr. 1256/22.04.2019.

Potrivit art. 50 alin. 1 din Legea nr. 273/2004 „adoptatorul sau, opțional, oricare dintre soții familiei adoptatoare, care realizează venituri supuse impozitului pe venit potrivit prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, din activități salariale și asimilate acestora sau, după caz, activități independente sau activități agricole, denumit în continuare persoană îndreptățită, poate beneficia de un concediu de acomodare cu durata de maximum un an, care include și perioada încredințării copilului în vederea adopției, precum și de o indemnizație lunară, raportată la indicatorul social de referință, în cuantum de 3,4 ISR”.

Alin. 2 al aceluiași articol prevede „concediul și indemnizația prevăzute la alin. 1 se acordă pe baza cererii persoanei îndreptățite, la care se anexează certificatul de grefă în baza căruia se execută hotărârea judecătorească de încredințare în vederea adopției, documentul care atestă mutarea copilului la adoptator/familia adoptatoare, înregistrat la direcția în a cărei rază administrativ-teritorială a fost protejat copilul, precum și dovada intrării efective în concediu sau a suspendării activității. Cererea se completează potrivit modelului care se aprobă prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi”, iar potrivit alin. 3 „drepturile prevăzute la alin. 1 se stabilesc și se acordă începând cu ziua următoare celei în care a fost pusă în executare hotărârea judecătorească de încredințare în vederea adopției”.

Pe de altă parte, potrivit art. 67 alin. 3 din HG nr. 579/2016, „pentru acordarea indemnizației lunare aferente concediului de acomodare, cererea și documentele justificative prevăzute la alin. 1 și 2 se depun în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care a fost pusă în executare hotărârea judecătorească de încredințare în vederea adopției și se înregistrează la APIS județeană și, respectiv, a municipiului ..., în a cărei rază administrativ-teritorială are domiciliul persoana îndreptățită, denumită în continuare agenție teritorială”, iar potrivit alin. 4 „în situația în care cererea este depusă după termenul prevăzut la alin. 3, dar până la împlinirea termenului pentru care a fost dispusă încredințarea în vederea adopției, drepturile se acordă de la data la care este depusă cererea”.

De asemenea, potrivit art. 59 alin. 2 din același act normativ, „termenul pentru care s-a dispus încredințarea se calculează de la data mutării efective a copilului la domiciliul adoptatorului/familiei adoptatoare”.

Din coroborarea prevederilor legale sus indicate rezultă că cererea pentru acordarea indemnizației lunare aferente concediului de acomodare se poate depune cel mai târziu până la împlinirea termenului pentru care a fost dispusă încredințarea în vederea adopției, respectiv 90 de zile, termen care se calculează de la data mutării efective a copilului la domiciliul adoptatorului/familiei adoptatoare.

Cum în speță data mutării efective a copilului la domiciliul reclamantului este data de 08.11.2018, iar reclamantul adoptator a depus cererea pentru acordarea indemnizației lunare aferente concediului de acomodare abia la data de 26.02.2019, se constată că acesta nu a respectat termenul de 90 de zile prevăzut de lege.

Prin urmare, tribunalul constată că deciziile emise de pârâtă (nr. 75/04.02.2019 și nr. 1256/22.04.2019) sunt legale, fiind emise în conformitate cu prevederile actelor normative aplicabile în speță.

Cu privire la solicitarea reclamantului de a se avea în vedere un material descărcat de pe site-ul Ministerului Muncii și Justiției Sociale, tribunalul nu va da curs acestei cereri având în vedere, pe de o parte, că materialul respectiv atașat de către reclamant nu este semnat și ștampilat, altfel spus, nu este asumat de instituția menționată, iar, pe de altă parte, materialul respectiv nu este obligatoriu, nefiind transpus într-un act normativ, cum ar fi de exemplu, un ordin al ministrului.

În raport de considerentele de fapt și de drept expuse, tribunalul constată că acțiunea formulată de reclamantul ... este nefondată, motiv pentru care o va respinge ca atare.”

2. Împotriva sentinței civile nr. 810/20.12.2019 pronunțată de Tribunalul ... a formulat recurs reclamantul ..., prin care a solicitat admiterea recursului declarat, casarea sentinței recurată, și în rejudecare, admiterea acțiunii în anulare.

Referitor situația de fapt a arătat că prin sentința civilă nr. 1015/06.11.2018, pronunțată de către Tribunalul ..., s-a dispus încredințarea în vederea adopției pentru o perioadă de 90 de zile a minorului ... la familia ... La data de 8 noiembrie 2018, s-a procedat la mutarea în fapt a minorului la domiciliul reclamantului. La data de 28 februarie 2019, prin sentința civilă nr. 208/2019, Tribunalul ... dispune admiterea cererii de încuviințare a adopției formulată de către reclamantul din prezenta cauză. La data de 21 martie 2019, soluția Tribunalului Galați a rămas definitivă. La data de 26 februarie 2019, a formulat cererea prin care solicita acordarea indemnizației aferente concediului de acomodare în cuantum de 1.700 de lei pe lună. Prin decizia nr. 75/2 aprilie 2019 s-a dispus respingerea acordării dreptului la indemnizație aferentă concediului de acomodare, în cuantum de 1.700 lei lunar, în calitate de persoană îndreptățită pentru copilul ..., cu motivarea că cererea a fost depusă cu nerespectarea termenului prevăzut de lege, de 90 de zile.

A susținut că în cadrul deciziei contestate nu se menționează care dispoziții prevăd acest termen de 90 de zile, precum și modalitatea de calcul a acestuia prin raportare la elementele concrete ale dosarului depus la AJPIS, astfel că actul administrativ emis nu îndeplinește cerința motivării, nefiind posibilă formularea de critici față de acesta.

A considerat că instanța de fond a dat o greșită interpretare normelor de drept material aplicabile, reținând faptul că termenul pentru depunerea cererii de acordare a indemnizației lunare aferente concediului de acomodare este de 90 de zile, termen care începe să curgă de la momentul mutării efective a copilului la domiciliul familiei adoptatoare.

A argumentat că problema de drept ce urmează a fi analizată de către instanța de recurs este legată de modalitatea de interpretare a dispozițiilor art. 47 alin. 4 din Legea nr. 273/2004 și a dispozițiilor art. 67 alin. 3 și alin. 4 din Normele Metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004, reținute de AJPIS prin decizia contestată.

A invocat dispozițiile art. 67 alin. 3 din Normele Metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției (HG nr. 579/2016), art. 47 alin. 4, art. 44 alin. 3, art. 50 alin. 1 și alin. 2 din Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, concluzionând că din interpretarea coroborată a acestora rezultă faptul că termenul limită până la care se poate solicita acordarea concediului de acomodare este reprezentat de momentul rămânării definitive a sentinței de încuviințare a adopției.

A precizat că cererea prin care solicita acordarea indemnizației aferente concediului de acomodare a fost formulată la data de 26 februarie 2019, iar soluția a rămas definitivă la data de 21 martie 2019.

A considerat că justificarea instanței de fond pentru care a înțeles să nu țină cont de un răspuns dat de către Ministerul Muncii și Justiției Sociale cu privire la momentul până la care se poate solicita acordarea indemnizației este cu totul nejustificată.

A arătat că în cadrul motivării, instanța de fond arată faptul că documentul depus de către recurent, prin care Ministerului Muncii și Justiției Sociale clarifică situația juridică din prezenta cauză, nu poate fi avut în vedere, însă materialul atașat cererii este descărcat de pe site-ul oficial al Ministerului Muncii și Justiției Sociale, respectiv de pe link: <http://www.mmuncii.ro/j33/images/Documente/Familie/ANPDCA/Precizari-concediu-acomodare.pdf>, prezent, în aceeași formă, și pe site-ul intimatei.

A motivat că, din moment ce aceste două instituții au înțeles să publice pe site-urile oficiale, la secțiunea „Comunicare - întrebări frecvente”, răspunsurile la problemele ivite în practică, acestea și-au însușit aceste răspunsuri, iar petenții pot considera că răspunsurile sunt unele oficiale și vor fi respectate.

A considerat că instanța de fond nu putea ignora documentele publicate pe site-ul oficial din simplul motiv că nu sunt „semnate și stampilate”, din moment ce acestea sunt postate pe site-ul oficial al Ministerului Muncii și Justiției Sociale și pe site-ul oficial al Agenției Județene pentru Plăți și Inspecție Socială ...

A arătat că în cadrul întrebărilor și răspunsurilor, se clarifică problema de drept ce urmează a fi analizată de către instanța de recurs, precum se menționează în mod expres momentul până la care se poate formula cererea de acordare a indemnizației. Astfel la: „Întrebarea nr. 2: Dacă familia adoptatoare se află în perioada de încredințare în vederea adopției prelungită de drept poate beneficia de concediu de acomodare și de indemnizația aferentă. Dacă da, pe ce perioadă poate beneficia?” este Răspuns: „Potrivit prevederilor art. 50 din Legea nr. 273/2004, republicată, concediul de acomodare are o perioadă de maximum 1 an și include și perioada de încredințare în vederea adopției ...” La întrebarea nr. 3: „Concediul de acomodare încetează dacă a fost încuviințată adopția?” este Răspuns: „Menționăm că, potrivit legislației în vigoare în materia adopției, concediul de acomodare (reglementat la art. 50 alin. 1 din Legea nr.273/2004, republicată) poate avea o durată de maximum 1 an, în el fiind inclusă și perioada de încredințare a copilului în vederea adopției. Voința legiuitorului exprimată fără echivoc în norma legală a fost aceea că începând cu perioada de încredințare în vederea adopției - IVA (și nu exclusiv în perioada de IVA) adoptatorii să poată beneficia de acest concediu, în scopul acomodării/adaptării copilului la noul său mediu de viață. Dacă legiuitorul ar fi dorit ca acest concediu să se acorde în mod exclusiv/doar pe perioada IVA, s-ar fi menționat expres acest fapt în norma juridică. Într-o atare situație, în mod evident textul de lege nu ar mai fi conținut sintagma „care include și ...”, ci ar fi menționat în mod direct faptul că acest concediu se acordă doar pe perioada IVA. Astfel, concediul de acomodare începe în perioada de IVA, (deci trebuie solicitat după punerea în executare a hotărârii de IVA și până la rămânerea definitivă a sentinței de încuviințare a adopției) și continuă

până la împlinirea termenului maxim legal (1 an) ori până la împlinirea termenului pentru care a fost acordat (în cazul în care adoptatorul a solicitat un concediu mai mic de 365 de zile). Astfel, început în perioada de IVA, concediul continuă și după încuviințarea adopției, respectiv în perioada de monitorizare post adopție (acestea fiind celelalte etape firești ale procedurii de adopție, incluse - conform normei legale - în concediul de acomodare). De asemenea precizăm că la art. 51 din actul normativ menționat mai sus sunt enumerate în mod expres/limitativ (și nu exhaustiv) condițiile de încetare a concediului de acomodare, iar încuviințarea adopției nu reprezintă una dintre condițiile de încetare enumerată de legiuitor în articolul anterior invocat.” La întrebarea nr. 4 – „Până în ce etapă a adopției poate solicita familia concediul de acomodare? (în orice moment în decursul unui an de la data încredințării sau cererea poate fi depusă și după încuviințarea adopției?)” este Răspuns: „Concediul de acomodare poate fi solicitat până la data rămânerii definitive a sentinței de încuviințare a adopției (conform interpretării coroborate a art. 50 și art. 47 alin. (4) din Legea 273/2004, republicată).”

A considerat că din moment ce concediul de acomodare poate fi solicitat oricând până la momentul rămânerii definitive a sentinței de încuviințare, implicit și indemnizația urmează a fi obținută în aceleași condiții.

A arătat că cererea privind concediul de acomodare și acordare a indemnizației a fost depusă înainte de momentul la care a rămas definitivă sentința de încuviințare a adopției, respectiv cererea a fost înregistrată la data de 26 februarie 2019, iar soluția a rămas definitivă la data de 21 martie 2019.

A concluzionat că cererea de acordare a indemnizației a fost formulată în termen, motiv pentru care se impune obligarea pârâtei la soluționarea favorabilă a cererii formulate.

3. Intimata AJPIIS ... a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului promovat ca neîntemeiat și nefondat, și menținerea dispozițiilor instanței de fond, criticate, ca temeinice și legale.

A motivat că la pronunțarea hotărârii, instanța de fond a avut în vedere ca din coroborarea disp. art. 50 alin. 1 și 2 din Legea nr. 273/2004, disp art. 67 alin. 3 și art. 59 alin. 2 din HG nr. 579/2016 rezultă că cererea pentru acordarea indemnizației aferente concediului de acomodare se poate depune cel mai târziu până la împlinirea termenului pentru care a fost dispusă încredințarea în vederea adopției, respectiv 90 de zile, termen care se calculează de la data mutării efective a copilului la domiciliul familiei adoptatoare/adoptatorului. Cum în speță data mutării efective a copilului la domiciliul reclamantului este data de 8.11.2019, iar reclamantul adoptator a depus cerere pentru acordarea indemnizației lunare aferente concediului de acomodare abia la data de 26.02.2019, instanța a reținut în mod corect că reclamantul nu a respectat termenul de 90 de zile prevăzut de lege.

A invocat dispozițiile art. 50 alin. 1, 2 și 3 din Legea nr. 273/2004, art. 67 alin. 3 și 4 din HG nr. 579/2016, arătând că indemnizația aferentă concediului de acomodare nu reprezintă un drept ori un beneficiu social acordat copilului, ci are rolul de a înlocui veniturile salariale pe care adoptatorul nu le mai primește în perioada în care se afla în concediu de acomodare. Voința legiuitorului, exprimată fără echivoc în norma legală a fost aceea ca, începând cu perioada de

încredințare în vederea adopției adoptatorii să poată beneficia de acest concediu, în scopul acomodării/adaptării copilului la noul sau mediu de viață.

A susținut că din prevederile legale reiese că cererea pentru acordarea indemnizației lunare aferente concediului de acomodare se poate depune cel mai târziu până la împlinirea termenului pentru care a fost dispusă încredințarea în vederea adopției, respectiv 90 de zile. Aceste 90 de zile se calculează de la data mutării efective a copilului la domiciliul adoptatorului/familiei adoptatoare (art. 59 alin. 2 din HG nr. 579/2016), în speță, de la data de 08.11.2018.

A susținut că întrucât adoptatorul ... a depus cererea pentru acordarea indemnizației lunare aferente concediului de acomodare la data de 27.02.2019, după împlinirea termenului de 90 de zile, în mod corect prin decizia contestată s-a dispus respingerea cererii.

A apreciat, în subsidiar, că reclamantul nu este îndreptățit la acordarea indemnizației, nici pe fondul cauzei întrucât la data încuviințării adopției nu realiza venituri salariale, condiție impusa art. 50 din lege.

4. Examinând sentința recurată prin prisma criticilor invocate, care se subsumează dispozițiilor art. 488 pct. 8 C.proc.civ., Curtea constată că recursul este fondat, în limitele și pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

Problema centrală a cauzei, ce face și obiectul criticilor din recurs, constă în a stabili care este termenul limită până la care poate fi solicitată acordarea indemnizației lunare aferente concediului de acomodare, raportat la dispozițiile art. 47 alin. (4) din Legea 273/2004, privind procedura adopției.

Potrivit art. 47 alin. (4) din Legea 273/2004, „*Cererea de încuviințare a adopției adresată instanței judecătorești prelungește de drept perioada de încredințare până la soluționarea cererii prin hotărâre judecătorească definitivă. Pe această perioadă, dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător.*”

Conform art. 67 alin. 3 și alin. 4 din Norme Metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, aprobate prin HG nr. 579/2016, „(3) *Pentru acordarea indemnizației lunare aferente concediului de acomodare, cererea și documentele justificative prevăzute la alin. (1) și (2) se depun în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care a fost pusă în executare hotărârea judecătorească de încredințare în vederea adopției și se înregistrează la agenția pentru plăți și inspecție socială județeană și, respectiv, a municipiului București, în a cărei rază administrativ-teritorială are domiciliul persoana îndreptățită, denumită în continuare agenție teritorială.*

(4) În situația în care cererea este depusă după termenul prevăzut la alin. (3), dar până la împlinirea termenului pentru care a fost dispusă încredințarea în vederea adopției, drepturile se acordă de la data la care este depusă cererea.”

Potrivit art. 50 alin. (3) din Legea 273/2004, „*Drepturile prevăzute la alin. (1) se stabilesc și se acordă începând cu ziua următoare celei în care a fost pusă în executare hotărârea judecătorească de încredințare în vederea adopției.*”

Prin urmare, în situația în care cererea pentru acordarea indemnizației lunare aferente concediului de acomodare este depusă în termenul de 10 zile lucrătoare de la data la care a fost

pusă în executare hotărârea judecătorească de încredințare în vederea adopției, drepturile la un concediu de acomodare cu durata de maximum un an, care include și perioada încredințării copilului în vederea adopției, precum și de o indemnizație lunară, se stabilesc și se acordă începând cu ziua următoare celei în care a fost pusă în executare hotărârea judecătorească de încredințare în vederea adopției.

În situația în care cererea pentru acordarea indemnizației lunare aferente concediului de acomodare este depusă după termenul de 10 zile lucrătoare de la data la care a fost pusă în executare hotărârea judecătorească de încredințare în vederea adopției, dar până la împlinirea termenului pentru care a fost dispusă încredințarea în vederea adopției, dreptul la indemnizația lunară aferentă concediului de acomodare, se acordă de la data la care este depusă cererea.

Dacă cererea de încuviințare a adopției adresată instanței judecătorești nu este soluționată în termenul pentru care a fost dispusă încredințarea în vederea adopției, perioada de încredințare se prelungește de drept până la soluționarea cererii de încuviințare a adopției prin hotărâre judecătorească definitivă, prelungindu-se în acest fel și termenul limită până la care poate fi solicitată acordarea indemnizației lunare aferente concediului de acomodare, respectiv până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției. În acest caz, drepturile se acordă de la data la care este depusă cererea pe o durată de maximum un an, care include și perioada încredințării copilului în vederea adopției, conform art. 50 alin. (1) din Legea nr. 273/2004.

Rațiunea acordării indemnizației prevăzute de art. 50 alin. (1) din Legea nr. 273/2004 o reprezintă acordarea concediului de acomodare și are rolul de a facilita acomodarea adoptatorului cu adoptatul și, pe de altă parte, de a înlocui veniturile salariale pe care adoptatorul nu le mai primește în perioada în care se află în concediu de acomodare.

În cauză, prin sentința civilă nr. 208/28.02.2019 pronunțată de Tribunalul ... în dosarul nr. 782/121/2019, rămasă definitivă la data de 21.03.2019, s-a încuviințat adopția minorului ..., iar la data de 26.02.2019 reclamantul ... a înregistrat la AJPIS ... cererea nr. 6135 privind acordarea indemnizației pe perioada concediului de acomodare.

Faptul că cererea pentru acordarea indemnizației lunare aferente concediului de acomodare poate fi depusă până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției, rezultă, așa cum a arătat și recurentul, și din explicațiile date de cele două instituții pe site-urile oficiale, respectiv ANPIS și AJPIS ..., referitoare la acordarea indemnizației lunare aferente concediului de acomodare acordat potrivit prevederilor Legii nr. 273/2004, privind procedura adopției.

Chiar dacă aceste informații cuprinse în comunicările aflate pe site-ul oficial nu poartă semnătura și ștampila instituțiilor, ele reprezintă o interpretare a dispozițiilor legale efectuată chiar de către instituțiile abilitate cu administrarea și gestionarea într-un sistem unitar de plată a beneficiilor de asistență socială și a altor programe privind servicii sociale susținute de la bugetul de stat.

Referitor la îndeplinirea condiției de a realiza venituri supuse impozitului pe venit potrivit prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, din adeverințele privind venitul din salarii

emise de ... rezultă că la data depunerii cererii pentru acordarea indemnizației pe perioada concediului de acomodare, reclamantul obținea venituri din activități salariale.

Pentru aceste considerente, în baza art. 496 alin. 2 C.proc.civ., va admite recursul, va casa sentința recurată și în rejudecare va admite acțiunea formulată de reclamantul ..., va anula Decizia nr. 75/04.02.2019 și Decizia nr. 1256/22.04.2019, și va obliga pârâta să soluționeze favorabil cererea de acordare a indemnizației pe perioada concediului de acomodare cu începere de la data depunerii cererii.